

Kalelerin Yıkılışı

Ruhsal Savaş İçin Etkin Stratejiler

David Devenish

Kalelerin Yıkılışı

[David Devenish](#)

Telif Hakkı/Copyright David Devenish, 2013

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜRLER

ÖNSÖZ

BÖLÜM 1 - KİŞİSEL DENEYİM: TANRI’NIN RUHSAL SAVAŞA YÖNLENDİRİŞİ

BÖLÜM 2 - RUHSAL SAVAŞIN GERÇEKLİĞİ VE ÖNEMİ

BÖLÜM 3 - DENGEYİ KORUMA

BÖLÜM 4 - BÖLGESEL RUHLAR VE ‘STRATEJİK DÜZEYDE RUHSAL SAVAŞ’

BÖLÜM 5 - KALELERİ ANLAMA

BÖLÜM 6 - ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜ ANLAMA

BÖLÜM 7 - İNANLILAR VE CİNLER

BÖLÜM 8 - KÜLTÜRDEKİ KALELER

BÖLÜM 9 - HÜKÜMETTEKİ KALELER

BÖLÜM 10 - MİSYONUN ZORLUĞU

BÖLÜM 11 - GEÇMİŞTEKİ GÜNAHIN NEDEN OLDUĞU KALELER

BÖLÜM 12 - HAKİMİYETİN KALESİ

BÖLÜM 13 - İZEBEL'İN KALESİ

BÖLÜM 14 - DUYGULARIMIZ ARACILIĞIYLA YARATILAN KALELER

BÖLÜM 15 - SORUNU AYIRT EDEREK İNSANLARIN ÖZGÜRLEŞMESİNE YARDIMCI OLMA

BÖLÜM 16 - İNSANLARIN ÖZGÜRLEŞMESİNE YARDIMCI OLMA KURTARMA VE SONRASINDAKİ BAKIM

BÖLÜM 17 - RUHSAL SAVAŞ BAĞLAMINDA KİLİSE KURMA

BÖLÜM 18 - YEREL KİLİSEDEKİ KALELER

BÖLÜM 19 - RUHSAL SAVAŞ VE KİLİSE ÖNDERLİĞİ

BÖLÜM 20 - DOĞAÜSTÜ GÜÇ VE PEYGAMBERLİK İÇİN SAVAŞ

BÖLÜM 21 - HANGİ SİLAHLARIMIZ VAR?

KAYNAKÇA

TEŞEKKÜRLER

Bu konu üzerindeki kasetlerimden bu kitabın ilk taslağını hazırlayan Dennis Studd ile sonraki taslakları bıkip usanmadan bilgisayarda yazan Stephanie Hedley'e teşekkür etmek isterim. Taslak üzerinde yaptıkları faydalı yorumlar için Jane Sanders ile Greg Haslam'a müteşekkirim. Son metnin sorumluluğunun tamamen bana ait olmasına rağmen, beni buradaki meseleler konusunda ince eleyip sıkı dokumam için yönlendirdiler. Bu kitabı yazmam için baştan beri teşvik eden Malcolm Down of Word Publishing, yazım süresi boyunca beni destekledi.

Özellikle karım Scilla ile dört çocuğmuza, Tony, Neil, Justine ve Sharon'a bu kitapta tespit edilen ruhsal savaşın çeşitli meseleleri ile boğuşurken bana gösterdikleri sabır için şükranlarımı sunmak isterim. Babam Roy Devenish her bölümün sonundaki notları titizlikle kontrol edip bir araya getirdi.

ÖNSÖZ

Ruhsal Savaş konusunda söylenen birçok şeyin Kutsal Kitap'tan ayetlerle desteklenememesi Hristiyanlar için zorlayıcı olabilmektedir. En küçük bir kanıttan bile sonuçlar çıkarılmaktadır. İnanlıların ve kiliselerin yanlış yönlendirebilecek, kesin olmayan yöntemleri kucaklaması istenmektedir.

Bunların tersine David Devenish'in "Kalelerin Yıkılışı" konusunda son derece yararlı vaazlarını dinlemek büyük bir zevkti. Bunları yazıya döküp diğer inanlıların kullanımına açması da beni çok memnun etti. David, Kutsal Yazılar'ı çok sevdiği kadar iman ve eylem adamıdır da. Ayrıca yerel topluluğu bilgece bina eden, yönlendiren ve peygamberce öngörülerini olan birisi olmuştur.

Bu kitabı okuyan herkes dünyadaki düşman güçlerin ve şeytani kuvvetlerin meydan okumalarına karşı donatılmış olacaktır. Şeytani engeller kesin bir imanla Kutsal Yazılar'ın ışığına getirilmelidir. David'in kitabı bu savaşı kazanmak isteyen her inanlıya yardım edecektir. Okuduktan sonra daha donanımlı olacaklar.

Terry Virgo, New Frontiers International, Nisan 2000

BÖLÜM 1 - KİŞİSEL DENEYİM: TANRI'NIN RUHSAL SAVAŞA YÖNLENDİRİŞİ

Woodside Church 1970'lerin sonlarında Bedford'daki yeni yerleşim alanında "kuruldu". İnsanların kurtulmasını görmeyi istiyor, yeni kilisemizin büyümesini görmeyi arzuluyorduk. İki üç yıl sonra heyecan verici dönem başladı: yerleşim alanında müjdelememize karşılık verenler oldu ve birkaçı da kurtuldu. Her şey yolunda gidiyordu taa ki bir akşam işimden eve dönene kadar. Hepsi yeni inanlı olan küçük bir kadın grubunun çılgın telefonları gelinceye dek. Kutsal Ruh'un armağanlarıyla ilgili bir kaset dinlemişler. Daha sonra dua etmeye başlayınca Tanrı'nın gücü üzerlerine gelmiş ve onlar da peygamberlik etmeye ve dillerle konuşmaya başlamışlar. Bu konu hakkında daha çok şey bilmek istiyorlar ve benim onlara olan biteni açıklamamı istiyorlardı.

Bu, Tanrı'dan olmalıydı, ama benim bu konularda kişisel bir deneyimim yoktu. O zaman cemaatimiz karizmatik olmayan bir cemaat, hatta doğrusunu söylemek gerekirse antikarizmatik bir cemaat sayılabilirdi. Karizmatik olan birkaç kişi vardı tabii. Karizmatik inanlıların hevesli gayretlerinden karım Scilla ile beraber etkilenmiş olmamıza rağmen yine de kuşkuluyduk. 1970 yılında Exclusive Plymouth Brethren'den (katı bir cemaat) ayrıldık ve on yıldır ruhsal yolculukla ilgilenmekteydik. Bu olay, teolojik anlayışımızı ve Hristiyan ortamında Tanrı deneyimimizi, ki daha önce bu bize 'Dönek Kilise' olarak öğretilmişti, çözümlene gayreti içinde olduğumuz bir zamanda oldu.

Yine de bu telefonlara çıkıp bir cevap vermemiz gerekiyordu.

Dolayısıyla önderler olarak bir sonraki adımın Kutsal Kitap çalışması yapılması olduğuna karar verdik. Bu yeni inanlılardan birinin evinde 1. Korintililer kitabının 12-14 bölümlerini çalışarak olan biteni açıklamaya çalışmamız gerektiği konusunda anlaştık. Ancak hiçbirimizin bilmediği bir şey vardı; onlardan birkaçı kurtulmadan önce büyücülükle ilgili işlere bulaşmıştı. Daha kötüsü, bu işlerle uğraşan arkadaşları vardı. Bu nedenle kilisede bana ve diğer önderlere gelen telefonlarda tuhaf tuhaf olaylar anlatılıyordu. Bir evde görünmez bir el tarafından duvardaki haç düşürülmüş. Kadınlardan birinin arkadaşı, ki hala büyücülük işleriyle uğraşıyordu, kadının ve kızının öleceğine dair “peygamberlik” etmiş. Bunu doğrularcasına, kızı dış gebelik tehlikesiyle hastaneye kaldırılmış. (Dış gebelik, bebeğin rahim içinde gelişmek yerine dışında bir yerde ya da Fallop tüplerinde gelişmesidir. Genellikle bebeğin öldüğü ve annenin yaşamını tehdit eden bir durumdur.)

Ne diğer önderlerin ne de benim olup bitene dair bir fikrimiz vardı. Ancak Kutsal Kitap'ta İsa'nın cinlere gitmesini buyurduğunda onların gittiğini biliyorduk. Bizim için önemli olan şey de bu insanların cinlerle ilgili bir şeyler yaşadıklarıydı; bu nedenle cinlere gitmelerini buyurduk. Bunu yaparken, insanlar özgür kılındı, evlere esenlik geri geldi ve dış gebelik geçiren kadına hastanede bir çare bulundu ve yaşadı. Dua etmeyi sürdürdük ve öleceği “önceden bildirilen” kişi de ölmesi gereken zamandan çok sonra da yaşamaya devam etti. Bu, bizim ruhsal savaşla ilgili ilk deneyimimizdi. Bu durumlar ortaya çıkana dek bir inanlının karanlık güçlere karşı verdiği savaşla ilgili bilgim hemen hemen sıfırdı. Bu olaylar olurken merkezde toplanıyorduk ve bizi tanımak isteyen bazı gençlerin de oraya gelmesi uzun zaman almadı. Toplantılarımıza gelmeye başladılar: genel olarak toplantılarda uyumsuz hareketlerle sorun çıkarıyorlardı. Sayıları

bizden fazla olduğu için yapacak pek bir Şey yoktu. Onları dışarı atmak kolay olurdu ama dayanılmazlıklarına hoŐgörüyle yaklaŐtık ve bazılarımız onlarla arkadaşlık kurmaya çalıştı. Bir pazar akşamı her zamanki kalabalık grup yerine sadece birkaçının geldiğini fark ettik. Üzerinde fazla durmadık ve eve gelinceye kadar pek de düşünmedim. Orada, bahçemin önünde bu “sert” delikanlılar beni bekliyordu. Üzgün oldukları belliydi ve bazıları da ağlıyordu. Meselenin ne olduğunu sorduğumda, toplantımızda huzursuzluk çıkarma yerine ouija levhaları kullanmaya baŐladıklarını söylediler. İŞler ters gitmiş; kötü bir ruh kendini gösterip onları aşağıya kadar kovalamıŐ. O noktada, benim evime kaçmıŐlar.

Bu olaylar artıkça, önderler olarak bizden kilisede bir toplantı yapmamız istendi. Tuhaf olguyu ve cinlerin belirtilerini iŐitmiŐler ve biz önderlerin Karizmatik Hareket’e pek sıcak bakmadığımızı bildiklerinden bu tür Őeylerin oluŐmasına neden izin verdiğimizi ačıklamamızı istediler.

Önderler olarak, etkin bir kilise kurmak istiyorsak Tanrı’nın bize öğrettiklerinden ders çıkarmamız gerektiği sonucuna vardık. Hemen ele alınması gereken iki mesele vardı.

İlkin herhangi bir eğitimimizin olmamasına karŐın—birçok ačıdan yaptıklarımıza dair hiçbir fikrimiz yoktu—Kutsal Ruh’un gücü ve armağanlarını tanımaya ve bunları o yerleŐim alanına müjdeyle ulaŐtırdıđımızda insanların cinlerden özgür kılındığını ve bu özgürlüğün insanların yaŐamlarında önemli olduğunu görmeye baŐladık.

İkincisi, böyle bir yaklaŐımın cinlerin geri tepmesine neden olacağının, bununla yüz yüze kalacağımızın, yaşamlarımızda buna karşı sağlam durmamızın ve köle durumundaki insanların özgür

kılınacağına farkına vardık. Toplantıda bunu Kutsal Yazılar'la açıklamaya çalıştık.

Şanslıydık. Çünkü Wycliff Bible Translators'la çalışan misyoner bir üyemiz bizi destekledi. John Callow özellikle bu toplantı için Bedford'a gelmişti ve topluluğumuza da başımıza gelen şeylerin Kutsal Ruh'un çalışmasından dolayı olduğunu anlattı. Bunu reddedersek ve Tanrı'nın bize öğrettiklerine karşı direnirsek, O'nun aramızdaki huzuru olan "mum"u kaldıracağını söyledi. O toplantıdan sonra eve gidişimi ve yatak odasında Tanrı'ya yakarışımı ve O'nun o "mum"u almamasını çaresizce dileyişimi o kadar iyi anımsıyorum ki. Kaybolanları etkin bir şekilde arayan iyi kurulmuş bir kilise istiyordum.

Ne yazık ki, birkaç ay sonra bazı üyelerimiz ayrıldı. Ama ondan sonra toplantılarımızda ruhsal armağanların belirtilerini düzenli olarak görmeye başladık. Rab İsa'yı kabul eden yeni kişilerin çoğu Kutsal Ruh'la vaftiz olmaya başladı. Daha sonra Terry Virgo'nun önderliğindeki New Frontiers International (NFI) kiliseler ailesinin parçası olduk.

Yeni bir anlayış

John Wimber'in ülkemize yaptığı ziyaret bu konudaki yolculuğumun bir sonraki adımını oluşturur. Zaten o zamana dek uluslararası bankadaki üst düzey yönetici pozisyonundaki görevimden ayrılmış, kilisede "tam zamanlı" önder olarak çalışmaya başlamıştım.

İlk seminerlerde John Wimber'in öğretisine kuşkuyla yaklaştığımı itiraf ediyorum. Bu, onun "Kutsal Ruh'un gelmesi için davet ettiği" zamanlarda pek işe yaramadı. Bir sabah John,

Tanrı'nın egemenliği hakkında konuşurken, tipik bir İngiliz yaklaşımı olan gizli alaycılığımdan tövbe ederken buldum kendimi. O zaman bunun farkına varamamama karşın yaşamımı etkileyen İngiliz kùltürünün güçlü kalesiyle karşı karşıya gelmeye başlamıştım. Tutumumdan dolayı tövbe ederken Kutsal Ruh üzerime geldi ve kendimi sere serpe uzanmış buldum. Hiç hareket edemiyordum. Bu öđle yemeğine dek sürdürdü ve sonunda sallana sallana hareket etmeye başladım.

John'ın o konferanstaki öğretişiyle Tanrı'nın egemenliği konusunda -hastaları iyileştirmedeki etkisi ve insanların cinlerin gücünden özgür kılınmasını görerek- teolojik bir çerçeve edindim. Birçok bakımdan görevimin şekillenmesinde yardımcı oldu bu.

Bir sonraki pazar günü kilisemizde vaaz ederken farklı oluşum o kadar belliydi ki, üyelerden biri o hafta beni neyin değiştirdiğini sordu. John'ın öğretişini düşünürken, hemen ne kadar çok inanlının geçmişin kölesi olduğunun farkına varmaya başladım.

Bu konu hakkında dua etmeye başladım. İnsanların yaşamlarındaki ruhsal ilerlemeyi engelleyen konuların açığa çıkması için dua ettim. Bu çok tehlikeli bir duaydı; gerçekten tehlikeliydi. Çünkü bu duanın ardından pek çok şey açığa çıktı ve dolayısıyla insanlar için dua etmeye başladım. Birçoğu özgür kılındı. Bu şeyleri nasıl halletmemiz gerektiğini öğrenmeye çalışmamız sırasında bazıları hâlâ zorluk çekmeye devam etti.

O kadar meşguldüm ki, bu işin yapılmasında başkalarının da eğitilmesinin gerekli olduğunu gördüm. Bu, Kutsal Yazılar'a uygun bir yaklaşımdır, dolayısıyla Hristiyan danışmanlığı alanında mümkün olduğunca okumaya zaman ayırdım ve sonunda "İyileştirme Kursu"¹ adı altında topladığım eğitim kaynağını

hazırladım.

Başlangıçta bunu kendi kilisemizdeki küçük bir grup için tasarlamıştım ve bir iki seferden daha fazla kullanılacağını da düşünmemiştim. Kursun amacı, öğrendiklerimi başkalarıyla paylaşmaktı, ama Tanrı'nın başka fikirleri vardı. Öyle ki, kursu kutsanmışa benziyordu: **birçoklarına** başkalarını özgür kılmak için yeterli donanımı sağladı.

Bu kurs danışmanlık hizmetini kutsal yazılar çerçevesine de sokmaya çalıştı. Sonuç şu oldu: İngiltere'de ve dünyanın birçok yerinde defalarca kaynak olarak kullanılmıştır.

Kültürel kaleleri öğrenme

Ruhsal savaşı bireylerin özgür kılınması açısından görmekteydim. Ki bu çok önemlidir. Ancak kısa bir süre sonra kalelerin takım halindeki durumunu da öğrenecektim.

1994 yılında Kanada'nın Toronto şehrinde dikkate değer şeylerin olduğu yönünde raporlar gelmeye başladı. Toronto'da olanlar Tanrı'nın Ruh'unun tazeliğini hayatımıza getirdi. Terry Virgo ile David Holden (NFI'deki önderler), Rodney Howard Browne'yle katılmış oldukları bir konferanstaki deneyimlerini bir toplantıda bizimle paylaştılar. Kutsal Ruh olağanüstü bir şekilde üzerimize gelince hepimiz yeni bir sevinç, taze bir kutsama ve Tanrı'nın âdeta elle tutulabilir huzurunu hissettik. İşte, bizim için böyle bir başlangıç oldu.

NFI'nın düzenlediği Stoneleigh Bible Week'teki seminerlerde bir dizi konuşma yapmam istenmişti. Bu seminerler için hazırlanırken Tanrı'ya ne sunmam gerektiğini sordum ve

Pavlus'un Korintliler'e ikinci mektubunda bahsettiği kalelerin yıkılması konusunda konuşmam gerektiğinin farkına vardım. Çalışmalarımı toplayınca, Tanrı'nın Kutsal Ruh'unun kutsamasını daha fazla yaşamaya başladım. Seçtiğim konu daha sonra Cambridge'deki bir evin hoş bir salonunda beraber çalıştığım önderlerle yaptığımız dua toplantısında teyit edildi. Kutsal Ruh tekrar üzerimize geldi ve ben odada ayaklarımı vurarak yürümeye başladım. Bu, böyle durumlarda kimsenin yapacağı bir şey değil, ama diğer önderlerden biri, yaptığım hareketin kalelerin yıkılmasındaki rolümün bir sembolü olduğuna dair peygamberlik etmeye başladı. Dolayısıyla bu, seçtiğim konuda konuşmam gerektiği inancımı pekiştirdi.

O yıl Stoneleigh'deki seminerlerde özel bir kutsanma olduğu görülüyordu ve birçok kişi özgür kılındı. O zaman yaşamlarında değişiklikler yaşayanlardan hâlâ o günlerle ilgili konuşmaları duyuyorum. Bu, özellikle ikinci seminer için geçerlidir: bağırma artmış, sanki cehennemin yarısı dışarı atılıyor gibiydi. İnsanlar sadece dua hizmetine giderek özgür kılınıyordu. Örneğin, bir pastör eşi hayatında halledilmesi gereken bir mesele olduğunu biliyordu ve bu hizmet zamanında oraya gitti. (Eşiyle beraber başka bir seminere katılıyordu). Özel olarak onun için dua edilmediği halde Tanrı, onu yıllarca boyunduruğualtında bulunmuş olduğu durumdan hârika bir şekilde kurtardı.

Bu toplantılardan şunu gördük: uğraşmak zorunda kaldığımız konular özellikle bireysel konular değildi. Yüzleşmemiz gereken sorun, kültürel kalelerin insanların yaşamlarında bıraktığı etkiydi. Kötü ruhların bazı açılardan kültürün arkasında olduğunu ve güçlerinin yenilmesi gerektiğini anlamaya başladık.

Buradaki zorluk şuradaydı; birçok durumda kilise bile çeşitli

kültürlerdeki kalelerin boyunduruğu altındadır. Kilisenin inanmayanlara etkin bir özgürlük hizmeti götürebilmesi için bundan kurtulması gerekir. Karanlık dünyanın güçlerine karşı yapılan ruhsal savaşta gayrette herhangi bir yanlış yönlendirmenin olup olmadığını sorgulamaya başladım. Mesele bu karanlık güçlere doğrudan saldırma değil, ama onların etkisinden insanların özgür kılınması ve böylece kilisenin daha etkin olmasıdır. Bu konular kitapta daha sonra derinlemesine ele alınır.

Kalelere dair konferanslar

O zamandan beri Hindistan, Güney Afrika, Meksika, Fransa, Amerika ve Birleşik Arap Emirlikleri de dahil olmak üzere birçok ülkede yer alan konferanslarda kültürel kalelerin düşürülmesi üzerine konuşmaktayım. Bu konferanslara giderken, ziyaret ettiğim bölgenin kültürünü incelemem gerekiyor. Elbette, sadece kitap okuyarak ve oradaki insanlarla konuşarak bir uzman olmam mümkün değil. Ancak bunlar da yardımcı oluyor tabii. Tanrı'nın bana kaleleri düşürme ilkelerini bulduğumuz kültürlerle uyarlamada bir yetenek verdiği görülüyor.

Bunun bir örneği Meksika'da oldu: ilk iki günümüzü ekiple beraber uzman bir antropologla geçirdik. Başkent Meksiko'da bizim rehberliğimizi yaptı ve bize birkaç 'turistik' yeri gösterirken, Meksika tarihiyle kültürüne ilişkin açıklamalarda bulundu. Bu, öğretilimde gerekli canlı örnekleri sağlamak açısından çok yararlı oldu.

Düşmanın karşı saldırısı

Ruhsal yolculuğumuzda ilerlerken ve özellikle de ruhsal savaşın içine girerken Scilla ve ben düşmandan gelen pek çok

kişisel saldırıya dayandık. Bunun tipik bir örneği İyileştirme Kursu'nun ilk seansında oldu. O zaman “tam gün” çalışmaya başlamıştık ve hemen bu kararın ardından kilise zor bir döneme girmişti.

Pek çok anne baba bir akşam toplantısında dışarı çağrılıp çocuk bakıcısından gelen sıkıntılı telefona cevap vermek zorundayken duyulan o kötü duyguyu bilir. İşte, bize de olan buydu. Tam ilk seans başlamışken biri kilise binasına geldi ve Scilla'yı çağırdı. Hemen geri gelmedi; daha sonra en küçük kızımız olan Sharon'un ben konuşmaya başlar başlamaz ağlamaya başladığını öğrendim. Onun da iyi tanıdığı güvenilir bir bakıcı olan Ian ile beraberdi, ama yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Ağlamayı bir türlü kesemiyordu.

İkinci hafta aynı şey yine olunca, bir şeylerin olduğunun farkına varmaya başladık. Özellikle ikinci olayda Scilla bile Sharon'u sakinleştiremeyince bunu daha iyi anladık. Gece yarısına kadar böyle devam edince, ciddi bir şeyin yapılmasına karar verip, kilisedeki diğer önderlerden onun için dua etmelerini istedik. O zamandan beri bu kursu toplantı süresince evde biri dua ettiği takdirde öğretebiliyorum.

Sharon on sekiz aylıkken, Obeah diye adlandırılan bir çeşit vuduya bağlı olmuş olan bir eve dua etmem için çağrıldım. Ertesi sabah yataktan kalkmaya çalışırken hareket edemediğini görüp paniğe kapıldı. Onu hastaneye götürdük ve orada soruna romatizmal artrit tanısı kondu. Bize onun ya tamamen iyileşeceği ya da bu sorunun onu yaşamı boyunca etkileyeceği söylendi. Dolayısıyla kilise onun için dua etmeye başladı ve özellikle küçük bir kadın grubu onun için düzenli olarak dua etti. Dualarını hem fiziksel iyileşme hem de düşmanın saldırısına karşı odaklaştırdılar. Scilla'nın Sharon'a hamileliğinde yaşamış olduğu duygular için de

dua etmelerinin önemli olduğunu hissettiler. Birkaç hafta sonra Tanrı'ya şükürler olsun ki, gerçek bir iyileşme gördük. Yapılan testler onun kanında herhangi bir romatizma bulgusu olmadığını gösterdi.

Başka bir sefer de Hindistan'dayken oldu. Orada anaerkil kontrol ile Izebel ruhu hakkında öğretişte bulunurken, kilisedeki bir toplantı sırasında genç bir adam oğluma saldırdı. Bu adam kiliseye devamlı gelen biri değildi ve Niel'i de tanımıyordu: ancak ona saldırmasının nedenini de "annesini hakkında kötü şeyler söylüyor" diye açıkladı. Hindistan'da pek çok insanın anaerkil egemenlikten özgür kılındığı zamanda oldu bu. Buna benzer daha birçok örnek verilebilir.

David Holden kültürel kalelerden konuştuğum zamanlar korunmamız gerektiğini şiddetle hissetti. Bölgemizdeki NFI pastörlerinin (çobanlarının) bir toplantısında bu hizmeti paylaşımları hakkında konuştu. Sonuç olarak birkaç kişi şimdi böyle durumlarda bizi dualarıyla destekliyor. Bu işi düzenli olarak destekleyen kişiler de var. Öncü işlere soyunan herhangi bir önderin bu seviyede duayla korunmasının elzem olduğuna inanıyorum. Birçok kişi bizi dualarıyla desteklemeye başladığından beri bu tür saldırılarda azalma oldu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda bu ilk olayların ruhsal savaşta ilk deneyimlerim olmadığını açıkça görüyorum. O zamanlar sadece içinde bulunduğum durumların saklı anlamının farkına varmamıştım.

1970 yılında Scilla ile beraber Exclusive Plymouth Bretheren kilisesinden ayrıldık; çünkü o grubun uluslararası olan bir önderi başka bir adamın karısıyla yatakta basıldı ve o grup onu disiplin

altına almayı reddettiği gibi bir de onun önderliğini desteklemeye devam etti. Bu olaydan sonra oldukça küçük bir grubun Brethren'den ayrılmış olması diğer inanlılara bir sürpriz gibi gelebilir. Sadık üyelerden çoğu hâlâ önderlerinin yanlış yapabileceğini kabul etmiyor, ki bu kişiler bizzat kendi yaşamlarında dindar kişilerdir. Bu hareketin yasacılık öğretisine sıkı sıkıya bağlı kalmaya devam ediyorlar.

Bu tür olaylardan belli oluyor ki dünyada olduğu gibi dini kuruluşlarda da kaleler olabiliyor. İnanlılar da içtenlikle Mesih'i izlemeye gayret ederken bile aldatılabilir ve yalanlara inanabilir. Dini hareketler özel seçilmiş kişileri almaya ve hakimiyet kurmaya başlarsa, aldanmanın korkunç tuzağına düşebilir. Bu, ruhsal savaşın bir meselesidir. Kalelerin kiliseleri olduğu gibi kültürleri ve bireyleri etkileyebileceğini kavradığımda, bu durumlarda hizmet etmeye başladım.

Bizzat kendi yolculuğum bana, düşmanın stratejilerini anlamanın ve onlarla Kutsal Yazılar'a göre baş etmenin kilisenin gelişimi için elzem olduğunu göstermiştir.

Benim için kalelerin yerle bir edilmesindeki **Bir Numaralı Etkin Strateji** şudur: Düşmanın stratejilerini anlama ve onlarla baş etmek için Kutsal Yazılar'a uygun bir örnek edin.

Bu kitap, ruhsal savaş üzerine Kutsal Yazılar açısından bir görüş sağlama ve inanlıların yaşamlarındaki kötü kalelerden özgür kılınmaları için gerekli donanıma sahip olmalarını olanaklı kılma

gayreti ve amacıyla yazılmıştır. Siz bu kitabı okurken, Tanrı'ya açık olmaya çalışmanızı ve böylece hepimizin ezilmişlikten çıkıp özgür kılınanlar arasında yer almamızı dilerim.

BÖLÜM 2 - RUHSAL SAVAŞIN GERÇEKLİĞİ VE ÖNEMİ

Kutsal Kitap'ta Egemenliğin Müjdesi'nin ilerlemesini okuduğumuz zaman bunu batı usçuluğu gözüyle okuma eğilimimiz var. Bu eğilim ruhsal savaş gerçeğini anlamamızı sınırlar. Görmediklerimize sözde “bilimsel” ya da “usçu” dünya görüşünden dolayı yokmuş gibi davranma eğilimi gösteririz. Bu görüş açısıyla olağanüstü olgular batıda marjinal kalabilir. Ancak dünyada farklı dünya görüşüne sahip insanların bulunduğu pek çok yer var ve oralarda İblis'in gücü daha kolay anlaşılır. (İblis'in gücü oralarda daha çok olduğundan değil, daha belli ve tanınır olmasından dolayı).

Müjdeyi vaaz etmek için seyahat ederken ve insanların özgür kılınışını görürken, görülmeyen ruhsal dünyanın gerçekliğine başka bir açıdan bakarak onun farkına varmaya başlarsınız. Örneğin, Amerika'dayken, Haiti'de bir kiliseye önderlik eden bir pastörle (çobanla) biraz vakit geçirdim. Karayipler'deki bu ada Şeytan'a adanmıştı; inanlıların orada ruhsal bir zafer kazanmış ve yeniden adanma törenlerini durdurmada başarılı olmuş olmalarına rağmen bu adanmışlığın etkisi vardı. Bu pastör deneyimlerinden sadece bir kısmıyla bile bir kitabı doldurabilir. Şimdi tipik bir hikayeyi okuyacaksınız.

Onun önderlik ettiği bir grup adadaki belirli bir yerde yeni bir kilise tesisi inşa etmek ister. Arsayı alırlar ve binanın temelini atma hazırlıklarına başlarlar. Planladıkları binanın ölçüsüne göre arsayı kazarlar ve tam temelini atmak üzereyken pastör Tanrı'nın daha çok kazmaları gerektiğini söylediğini hisseder. Dolayısıyla daha derin kazarak, yine temeli atma hazırlıklarına başlarlar. Ne

var ki, pastör Tanrı'nın daha fazla kazmalarını istediğini yine hisseder. Bu noktada çoğu kişi onlara kazmalarını söyleyenin gerçekten Tanrı'nın mı yoksa kendi güvensizlikleri mi olduğunu merak etmeye başlar. Pastör olumlu olmaya karar verir ve bunu söyleyenin Tanrı olduğuna inanır; böylece kazarlar, kazarlar ve yine kazarlar.

Epeyce derine indikten sonra sabırları taşmaya başlar ve tam vazgeçecekleri zaman biri, sert bir şeye çarpar. Şaşkınlıkla kötü amaçlar için kullanılmış olan eski bir sunağı görürler. Çıkarırlar. Ancak o zaman Tanrı, onlara şimdi inşaata başlayabileceklerini söyler. O'nun amaçları için kullanılacak bir tesisin temelini kötü bir şeyin üzerine atılmasını istemez.

Batılı bir anlayışa göre bu hikaye tuhaf görünebilir. Bunun ne anlama geldiğini sorgulamak isteyebiliriz, ama pastör kendisine söyleneni yaptı ve şimdi onlar, adada bodrumu olan birkaç binadan birine sahipler. Böylesine sıcak bir ülkede dua toplantılarını serin serin yapabilecekleri bodrum katları var! Tabii bu da işin güzel tarafı!

Olaylara farklı açılardan bakabilmenin başka bir örneğini de Hindistan'da kendi başımdan geçen bir olayla vermek isterim. İnanlı bir çift bana yaklaşarak onlar için dua etmemi istediler; çünkü çocukları olmuyordu. Normal olarak ayrıntılı soru sormam ama, bu sefer hanıma sorunun ne olduğunu sordum. Aslında ondan kadın hastalıklarına ilişkin bir açıklama bekliyordum. Ancak verdiği yanıt bambaşkaydı. Buluş çağındayken bir kobra öldürmüş ve bundan dolayı şimdi çocuk sahibi olamıyormuş. O bölgede buluş çağında bir kızın kobra öldürmemesi gerektiği (ama yerine bir erkeğin öldürmesine izin vermeli) gibi batıl bir inanç benim batılı aklımdan dünyada geçmezdi. Böyle bir durumda o kızın asla

çocuk sahibi olamayacağına inanılır.

Dolayısıyla onun yaşamındaki batıl inançların etkisinden kurtulması için dua ettim. İlk yıl sonra oraya tekrar gittiğimde biri kucağında biri de yolda iki bebeği vardı. Ayrıca karı koca olarak kilisenin küçük gruplarından birinin önderliğini yapıyorlardı. Kitapta bu hikayeye daha sonra yine döneceğim.

Burada ikili bir tehlike var. Mantıksal bir dünya görüşüyle ruhsal savaş meselelerine inanmama tutumundan etkilenebiliriz ya da cinlerle ilgili meselelere sağlıksız bir yaklaşımla takılıp kalabiliriz. Kilise çok sık bu iki aşırı uç arasında yardımcı olamadan dalgalanıyor:

1. Ruhsal savaş konusu görmezden gelinirse, düşman onun yaptıklarının farkında olmamamızın avantajını elde eder ve böylece yaptıklarına özgürce devam eder.
2. Öte yandan karanlık güçlerin gücüne karşı sağlıksız bir ilgi beslersek, düşmana bizi korkuyla bastırma fırsatını sunarız. Dikkatimizi Tanrı'nın gücü ve zaferinden başka yöne kaydırırsak başımıza bu gelir.

1. Ruhsal savaşın tanımı

Ruhsal savaş derken ne demek istiyorum? Aşağıdaki tanım ne demek istediğimi anlatıyor: “Müjdenin ilerlemesi ve kilisenin kurulması gerçeği bizi, bu dünyanın tanrısı olarak betimlenen Şeytan'ın kontrolü altındaki karanlık güçlerin saldırısına karşılık vermede ve bunu yaşamada aktif hale geçirir.”

Bu tanımın belirtileri kitapta görülecektir ama önemli olan

şudur: ruhsal savaş, insanda özel bir marifet ve uzmanlık gerektiren bir eylem değildir. Müjde'nin ilerlemesinde ve kilisenin günümüzdeki oluşumunda hepimizin karşı karşıya geleceği bir gerçektir.

2. Ruhsal savaşın önceliği

O zaman Kutsal Kitap bu konuya nasıl bakar? Ruhsal savaşın düşüncemizdeki önceliği ne olmalıdır?

İsa'nın hizmetinde çok önemliydi bu. İsa, Şeytan'ın varlığını kabul etti, ona ve onun yeryüzündeki etkisine cesaretle karşı çıktı. Kutsal Ruh'un gücüyle kutsandıktan hemen sonra, ki daha görevine bile başlamamıştı, bunu yaşadı. Kutsal Ruh, O'nu düşmanla karşı karşıya gelmesi için çöle yöneltti. Karanlığın egemenliğine saldırmadan ve esir olanları özgür kılmadan önce Şeytan'ın O'nun doğruluğu üzerine yaptığı saldırıları karşılamak ve onlara dayanmak zorunda kaldı.

(Kilisedeki önderlerin yaşamında da benzer paralellikler var. Aslında egemenliğin müjdesini yaymak için uğraşan hepimizin yaşamında bu paralellik var. Düşmanın ortaya attığı doğruluğumuzu sorgulayan sorunlar olacak ve bu sorunlar Tanrı'nın sözüyle alt edilecektir.)

İsa'nın söyledikleriyle beraber yaptıklarını da okursak, O'nun hizmetinin büyük bir bölümünün insanları cinlerin gücünden özgür kılmaya ilgili olduğu hemen göze çarpar.

Egemenliğin bağlamı

İnsanlarda cinlerin gücüyle karşılaşan İsa, bunu Tanrı'nın

Egemenliğinin gelmiş olduğunun kanıtı olarak gördü. İsa şöyle dedi: “Ama ben cinleri Tanrı’nın eliyle kovuyorsam, Tanrı’nın Egemenliği üzerinize gelmiş demektir.”² Ruhsal savaş meselesini ele aldığımızda Tanrı’nın Egemenliği hakkındaki temel öğretiyi anlamamız çok önemlidir.

Kutsal Yazılar’da İsa’nın sık sık kullandığı “egemenlik” ya da “krallık” sözcüğü İngiltere gibi bir yere girmek anlamına değil, bir kralın “yönetimi” anlamına gelir. Müjdelerde İsa’nın yönetiminin gittiği her yerde egemenlik vardı. Dolayısıyla statik değil, dinamik bir kavramdır. Hastalar iyileştirilirse, egemenlik genişler. Cinler tarafından elem görenler özgür kılınırsa, müjde yoksullara yayılırsa, egemenlik gelir. Tanrı’ya itaat edilen yerde O’nun egemenliği ilerler.

Egemenlik doğal olarak Tanrı’ya aittir. Egemen olan O’dur; dolayısıyla mutlak otorite tamamen O’na aittir. İnsan yeryüzünü doldurmak ve onu Tanrı’nın isteği doğrultusunda yönetmek için Tanrı tarafından atandı. Ancak insan günah işledi. Şeytan, insanın otoritesine el koydu; dolayısıyla “bu dünyanın egemeni”³ olmasına izin verildi. Dolandırıcı ve yalancı biri olarak insanların işlerine egemen olmaya başladı.

İsa egemenliği vaaz etmek ve egemenliğin işlerini yapmak için geldiğinde, Tanrı’nın yönetimiyle Şeytan’ın yönetimini işgal ediyordu. İşte, ruhsal savaşı bu çerçevede anlamalıyız. İsa haçta, dirilişte ve göğe çıkışta bu dünyanın egemenini tamamen yendi. İnsanın günaha düşmesiyle ölüm Adem’in soyu üzerinde hak kazandı. İsa her yönden günahsız olduğu için ölümün O’nun üzerinde hiçbir hakkı yoktu. İsa bir bakireden doğdu ve yetkin bir şekilde yaşadı. İsa egemenliği güçle değil Şeytan’ı çarmıhta yenerek geri aldı. Bu nedenle İsa şimdi dünyayı yönetiyor; biz her

şeyin tamamen O'nun otoritesi altında olduğunu henüz görmesek bile egemen olan O'dur. "Ne var ki, her şeyin insana bağımlı kılındığını henüz görmüyoruz. Ama meleklerden biraz aşağı kılınmış olan İsa'yı yücelik ve onur tacı giydirilmiş olarak görüyoruz".⁴ Bütün düşmanları İsa'nın ayakları altına serilinceye dek O'nun egemenlik sürmesi gerekiyor.⁵

İsa'nın buyurduğu gibi dua etmeliyiz: "Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de senin istediğin olsun."⁶ Bu, savaş duasıdır. Aslında biz böyle dua ederek, "Daha önce Şeytan'ın egemenlik sürdüğü yerde Tanrı'nın egemenliği görülsün" diyoruz. İşte, ruhsal savaş budur. Şeytan'ın Tanrı'ya karşı direnmesi ve bu nedenle O'nun temsilcileri olarak bize saldırmasıdır. Şeytan'ın bu dünyanın egemeni olarak ya da Pavlus'un dediği gibi "havadaki hükümleranın egemeni"² olarak hüküm sürdüğü yerde Tanrı'nın egemenliğini ilerletmeye gayret ediyoruz.

Elçilik görevlendirilmesindeki öncelik

İsa'nın elçilerini (öğrencilerini) görevlendirmesinde ruhsal savaş önemli bir yer tutar. Markos bunu 3: 14-15'de betimler. Markos'un az ve öz yazma gibi bir üslubu vardı; olayları özetleyerek yazma eğilimindeydi. İsa'nın elçilerini yanın çağırdığını ve onlara Tanrı sözünü duyurmalarını ve ruhsal alanda yetkili olmalarını söylediğini anlattı.

Bunun sonucu olarak Markos, İsa'nın elçilerini görevlendirmesinde yer alan üç önemli noktayı şöyle özetledi:

1. O'nun yanında olmaları (O'nunla ilişkilerinin olması)
2. Tanrı'nın sözünü duyurmaları

3. Cinlerin gücü üzerinde yetkilerinin olması

Elçilik hizmetinde olması gerekenler bunlarla bitmiyor ama, bu üç alan çok önemlidir ve günümüzde elçilik hizmetine baktığımızda bunlar kolayca göz ardı edilebilir.

Ruhsal savaşın ilk kilise yaşamında ve mektuplardaki önemi

Müjde'nin yayılması ilerledikçe cinlerin güçleriyle karşılaşmalar oluyordu. Örneğin, Filipus Samiriye'de vaaz ederken, birçoklarının içinden kötü ruhlar yüksek sesle haykırarak çıktı. ⁸ Pavlus Kıbrıs'a geldiğinde, daha oraya adım atar atmaz büyücü ve sahte peygamber olan biriyle karşılaştı. ⁹ Filipi'de falcılık ruhuna tutulmuş köle bir kız çıktı karşısına. ¹⁰ Efes'e vardığında Pavlus, adının cinlerin dünyasında bile bilindiğine dair şaşırtıcı güç gösterileriyle karşılaştı. ¹¹

Pavlus Efesliler'e yazdığı mektupta “göksel yerler”¹² ile “yönetimler ve hükümlerlikler”¹³ hakkında epeyce yazar. “Göksel yerler” terimi öldükten sonra Mesih'le yaşayacağımız gelecekteki evimize gönderme yapmaz. “Ruhsal krallık” a gönderme yapar. Bu alan fiziksel dünya kadar gerçektir ama biz batılı mentalitemizle bunu pek gerçek saymayız. Bu ruhsal dünyada melekler ve cinler gibi ruhsal varlıklar ikamet eder. Efesliler'de Mesih'in ruhsal krallıkta bütün kötü güçlerin üzerine yükseldiği betimlenir. Daha sonraki bir bölümde bunun sonucu olarak oluşan inanlının yetkisi hakkında daha çok konuşacağız.

Pavlus bu göksel yerlerde var olan yönetimlerden ve hükümlerliklerden da bahseder. Son zamanlarda teoloji

çevrelerinde bu yönetimlerin ve hükümlerliklerin ne olduğuna dair tartışmaların sayısı epeyce artmıştır. Kimi bunların hükümet ve sosyal kurumlar gibi insani yapılara gönderme yaptığını iddia eder. John Stott bu görüşü The Bible Speaks Today¹⁴ serisinden çıkan Efesliler üzerinde yaptığı mükemmel yorumda ayrıntılı olarak inceler. Önemli bir saptama yapar: ‘İnanlının ruhsal savaşının “İnsanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerliklere karşı” olduğu ifade edilir; ki bu günümüze kadar evrensel olarak “insana karşı değil, İblis’in hilelerine karşı” gibi algılanmıştır. “Bu karanlık dünyanın güçleri”ne ve “kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal orduları”na yapılan imalarda onlara dayanmak için Tanrı’nın sağladığı silahlara gerek vardır. Özellikle İblis’ten iki defa bahsedildiği için bu doğaüstü güçler gereklidir. Aslında, Efesliler’deki yönetimlere ve hükümlerliklere yapılan bu üç göndermenin, ruhsal gerçeğin görünmeyen dünyası olan göksel yerlere de yapılan bir göndermeyi içerdiğini öne süren yeni bir teoriyene rastlamadım.¹⁵ Pavlus burada savaşımızın aslında bu yönetimlere, hükümlerliklere ve kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşı olduğunu söylüyor. Onlarla güreşmemiz gerektiğini söylerken güreşme gibi güçlü bir terim seçiyor.

Pavlus, Efesliler’e mektupta bu yönetimleri ve hükümlerlikleri betimler. Ancak Galatyalılar ve Koloseliler’de “temel ilkeler”¹⁶ den söz eder. Arkasında ruhsal güç olan yasacılık ilkeleri gibi şeyleri temsil eden benzer bir fikirdir bu. Bu konuya daha sonraki bölümlerde tekrar değineceğiz.

Pavlus’un ruhsal savaş gerçeğine ilişkin başka bir gönderme de düşmanın insanları ayartması olasılığına karşı duyduğu endişedir. Pavlus Selanik kilisesinden aceleyle ayrılmak zorunda kaldı; duygularının baskıya daha fazla dayanamadığı görülüyor. Rab’bi yeni kabul edenlerin durumunu öğrenmek için acele ediyordu. Bu

nedenle onların durumunu öğrenmesi için kendi adına başka birini gönderdi. Bu konuyla ilgili olarak şöyle der: “Bu nedenle ben de daha fazla dayanamadım: acaba Ayartıcı bir yolunu bulup sizi ayarttı mı, emeğimiz boşa mı gitti diye iman durumunuzu öğrenmek için Timoteos’u gönderdim”¹⁷ Pavlus korkuyor mu? Evet, korktuğunu söylüyor. İmanda yeni olan inanlıların yaşamlarında gördüğümüz zorluklar bir gerçektir. Pavlus burada bunu kabul eder. Pavlus, düşmanın yeni inanlıları ayartma çabasında ruhsal savaş gerçeğini açıkça gördü.

Petrus olgun inanlılara aynı konuda yazarken benzer bir gönderme yapar. “Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşüyor.”¹⁸ Yutma ifadesi savaştan alınmamızı ve Tanrı’nın işine devam edemememizi dile getirir.

İblis ve işleri

Bütün bu durumların kökü İblis dediğimiz karanlığın ruhsal gücü gerçeğinde yatar. Kutsal Yazılar’da onun amacının yıkım ve niyetinin de tüm dünyayı yoldan saptırmak olduğunu okuruz. Onu ya da bunu yutmak için etrafta dolaşıp duruyor. Bunun farkında olmalı ve onu küçümsememeliyiz.

Ancak onu gereğinden fazla büyütmemek de önemlidir. Tanrı’nın zıttı değil, ama C. S. Lewis’in dediği gibi baş melek Mikael’in zıttıdır. Dolayısıyla onun gücünü ne küçümsemeli ne de büyütmeliyiz.

Eski Antlaşma peygamberleri İblis hakkında bazı gizemli yorumlar yaptı ama, bunun bir örneğine bakmadan önce Eski Antlaşma’daki şiirsel peygamberliği anlamamız gerekir. Şair ya da

peygamber sıradan bir şeyi betimler ve sonra onun ardında olanı genişleterek devam eder. Dolayısıyla daha büyük olan resmi verir.

Bunun iyi bir örneğini Yeşaya'nın Yeşaya 14'de Babil Kralıyla ilgili betimlemesinde görürüz. İsrail'e saldırarak olan krala bakmamızı ister. Sonra resmi açmaya başlar. Krala "Parlak yıldız" der ve onu göklere çıkmak ve tahtını Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koymak istemekle suçlar. Daha sonra, kralın ulusları ezip geçmesine rağmen, şimdi göklerden düştüğünü ve yere yıkıldığını anlatır.¹⁹ Yeşaya, Babil'in insan olan kralından söz etmesine rağmen, buna paralel olarak Seherin oğlu, Şeytan ya da İblis olarak da adlandırılan "Lusifer" den²⁰ bahseder. Yeşaya, göklere çıkmak ve tahtını Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koymak isteyen aslında Lusifer olduğunu ifade eder. Bu, sadece insan olan bir krala yapılan bir gönderme olamazdı. Yeşaya, Lusifer'in gökten atılmasının nedeni olarak bunu gösterir; o gururlanarak Tanrı'ya karşı geldi. Bugün ruhsal savaş olarak Kutsal Yazılar'dan bildiğimiz gerçeğin arkasında Lusifer (Şeytan) vardır.

Kutsal Yazılar'da İblis'ten birçok şekilde söz edilir "Yalanın babasıdır".²¹ Tanrı'nın halkını kandırarak onların Tanrı'ya ve sözüne güvenmemeleri için uğraşır. Mesih'teki güvenliğinizin altını sinsi sinsi oymak için size yalan söyleyecektir. Bu kitapta daha sonra yanlış düşünmenin kaleleri ayrıntılarıyla ele alınır; çünkü İblis aldattıcıdır.²² "Bu çağın ilahı"²³ ve "bu dünyanın egemeni"²⁴ olarak da betimlenir. Kutsal Kitap, "Bütün dünya ise kötü olanın denetimindedir"²⁵ der. İnsanı günaha sürükleyerek bu dünyanın yetkisini ele geçirdi. Onun hilelerine²⁶ karşı savaşıyor ve dünya sisteminin Tanrı'yı, sözünü ve standartlarını reddeden, Hristiyanlığa yarım yamalak göndermede bulunan Tanrı'dan bağımsız bir organizasyona bağlı olduğunu görüyoruz. İblis mahvedicidir.²⁷ Tanrı'nın halkına zarar vermek için elinden gelen

çabayı gösteren bir hırsızdır. Şeytan, eşit olmaya çalıştığı Yaraticısını anımsatan nefret ettiği her şeyi mahvetmeye çalışır. Sonuç olarak yapmaya çalıştığı şeylerden biri bu dünyada Mesih'in bedeni olan kiliseyi mahvetmektir. Bundan dolayı kilise hem Hristiyanlara hem de Hristiyan olmayanlara çekiciliği olmayan bir yer olarak gösterilir. Düşman, kiliseyi bir yandan kavgacı öte yandan sıkıcı (günah işleyen Hristiyanların da buna katkısı olduğunu kabul etmeliyiz!) göstermek için elinden geleni yapar. İblis, insanların Tanrı'nın sözüne olan güvenlerini sarsmak için kiliseye sahte öğretilerin sızmasına gayret eder. Kilise yaşamında neden bu kadar çok sıkıntı yaşıyoruz? Çünkü bu, İblis'in niyetinden kaynaklanıyor. Bunu görmeli ve ne bundan dolayı hayal kırıklığına uğramalı ne de birbirimizi suçlamalıyız. Uyanık olmalı, onun oyunlarından ve düzenlerinden²⁸ bihaber olmamalıyız. Şimdiki kötü çağdan insanları²⁹ kurtarmak için ona karşı uyanık olmalıyız.

Yenme

Ruhsal Yazılar'da yenme ve yenen olma konularının vurgulanarak verilmesiyle ruhsal savaşın önceliği aydınlatılır. Vahiy kitabının 2 ve 3. bölümlerinde İsa, o zaman ve her zaman kilisenin temsilcileri olan yedi kiliseye hitap eder. Bu yedi kiliseye tek tek hitap eder. Her birinde Rab İsa, Yuhanna'ya verilen vahiyde kilisenin karşılaşacağı zorlukları işaret eder. Bunlardan bazıları özellikle kilisenin içinde karşılaşılacak zorluklardır; bazıları da kiliselerin bulunduğu kentlerde hakim olan durumların kiliseyi etkilemesidir. Örneğin, Bergama'ya gönderilen mektup onların Şeytan'ın tahtının olduğu³⁰ yerde yaşadıkları gerçeğine gönderme yapar. Bergama, Asya ilinde imparatora tapınmanın resmi merkeziydi. Diğerleri bazı şehirlerde yetkililerin inanlılara yapacağı zulümlerle ilgilidir. İzmir'deki duruma gelince, bu

özellikle İblis'in işiyle ilgili olandır. "İblis içinizden bazılarını yakında zindana atacak."³¹

Bu kiliselerin her birine oradakilerin üstesinden gelmeleri için bir çağrı yapılır. Bazen günahı yenmek için bazen de İblis'in kiliselere soktuğu engellerin üstesinden gelmek için çağrı yapılır. Bazen de İblis'in neden olacağı sıkıntılara rağmen inanlıların sadık kalması³² için çağrı yapılır. Dolayısıyla baskılar ister dünyadan ister kiliseye sızan sahte öğretilerden ya da kilisedeki uygulamalardan olsun her birimizin sorumluluğu bunları yenmektir. Bunların üstesinden gelirken Tanrı'nın bize vaatlerde bulunduğunu görürüz. Her bir kilisedeki zorlukları yenenlere vaat edilen özel bereketler vardır. İman yaşamınızda "yenen kişi" olma sizi adil olarak betimliyor mu?

Kutsal Yazılar'da yenen kişi olma fikri, mirasımızı talep etmek için bizi cesaretlendiren teşviklerle ilgilidir. Tanrı, mirasımızla ilgili olarak hepimize özel vaatlerde bulunur. Tanrı'nın bize vaat ettiği her şeye girmemizi temsil eder. Kurtuluşumuz tamamen Tanrı'nın lütfuna ve bizim de bunu imanla kabul etmemize bağlıdır. Tanrı'nın lütfunun armağanı olan vaatler için yine de her şeyin üstesinden gelen imanla savaşmamız gerekir. İsa Mesih'te gerçek bir inanlıysak, sonsuz kurtuluşumuzu kaybedebileceğimize inanmıyorum. Ancak Tanrı'nın bizim için olan vaatlerinin hepsine girmede başarısız olabileceğimize inanıyorum.

Çöllerden geçen ve sonra vaat edilen diyara girmenin zorluğunu yaşayan İsrail halkının hikayesi, mirasımız için savaşma kavramının en iyi örneğini önümüze serer.³³ Onların mirasını temsil eden diyardı. Tanrı'nın onlara vaat etmiş olduğu buydu. Ne var ki, onlar bunun üstesinden gelemediler. Sahte bir rapora inandılar, isyan ettiler ve korkuya teslim oldular. Mısır'daki

köleliklerine dönmeyi bile istediler ve hatta bunu dillendirdiler de. Galip değillerdi. Öte yandan, o kuşaktan Vaat edilen Diyar'a giren Yeşu ile Kalev galiptiler. Tanrı'nın vaatlerini yerine getireceğine inandılar. Daha sonra Yeşu, bir sonraki kuşağın ordusunu kendilerine vaat edilen topraklara götürdü. Yine savaşmak zorunda kaldı.

Tanrı'nın vaatlerine girme, Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın huzur diyarına girme olarak betimlenir. Buradaki huzur, eylem yokluğu anlamında kullanılmaz. "Tanrı'nın vaatlerine girme" olarak kullanılır. İbraniler kitabının yazarı bu konuyu 3:7-4:11 ayetlerinde ele alır. Mirasımıza girmemiz ya da sahip olmamız iman gerektirir. Günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmayalım diye birbirimizi yüreklendirmemizi gerektirir. ³⁴ Tanrı'dan duyduklarımızı imanla birleştirmemizi gerektirir. ³⁵ Yenen imanı ve inançsızlığa teslim olmaktan ziyade devam etmeyi bilenleri gerektirir. Kutsal savaş budur.

Özellikle kötü olanı yenen gençlere yapılan bir çağrı var burada. ³⁶ Ama bu çağrı yalnız gençlere değil, hepimizedir. Kiminin cinsel ayartılmayı yenmesi, kiminin de dünyevi hırslara teslim olmayı reddetmesi gerekir. Kiminin materyalizmin tuzağına direnmesi gerekir. Kiminin de yalnızlığı, düş kırıklığını ya da reddedilmişliği yenmesi gerekir. Bu kitabı okuyanlardan bazıları yaşamlarında her şeyin yolunda gitmemesinden, umutlarının ve amaçlarının yıkılmasından dolayı hayal kırıklığı yaşıyor olabilir. Evliliğiniz bozulduğu ya da insanlar sizi reddettiği ya da arzularınız gerçekleşmediği için acı çekiyor olabilirsiniz. Kilise hayatı umduğunuz gibi çıkmadığı için hayal kırıklığına uğramış olabilirsiniz. Ruhsal savaş, bütün bunları yenmemiz için çağrıldığımız anlamına gelir. Alaycı, nasırlaşmış yüreği olan, hayal kırıklığı içinde yaşayan kişiler olmak için çağrılmadık.

Geride kalan her şeyi unutup Tanrı'nın hedeflerine doğru kořmak³⁷ ve yenmek için çağrıldık. Kişisel ruhsal savaşımızdaki öncelik, içinde bulunduğumuz her durumda bizi engelleyen şeyleri yenmek olmalıdır. Kendimize acımayı yeneğim, yaşama karşı olumsuz tavrın üstesinden geleğim ve eleştirel ruhu alt edelim. Bu kitabı okumaya devam ederken, İsa'nın ismiyle alınması gereken kaleleri incelerken, bu tutumu takınmada kararlı olun.

2 Numaralı Etkin Strateji: İsa'nın hizmetinde ve kilisenin ilk döneminde ruhsal savaşa verilen önemi görün ve daha önce hangi dünya görüşüne sahip olmuşsak olalım yaşamlarımızda ruhsal savaşa aynı önceliğı verelim.

BÖLÜM 3 - DENGİYİ KORUMA

Bu bölümü Yakup 3:9-4:8 ayetleriyle birlikte okumak yararlı olacaktır.

Ruhsal savaş konusunda birçok kitap yazılmış, birçok konferans verilmiş, birçok fikir inanlıların zihinlerine ve uygulamalarına sızdırılmış ve özellikle insanların “ruhsal savaş”ın ne olduğunu anlaması için birçok dua toplantısı yapılmıştır. Dolayısıyla bu konuda dengeli bir öğretişe büyük bir gereksinim var, ama “dengeli” fikri biraz sıkıcı gelebilir! İnsanlar “orta yolu tutturmayı” akla getiren ve uzlaşmayı çağrıştıran bu sözcükten rahatsızlık duyabilir. Ancak benim burada demek istediğim bu değildir. Bu bağlamda denge Kutsal Yazılar’ın bir gerçeğini, eşit derecede başka bir gerçeğini daha göz önüne almadan aşırı bir görüşe yer vermeyecektir. Üzerinde çalışılan konunun tüm yönleri, zaman zaman farklı yönleri paradoksal görünse bile özellikle bir yönü vurgulanmadan da alınacaktır.

Ruhsal savaş öğretişinde göz önünde bulundurulması gereken üç saydam faktör vardır:

1. Tanrı egemendir

Tanrımız egemendir. Tüm güç ve yetki O’na aittir. Eşit olan iyilikle kötülük güçlerinin üstünlük için mücadele ettiği ikili bir evrende yaşamıyoruz. Uzun süre çok savaşarak dengiyi kendi tarafımıza çevirip, Şeytan’ı yenebilmemiz ve Tanrı için zafer kazanabilmemizin mümkün olduğu bir durum değil bu. Tanrı egemendir. O’nun mutlak zaferi kuşkuya yer bırakmaz. İblis, egemen Tanrı’nın izni olmadan çalışamaz ya da parametreleri

aşamaz.

Tanrı tamamen bizim dışımızda olup yaptığı ve söylediği her şeyde yanılmazlığa sahiptir. Dolayısıyla yaratıklar olarak O'na ve sözüne boyun eğmek bizim sorumluluğumuzdur. Tamamen farklı şeyler yapmak istediğimiz zamanlar olsa ya da “insan mantığı”nı zorlayan durumlar bile olsa O'na boyun eğmek zorundayız. Bunun en iyi örneğini Aden bahçesindeki Adem ile Havva'da görürüz. “İyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız”³⁸ yalanıyla sınıdılar. Tanrı'ya boyun eğmiş olsalardı, sonuç çok daha farklı olurdu.

Aslında insan olarak özerk olmada ve kendi kaderimizi tayin etmede sınıanmamız, Şeytan'la olan savaşın özüdür. Bir önceki bölümde gördüğümüz gibi, Şeytan'ın düşme nedeni budur; Tanrı'yla eşit olmak istedi. Adem ile Havva'nın direnemediği sınama da buydu. Ulusların düşmesine ve dağılmasına neden olan da buydu: “göklere erişecek”³⁹ bir kule inşa etmek istediler. Bugün laik hümanizmin arkasındaki kötü güç de budur: temelinde insanın egemen olduğu ve kendi kaderini tayin edebileceği yalanı yatar. Gerçek şudur: egemen olan Tanrı'dır.

2. Bireysel sorumluluğumuz var

Bedenimize ve bu dünyanın hükümlerine karşı savaşıyoruz. Sorumluluktan feragat etmek için cinleri ya da İblis'i bahane olarak kullanmak kolay ama, her şey için onları suçlayamayız. Doğrudan Şeytan'a mal edilebilecek şeylerin olduğu besbelli, ama bu bölümde daha sonra göreğimiz gibi pek çok durumda asıl sorunu yaratan bizzat kendi bedenimizdir.

Örneğin, yanlış ya da şehvetli bir düşünce aklımıza gelirse,

bunu bir cinin aklımıza soktuğu ya da Şeytan'ın bize saldırđıđı Şeklinde anlamlandıramayız. Bedenimizde alışan günah, yaşamımızın henüz tam anlamıyla halledilmemiş kısmının sonucudur. Bu tür düşünceler düşüncemizin yenilenmesiyle⁴⁰ ve farklı düşünmeyle ele alınmalıdır. Bu, İblis'e direnmenin en yaygın yollarından biridir: Cinleri kovmayla olmaz; aklımızı, düşüncelerimizi ve eylemlerimizi Tanrı'nın sözünün buyruğuna teslim edelim. Bedenimize ya da bu dünyanın hkmranlıklarına karşı savaşmamızın anlamı budur.

Sabah kalkamıyorsanız İblis'i suçlamanın bir yararı olmaz. Şeytan'a uymayla ilgili hikayeleri bilirsiniz: “ Bu sabah Şeytan'a uydum ve kalkamadım.”. Bu bir süre devam ettikten sonra hizmeti seçersiniz. “ Rab, benden uyku cinini at.” Bu biraz aşırı bir ifade gibi gelebilir ama böylesine “süper ruhsallık” duyulmamış bir Şey değil. Sorun böyle ele alınmaz. Tembelliği halletmeye çalışmak ya da yatağa erken gitmek sorunu üzebilir! Eylemlerimizden sorumluyuz; İblis'i sulamamalıyız.

3. Dünyamızda İblis'in ve cinlerin gerçekliği

Tanrı'nın egemenliği ve sorumluluğumuzla birlikte dengeyi sağlamada gerekli olan üçüncü faktörden dolayı bu kitabın yazıldığı bellidir: Dünyamızda İblis'in ve cinlerin gerçekliği önemlidir. İkinci bölümde bunu ele almış olduğum için burada tekrar etmeme gerek yoktur. Özetlemek gerekirse; İblis gerçek ve güçlüdür; bu ağın Tanrısı olarak betimlenir. Kutsal Kitap, bütün dünyanın kötü olanın denetiminde olduğunu söyler. ⁴¹

Yakup kitabında bu dengenin

sağlanması

Bu bölümün başında ruhsal savaş konusunu dengeyle yansıttığına inandığım Yakup kitabının belirli bölümüne bakmanızı önerdim. Yakup her şeyi açıkça ifade eder. Pek kibar biri değil! Mektubunu okuduğunuzda küreğe “bahçe aleti” diyen biri olmadığını hemen hissedersiniz! Rahat hissetmemizi sağlamaya çalışmadan her şeyi dobra dobra söyler. Mektubu yazdığı kişilerin istemedikleri, sormadıkları için belirli şeylere sahip olmadıklarını, istediklerinde bile niyetlerinin yanlış olduğunu söyledi. Bireysel sorumluluğumuzla ilgili düşünceleri berraktı. Duaların cevaplanmamasından dolayı “İblis’i suçlamıyordu.”

Yakup üçüncü bölümde dilin gücü hakkında konuşur. Bir an Tanrı’yı yüceltebilen ve hemen ardından başka birine lanet yağdırabilen dille ilgili konuşurken sesindeki hayreti adeta içinizde hissedebilirsiniz. Bu kesinlikle bizim sorumluluğumuzdur, ama “lanet” fikrini ortaya atarken ruhsal etkileri olan bir şeyden bahsediyor.

İnsanlar için dua ederken sık sık onlara söylenmiş şeylerin onların yaşamlarında “lanet” haline gelmiş olduğunu ve onların bunlardan özgür kılındığını görüyorum. Bu, özellikle ebeveyn ve öğretmen gibi otoritesi olan kişinin söylemiş olduğu sözler için geçerlidir.

Hangi bağlamda olursa olsun yanlış sözler kullanırsanız, burada işleyen sizin kendi bedeninizdir. Biri hakkında korkunç şeyler söylerseniz, sözleriniz o kişiyi bağlar. İblis bu sözleri güçle besler. İşte, dilin gücü budur. Yakup, bedene teslim olduğumuzda dünyayla dost olduğumuzu söyler. Kıskançlık ve bencillik gibi

güdüler bu dünyanın ilkeleridir. Yakup bunlara “İblis”ten der ve dünyayla dost olmanın zina yapmaya benzediğini söyler. İblis’i değil, dünyayla dostluğumuzu, dünyanın ilkelerine teslim olmamızı suçluyor. Bu, bizim sorumluluğumuzdur; zira dünyayla dostluk Tanrı’ya duyulan nefret gibidir.

Buradaki spesifik duruma bakarsak Yakup, kilisede kıskançlık ve çıkarıcılıktan kaynaklanan kavgalardan bahsediyor. Onları birbirlerini öldürmekle (4:2) suçluyordu. Tabii bunu silahlarla değil, söz ve nefretle yapıyorlardı. Bu size hiç tanıdık gelmiyor mu? Ancak o buradaki kötü ruhun etkisini görür ve onların kıskançlığı ve bencilliğinin kaynağı olarak cinlere işaret eder(3:15). Tanrı’nın yaptıklarını da vurgular; harika egemenliğinde bunları yenmemiz için bize gerekli donanımı verdiğini söyler. Bize gökten inen bilgeliği verdi. Bu bilgeliğin her şeyden önce paktır, sonra barışçıldır, yumuşaktır, uysaldır. Merhamet ve iyi meyvelerle doludur. Lütfuyla yaşayabilmemiz için Tanrı bize bunu verir.

Buradaki üç gerçeğin nasıl birbirine bağlı olduğunu görüyor musunuz? Bedenlerimizin eylemi ile dünyanın ilkelerini benimsememizde sorumlu olanın açıkça bizzat kendimiz olduğunu görüyoruz. Ancak bunda kötü ruhların da etkisi vardır; Yakup bunu net bir şekilde görür. Her şeyden önemlisi Tanrı egemenliğiyle bunları yenmemiz için gerekli olan her şeyi sağlamıştır.

Tanrı’ya bağımlı olun, İblis’e karşı direnin

Yakup burada bize klasik ruhsal savaş söylevlerinden birini verir: “İblis’e karşı direnin, sizden kaçacaktır.”⁴² Burada özellikle kilisedeki anlaşmazlıklar ve çelişkiler üzerinde durulur. Üyeler

arasında tartışma ve kavgalar olduğunda doğrudan düşmanı suçlamaz. İlk itaatsizliklerinden dolayı oradaki insanları suçlar; sonra Tanrı'ya bağımlı olmalarını, İblis'e karşı direnmelerini ve İblis'in onlardan kaçacağını söyler. Sıralamaya dikkat edin. Önce bağımlı olun, sonra İblis'e karşı direnin ve o gidecektir. İlk talep Tanrı'ya bağımlı olmaktır. Ancak o zaman İblis, ona karşı direndiğinizde kaçacaktır. İblis size saldırıyor mu? O zaman Tanrı'ya bağımlı olun. Tanrı'nın isteğini yapmaya devam edin. Bu şekilde İblis'e karşı direnirsiniz. Bu, bizi şu hikayeye götürür:

Bir keresinde Hindistan'da kültürel kale konusunda belirli bir bölgede vaaz veriyordum. Gece uykumda cin tarafından bu konuda vaaz etmeye devam ettiğim takdirde ailemi mahvedeceğine dair tehdit edildim. İblis tam bir zorba! Sabaha karşı 4:00 sularında kaldığım dairenin salonunda Tanrı'ya bir daha bu konuda asla vaaz vermeyeceğimi söyledim. Sonra da yatağa gittim. Yirmi dakika sonra Tanrı'nın önüne gelip tövbe etmeye başladım: Ne olursa olsun Tanrı benden durmamı isteyinceye dek bu konuda vaaz vermeye devam edeceğimi söyledim. Kesinlikle kabadayılık taslamıyordum. Tanrı'ya bağımlı olduğum takdirde İblis'e karşı direneceğime bütün içtenliğimle inanıyordum.

Bunun gerçekliği kanıtlandı; o günden beri bu konuda vaaz ederek dolaşmaktayım ve her şey daha kolaylaştı. Bununla kalmayıp pek çok kişinin bu konuda özgür kılındığını da gördüm. Daha çok vaaz ettikçe, İblis daha çok kaçıyor. Pek çok inanlının bunu yapmaması sorun yaratıyor. "Yine saldırıya uğradım" dediklerini duyarsınız; daha sonra aylarca zavallı ben sendromu yaşarlar. Çok geçmeden de Tanrı'nın isteğine bağımlı kalmaktan vazgeçerler, dolayısıyla O'nun onlardan yapmalarını istediğini yapmazlar ve böylece galip gelen İblis olur. Aslında böyle yapma yerine egemenlik hayatını İblis saldırdıkça daha çok yaşamalı,

Tanrı'nın isteğine daha çok bağımlı olmalı ve egemenliği karanlık bölgelerin daha ötesine taşınmalıdır. Bu, özellikle öncülüğe soyunanları ilgilendirir. Tanrı'nın isteğinin ilkelerini bilirler, dolayısıyla o ilkelere göre yaşamalıdır. İblis'i kaçırtan budur.

Bu dengenin Kutsal Kitap'taki örnekleri

Bu üç gerçeğin bir arada nasıl tutulduğunu açıklamak için Kutsal Yazı'dan birkaç örnek daha vermek gerekir:

1. Adem ile Havva Aden bahçesinde günahı işledi; bunda sorumlulukları vardı ama, onları Tanrı gibi olacaklarına inandıran İblis tarafından kandırıldılar. Tanrı, bunu ve hatta laneti bile geçersiz kıldı ve İblis'i temsil eden yılanın kafasını kadının soyunun ezeceğine dair söz verdi. Dolayısıyla İsa Mesih'le gelen kurtuluş ipe çekildi.
2. Bunu anlamak zor olabilir. Kral Davut hayatında bir kez “sayım yaptırdı”; başka bir deyişle, o zaman kaç kişiyi yönettiğini araştırıp bulmak için nüfus sayımı yaptırdı. Davut bunu yapmakla günah işlediğini itiraf etti⁴³, ama bunu yapması için Şeytan'ın onu kışkırttığı da söylenir. ⁴⁴ Ancak denetim yine de Tanrı'da idi; Davut'un sayım yapmasına neden olan O'dur. ⁴⁵ Dolayısıyla burada üç faktörü de görürüz: Tanrı'nın mutlak egemenliği, Davut'un bedene dayalı işi ve Davut'un günahı işlemesine neden olan İblis'in işe karışması.
3. Başka bir örnek de Saul ile ilgilidir. Başkaldırmasında sorumlu olan bizzat kendisiydi. Başkaldırı, falcılık ⁴⁶ günahına yakın olduğundan ve bundan tövbe etmemesinden dolayı Rab'bin onu rahatsız etmesi için kötü bir ruh⁴⁷ gönderdiğini söyler Kutsal Kitap. Bu da Tanrı'nın Saul'u yargılamasının

bir yönüdür. Rab'bin Saul'u rahatsız etmek için üzerine kötü bir ruhu göndermesini anlamakta zorlanırız. Usumuzun tamamen anlamakta zorlandığı ama Tanrı'ya bağımlı olmamızı belirten üç faktörü yine iş başında görürüz. Denetim Tanrı' daydı. Saul sorumluydu. Kötü bir ruh çalışmaya başladı.

4. Gizemli başka bir örnek de Ahav ve sahte peygamberle ilgili olanıdır. ⁴⁸ Sahte peygamberler İsrail'de kötü bir kral olan Ahav'ın savaşta zafer kazanacağına dair peygamberlik ediyorlardı. Tanrı'nın gönderdiği peygamber olan Mikaya, Rab'bin bu peygamberlerin ağzına aldatıcı bir ruh koyduğunu⁴⁹ söyledi. Kötü bir kral olan Ahav'ın yargılanma zamanı gelmişti. Tanrı, Mikaya'yı da olacak şeyleri tam olarak betimlemesi için göndermişti. Dolayısıyla Ahav'ın herhangi bir bahanesi yoktu.
5. Bu örneklerle ek olarak Eyüp'ü de gözden geçirelim. Onun öyküsü klasik bir durumdur. Eyüp'ü burada olacaklardan habersiz Tanrı'nın bereketlerinin keyfini çıkarırken görürüz. Çok uzaklarda bir yerde Şeytan, Tanrı'yla konuşmaya gider. Tanrı ona dönüp, “Kulum Eyüp'ü görüyor musun? Kusursuz, doğru bir adamdır. Benden korkar, kötülükten kaçınır” der. Şeytan da “Tabii ki iyidir. Onu, ev halkını ve sahip olduğu her şeyi sen koruyorsun. Elleriyle yaptığı her şeyi bereketli kıldın, hiçbir eksiği yok. Ama elini uzatır da sahip olduğu her şeyi yok edersen, yüzüne karşı sövecektir” der. Buna karşılık olarak Rab Şeytan'a Eyüp'ün ailesine ve sahip olduklarına ve daha sonra da Eyüp'ün bizzat kendisine zarar vermesi için izin verir. ⁵⁰ Bunu anlamamız zor, ama Eyüp için daha da zordu! Bizim elimizde bunu anlamamızı kolaylaştıran kitap var. Duruma bakıp, “Evet, Eyüp. Durum belli, öyle değil mi?”

Tanrı Şeytan'ın sana saldırmasına izin vererek sadece senin imanını kanıtlamanı istedi" diyebiliriz. Ama Eyüp'ün elinde bizde olan kitap yoktu. Başına gelenlerin nedenini bilmiyordu. Kapalı kapılar ardında olup bitenden haberi yoktu; sadece sıkıntılı bir dönemden geçtiğini sanıyordu. Buradaki ilke şudur: Şeytan, Tanrı'nın mutlak izni olmadan Eyüp'e dokunamazdı. O zaman bile Tanrı, Şeytan'ın yapacaklarına sınır koydu; Tanrı Eyüp'ün canının korunmasında ısrarlıydı.

6. Benzer bir durumda İsa Petrus'a, Şeytan'ın Petrus'u buğday gibi kalburdan geçirmek için Tanrı'dan fırsat istediğini ama kendisinin Petrus'un imanını yitirmemesi için dua ettiğini söyledi. Karşımıza yine üç köşeli ilke çıkar: Şeytan Petrus'u "kalburdan geçirdi", Petrus Şeytan'ın sınamasına karşı tepkisinden bizzat sorumluydu ve Rab saldırıya hem izin verdi hem de Petrus'un onu yenmesi için imanını güçlendirdi. ⁵¹ Petrus yine de İsa'yı inkâr ederken sergilediği hareketinden dolayı sorumluydu. Tövbe etmesi gerekiyordu.

Bazı okuyucularıyla bizzat konuşmak istiyorum. Anlamadığınız baskılı bir dönemden geçiyor olabilirsiniz. Şeytan size saldırıyordur. Akla hayale gelmeyen şeyler başınıza gelmiştir. Tanrı için yaşamaya çalışırken yoğun bir baskı altındasınızdır. Belki Şeytan sizi kalburdan geçirmek için izin almıştır. İnsanlar imanınızı yitirmeyesiniz diye sizin için dua etsin ve Tanrı'nın sizin için bildiğiniz isteğine bağımlı olmalısınız. Dahası cesaretiniz artsın: İsa, Petrus için dua ettiği gibi sizin için de şimdi cennette dua ediyor. ⁵² İblis sonunda kaçacak ve sizin imanınız da güçlenecektir.

Karanlık dünyanın güçleri ve hükümlerinin nasıl

işlediğine ya da nasıl organize olduklarına dair ayrıntıları bilmediğimizi anımsayalım. Öyle ki, bilmemiz gerekenler bize açıklanmıştır. Kutsal Yazı'da öğretilenlerin ötesinde tahminlerde bulunmak ve onun üzerinde öğreti oluşturmak tehlikelidir. Maalesef, kilisede hükümranlıkların ve güçlerin organizasyonuna ya da cinlerin “ailelerine” ilişkin sık sık spekülasyon yapılıyor. Kimi kendini göstermiş olan cine ilişkin sorunu ele alırken, perde arkasındaki “güçlü kişi”ye ulaşmak için ilgili cinlerin **ailelerini** araştırıp bulmamızı öğretir. Bütün bu ayrıntılar bize açıklanmamıştır. İşte, üç önemli faktörden oluşan dengenin önemi burada ortaya çıkar. Bu, önemli bir ilkedir ve bunu vurgulamayan herhangi bir öğretiye temkinle yaklaşılmalıdır.

3 Numaralı Etkin Strateji: Ruhsal savaşı anlamak için şu üç gerçekten oluşan dengeyi sağlamalıyız.

1. Şeytan'ın ve cinlerin dünyasının gerçekliği
2. Eylemlerimizden sorumlu oluşumuz
3. Tanrı'nın mutlak egemenliği

BÖLÜM 4 - BÖLGESEL RUHLAR VE 'STRATEJİK DÜZEYDE RUHSAL SAVAŞ'

Bölgesel ruhlar ve onlara karşı 'stratejik düzeyde ruhsal' savaş meselesi son zamanda yayınlanmış olan pek çok kitabın konusunu oluşturmuştur. Günümüzde birçok müjdecî inanlı bu konuyla gittikçe daha çok uğraşılıyor. Bu uğraşın, çok az sayıda yeniden doğan inanlının bulunduğu dünyanın pek çok yerinde Tanrı'nın yeniden canlanan gücünü ve ruhsal uyanışı görmek için yüreklerimizdeki derin umutsuzluktan oluştuğuna inanıyorum.

C. Peter Wagner stratejik düzeyde ruhsal savaşın önde gelen savunucusudur ve bu konuyla ilgili sayısız kitap yazmıştır.⁵³ Dahası, bu stratejilerin etkinliğinin heyecan veren öyküsel "kanıtı" Latin Amerika'da, özellikle Arjantin'de Tanrı'nın Kutsal Ruhunun görkemli işlerinde görülmektedir. Carlos Anacondia ve Omar Cabrena gibi güçlü müjdecilerin başarısı, büyük bir uyanışın olmasından önce bir kentin ya da alanın üzerindeki "güçlü adamı bağlama" uygulamasına mal ediliyor.

"Stratejik düzeyde ruhsal savaş"ın savunucuları bununla ne demek istiyor? Aslında üç şey gerektirir bu:

- "Ruhsal haritalama" gibi teknikle bir kentin ya da yerin üzerindeki belirli bölgesel ruhun ismini ve doğasını keşfetme.
- Yetkili duruma gelen ortak günahları grup "tövbesi" denilen uygulamayla ele alarak bu tür ruhların etkisini çözme.
- Saldırgan savaş duasıyla onları bağlayarak kovma.

Wagner'e göre kendimizi içinde bulduğumuz üç çeşit savaş vardır:

1. “Temel düzeyde ruhsal savaş”-cinleri kovma. Bu konu daha sonra ayrıntılarıyla ele alınır.
2. “Büyücülük düzeyinde ruhsal savaş”-falcılık, şamanizm, masonluk, doğu dinleri gibi şeylerle uğraşanların hayatında çalışan daha güçlü cinlerle karşı karşıya gelme.
3. “Stratejik düzeyde ruhsal savaş”-kentlerin, ulusların ve insan gruplarının üzerinde bulunan yüksek düzeydeki karanlık güçlerin ve hükümranlıkların İsa'nın isminin gücüyle karşı karşıya geldiği yerdir. [54](#)

Stratejik düzeyde ruhsal savaşın savunucularına göre, dünyanın müjdelenmesinde cepheyi yarıp geçmek istiyorsak, bu üçüncü düzeydeki ruhsal savaşta zafer kazanmalıyız.

Bu bölümde bu konudaki tartışmaya kendi katkılarımı sunacağım. Bu konuda daha çok araştırma yapmak isteyenlere Chuck Lowe'ın “Territorial Spirits and World Evangelisation” [55](#) isimli kitabındaki çalışmayı öneririm. “Spiritual Warfare” [56](#) isimli kitabında Clinton Arnold bu konu üzerinde çok faydalı bir bölüm yazmıştır. Kiliseler ailesi NFL'de önderler olarak bizlere bu konuda bir bildiri sunan dostum Greg Haslam'a da minnettarım. O zaman bu kitap için araştırma yapıyordum ve Greg ile benzer sonuçlara ulaştığımızı gördüm. Şimdi bu konulara daha ayrıntılı olarak bakmamız gerekir.

Bölgesel ruhlara bakalım

“Bölgesel ruhlar” gibi varlıklar var mı? Kutsal Kitap karanlık ya da cinlerin dünyasında yetkinin daha yüksek düzeylerine gönderme yapar. “Yönetimler ve hükümlerlikler”⁵⁷ ile “güçler ve ruhsal ordular”⁵⁸ dan bahseder. Ne var ki, Kutsal Kitap bu varlıkların nasıl kurumlaştıkları ve çalıştıkları hakkında ketumdur. Örneğin, bu konularla ilgili olarak sık sık alıntı yapılan metinlerden Daniel 10. bölüm Daniel’in dua edişini ve bir meleğin ona cevap verişini betimler.

Daniel’e, duasının Tanrı tarafından hemen cevaplanmış olduğu ama ruhsal dünyadaki çelişkiden dolayı meleğin cevapla ona ulaşmasının yirmi bir gün aldığı açıklandı.⁵⁹ Meleğe karşı durmuş olan “Pers krallığının önder”inden dolayı çelişki vardı.⁶⁰ Grek önderiyle yaşanacak çelişkiden de bahsedilir.⁶¹

Bu metinde dikkat edilmesi gereken birkaç nokta var ve bu bölümün sonuna kadar bu metni açıp okumanız yararlı olur.

1. Daniel kasten savaşa katılmaz. Sadece hararetle dua eder, kısmen oruç tutar ve ona verilen dramatik bir görüme istemeye istemeye karşılık verir. Hiçbir yerde Daniel’in kötülüğün hükümlerliklerine karşı meleğe katıldığını görmeyiz.
2. “Önderler” iki imparatorluğa gönderme yapar: biri zaten Ortadoğu’ya hükmetmeye başlıyordu; diğeri de (Yunanistan) gelecekte Büyük İskender’in denetiminde Makedonya’dan Hindistan’a kadar genişleyecekti. Bu nedenle kötülüğün hükümlerliklerine bölgesel olarak değil, pek çok bölgenin üzerine yayılmış bu imparatorluklara esin kaynağı olarak bakmak daha doğru olur. Onlar siyasi ya da yayılmacıdan ziyade bölgesel ruhlardı. Dahası Daniel’in duasının hemen o

zaman görünen bir etkisi olmadı; özellikle de Yunanistan önderi üzerinde. İskender asırlar sonra geldi. Bir imparatorluğun büyümesini engellemese de siyasi çekişmeler boyunca Tanrı'nın halkının dayanması açısından hararetli duaların ve kutsalların yakarışlarının gücünü ve etkisini daha iyi örnekler. Bu önemlidir; dolayısıyla dua edelim!

3. Daniel 11:1'e bakalım: "Medli Darius'un krallığının birinci yılında Mikail'i destekleyip korumak için onun yanında durdum." Bazıları buradaki "ben" ifadesinin karanlığın çelişkisinde doğrudan bulunmayı doğruladığını öne sürmüştür. Ancak buradaki "ben" Daniel'den ziyade meleğe gönderme yapar.

Tümen hikayesinde⁶² olduğu gibi cinlerin bölgesel olarak çalıştığına dair daha fazla fikir öne sürülür. Tümen, İsa'ya kendisini o bölgenin dışına göndermemesi için yalvardı. ⁶³ Bu kötü ruhların havada uçuşmadığına dikkat edin. İsa, onları Tümen'den kovar ve yakındaki domuzların içine girmelerini söyler. Sonuç olarak bu cinler bölgesel olarak çalışıyor ve o yerdeki insanlar üzerinde büyük bir etki gösteriyorlarsa, o zaman İsa bir kişi üzerinde işe başlayıp onu özgür kılarak ve cinlerle havada mücadele etmeyerek onların işini bitiriyordu.

Pavlus da yeni yerlere gittiğinde o kentle belirli bir ilerleme kaydetmeden önce sık sık cinlerle karşılaşmıştı. Örneğin, Kıbrıs'a gelir gelmez orada büyük bir yetkiye sahip olan bir büyücüyle karşılaştı. Dolayısıyla cinler bu büyücü aracılığıyla tüm bölgeyi etkileri altına alabiliyorlardı. Aynı durum Filip'i'de de oldu. Orada falcılık yeteneği olan köle bir kızla karşılaştı. Kapısında ondan geleceklerini duymak için kuyrukta bekleyen insanlar vardı; dolayısıyla o da o yerde etkiliydi. Cinler o kızın yaşamını

etkileyerek o kentte yaşayanlara ulaşabiliyor ve onları kontrol altına alabiliyorlardı. Bir yerde insanları tutsağı haline getiren bir büyücünün gücüne karşı kilisenin dua ettiğini ve bunun yaptığı güçlü etkiyi duydum. Duayla bu büyücü bir süre sonra ya taşındı ya da gücü hükümsüz kılındı. İlk kilise dua etti ve onlara saldıran Hirodes korkunç bir hastalığa yakalanıp öldü. ⁶⁴

Bu durumların her birinde cinler *insanlarda* işliyor ve uygun olduğunda bu insanlardan atılıyorlardı. Pavlus'un burada uğraştığı durum, Wagner'ın "temel düzeyde ruhsal savaş" ya da olsa olsa "büyücülük düzeyinde ruhsal savaş" dediği ruhsal savaşı belirtir. Bu iki düzey arasındaki farkı ayırt edeceğimden pek emin değilim ama, Tanrı'nın egemenliğini ilerletir ve O'nun sözünü yayarken yeni yerlerde kötü ruhların gücüyle karşılaşacağımıza dair hiçbir kuşum yok. Pavlus'un Elçilerin İşleri kitabında yazdığı gibi bizim de onlara aynısını yapmak zorunda kalacağımızdan da eminim.

Efes örneği

Bir diğer ilginç senaryo da Efes'teki durumdur. Öyle ki Efes büyücülüğe teslim olup tanrıça Artemis'e tapıyordu. Pavlus o kentte pek çok güçle karşılaşmıştı. İnanılmaz şifa mucizeleri olmuştu. ⁶⁵ İnsanları kötü ruhlardan kurtarma hizmeti öyle etkiliydi ki, cinlerin dünyasında onun adından korkuluyordu. ⁶⁶ Tanrı'nın sözü öyle bir yayıldı ki, tüm o bölge müjdeyi duydu. ⁶⁷ Sonuçlar o kadar etkiliydi ki, putla ilgili nesnelere ticareti bile zarar gördü. Bu inanılmaz sonuçları elde etmek için Pavlus hiç "Stratejik düzeyde ruhsal savaş" ile uğraşmış mıydı? Onun böyle bir şey yaptığına dair Kutsal Yazılar'da hiçbir kayıt yoktur. Ancak Kutsal Yazılar, her iyi iş için donanmamızda gerekli olanları içerir. ⁶⁸

Peter Wagner yakın geçmişte Efes'te bir dua ve tapınma etkinliği düzenledi. Kötülüğün hükümrانlığında en yüksek düzeydekilerin hakkından gelmek ve "Göklerin Kraliçesi" ile karşılaşmak için Tanrı'nın kendisine yeni bir görev verdiğini hissetti: Uluslararası Ruhsal Savaş Ağı. İnsanları bu etkinliği hazırlamak için yazdığı *Confronting the Queen of Heaven* kitabında Pavlus'un hizmetinin inanılmaz etkisini şöyle yorumlar Peter Wagner: "Pavlus Efes'ten ayrılınca dek Artemis epeyce yara almış ve zayıflamıştı. Ama yine de etkiliydi. Pavlus onunla hiç bire bir karşılaşmadı ve stratejik düzeyde ruhsal savaşa girmek için tapınağına girmedi. Gümüşçüler onu, bunu yapmakla suçladılar ama, mahkemede suçlarını kanıtlayamadılar. Pavlus'un temel ve büyücülükteki sert ruhsal savaşta oynadığı rolden dolayı Artemis çok güç kaybetti. Tanrı son saldırıyı yapması için elçi Yuhanna'yı seçti. Elçilerin İşleri Kitabı değil ama tarih bize, Pavlus'un birkaç yıl sonra Efes'ten ayrıldığını ve Yuhanna'nın Efes'e taşındığını ve görevini orada tamamladığını anlatır."⁶⁹ Wagner daha sonra tarihçilerden alıntılar yapmaya devam eder: Yuhanna Artemis tapınağına gitti ve doğrudan ruhsal savaşa girdi. Bu da Artemis sunağının pek çok parçaya ayrılması ve tapınağın yarısının çökmesiyle sonuçlandı.

Stratejik düzeyde ruhsal savaşın doğrulanması Kutsal Kitap'ta betimlenen olaylara değil, tartışılan tarihe dayalıdır. Bu bir sorun olarak algılanabilir. Clinton Arnold, bu hikayenin dayandığı belgeye gönderme yapar; 787'de İznik Konseyi tarafından yargılanan bu belge şöyle der: "Bu kitabı hiç kimse kopyalamamalıdır; bunun da ötesinde bu kitabın yakılmayı hak ettiği görüşündeyiz!"⁷⁰

"Bölgesel ruhların" varlığına dair daha fazla kanıt var mı? İsrail'in çevresindeki insanların yerel 'tanrıları' na tapındıkları

doğrudur. Kutsal Yazılar, bu putların arkasında cinlerin gücü ⁷¹ olduğunu açık açık belirtir. Ama onların bizzat bölgesel hakları var mıydı? İnsanların putlara tapmasından dolayı orada nüfuz sahibi olma olasılığı daha fazladır.

Stratejik düzeyde ruhsal savaş

Stratejik düzeyde ruhsal savaşın uygulanmasıyla ilgili Kutsal Yazılar'da başka kanıt var mı? Wagner, Matta 12'deki Baalzevul'un bağlanması gereken güçlü bir adam olduğunu söyler. Oysa kilise tarihi yorumcularının birçoğu bağlanması gerekenin Şeytan olduğu kanısındaydı. Baalzevul'un Şeytan'ın denetiminde bölgesel küçük bir cin olduğuna ve dolayısıyla da insanları onun o bölgedeki gücünden kurtarmak için onun bağlanması gerektiğine inanıyor Wagner. Bunu da şu gerçekle doğrular: "İncelediğim yazılı metinlerin fikir birliği ve büyücülükle ilgili olarak uzmanlarla yaptığım görüşmeler beni bu sonuca götürüyor". ⁷² "Büyücülük uzmanları" temeline dayanan bu sonuca gitme işinin tehlikeli olduğunu düşünüyorum. "Cinlerin önderi" ⁷³ olan Baalzevul'un bizzat İblis'in kendisi olduğu konusunda hemfikir olan yorumcuların yorumuna katılmanın daha güvenli olduğuna inanıyorum.

Bu kötü güçlerle çarpışma yetkisine sahip miyiz? Bir bakıma evet. Kutsal Kitap, ruhsal savaşta mücadelemin bu hükümlerlere ve güçlere karşı olduğunu açık açık ifade eder. Başka bir deyişle, sorunlarımızın kaynağının et ve kan (ya da insanlar ⁷⁴) değil onların arkasında olan hükümler ve güçler olduğunu biliyoruz. Bu nedenle ruhsal savaşla ilgili bir kitaba ihtiyacımız var! Dolayısıyla belirli durumlarda çalışan kötü güçleri azarlamamızda bir yanlışlık olmaz.

Öte yandan Kutsal Kitap'ın kötü güçlerle doğrudan karşı karşıya gelmemizi ve onları azarlamamızı önermediğine inanıyorum. Yahuda'nın Mektubu, bu işlere bulaşan kötü adamlara gönderme yapar. Yahuda, bu adamlar “yüce varlıklara sövüyorlar”⁷⁵ diyor. Sonra şöyle devam eder: “Oysa Başmelek Mikail bile Musa'nın cesedi konusunda İblis'le çekişip tartışırken, söverek onu yargılamaya kalkmadı. Ancak, ‘Seni Rab azarlasın’ dedi.”⁷⁶ Yahuda kötü adamların uygulamalarına gönderme yapıyordu. Bir an için bile olsa stratejik düzeydeki ruhsal savaşta mücadele edenlerin böyle olduklarına dair herhangi bir izlenim vermek istemiyorum. Ancak dua ederek düşmanla mücadele etmede Başmelek Mikail'in örneğini izlememiz gerektiğine inanıyorum. Başmelek Mikail “Seni Rab azarlasın” demeyi uygun gördüyse, bunun bizim için yararlı olduğuna ve yetkimizi aşmamamızı sağladığına inanıyorum. Kimi bunun bir Eski Antlaşma örneği olduğunu ve Yeni Antlaşma'da bizim de yetkimiz olduğunu ileri sürer. Ben de “Yahuda bunları Yeni Antlaşma okurlarının iyiliği için yazıyor” derim. “İblis'e tekme vuralım” gibi şeyleri duyduğumda biraz geriliyorum. “Şeytan seni Rab azarlasın” demeyi tercih ederim. Yüksek düzeydeki ruhlarla uğraşmak Tanrı'nın hakkıdır, ayrıcalığıdır. Yeşaya şöyle der: “O gün Rab yukarıda, gökteki güçleri ve aşağıda, yeryüzündeki kralları cezalandıracak.”⁷⁷

Needless Casualties of War kitabında John Paul Jackson, “insanlar bu şekilde yetkilerini aşarlarsa zarar bile verebilirler” der. Yahuda 9. ayette betimlenen ruhsal savaşın uygun yöntemini anlayıp, Tanrı vergisi yetkilerini aşmış oldukları için tövbe edenler olduğunu biliyorum.

Yetkimizden dolayı hem küstahlaşmaktan sakınmalı hem de duamızın etkisiyle ilgili olarak gerçekçi olmayı elden

bırakmamalıyız. Bir bölgedeki hükümlerlere ve güçlere karşı sözde “stratejik düzeyde ruhsal savaş” a girişmişsek, onların gittiğini nasıl biliriz? İnsanlar hâlâ günaha düşüyorsa, o zaman o günahla bağlantılı kötü güçlerin etkisi devam ediyordur. Ben bazı şeylere bu tür savaş taktiklerini savunanlardan farklı bakıyorum. İnsanlar Tanrı’nın sözünün yayılmasıyla özgür kılınırken, kötü ruhların gücü azaltılır ve sonuçta işi bitirilir. Tanrı bir toplumda müjdenin yayılması ve egemenliğin işleriyle çalışırken, toplumlar değişir ve kötülük güçlerinin etkisi azalır.

Kutsal Yazılar yetkimizi aşmamaya karşı temkinli olmamızı sağlamakla kalmaz. Tanrı’nın bize verdiği yetkiyle karanlık güçlerle mücadele ettiğimizde bunun korkunç etkinliğinden de söz eder. Egemenliğin işlerini yapmak, hastaları iyileştirmek, yoksullara müjdeyi götürmek ve cinleri kovmak için çağrıldık. Luka kitabında yazıldığı gibi yetmiş iki öğrenci bunu yaptığında bunların inanılmaz ruhsal etkileri oldu. İsa’nın adında cinlerin onlara boyun eğdiğini gördüler. ⁷⁸ Rab’be bunu anlattıklarında, O onların yetkisini şu sözlerle yeniden doğruladı: “Ben size, yılanları ve akrepleri ayak altında ezmek [cinlerin gücünün bir resmi] ve düşmanın bütün gücünü alt etmek için yetki verdim.”⁷⁹ Onlara Şeytan’ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüğünü de söyledi. ⁸⁰ Bu, yetmiş iki öğrencinin egemenliğin işlerini yapmalarının bir sonucuydu.

William Hendrickson da Luka kitabıyla ilgili yazdığı kitapta aynı yorumu yapar: “İsa, sizler cinleri kovarken kendisinin de efendilerinin (Şeytan’ın) düştüğünü gördüğünü belirtti. . . Bu yoruma önemli bir maddenin eklenmesi gerekir: Efendi’nin yüce dilinde bu şöyledir: ‘Şeytan’ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm’. Bu sadece bir olaya, yani yetmiş iki kişinin başarısına yapılan bir gönderme değildir. Daha sonra olan benzer olaylar için

de geçerlidir bu. Başka bir deyişle, İsa bu yetmiş iki kişinin zaferini yeni dönemde Şeytan'a karşı kazanılacak olan pek çok zaferin belirtisi olarak gördü. Gelecek zaferler binlerce misyonerin çalışmalarıyla elde edilecekti. Geleceğe bakıyordu. Çirkin canavarın ve yandaşlarının mutlak sonunu gördü.”⁸¹

Başka bir deyişle, egemenliğin işlerini yapabilmek için bir yerdeki kötülüğün güçlerini yıkmıyoruz. Aksine, egemenliğin işlerini yaparken, Şeytan'ın düşüşü görülür; dolayısıyla toplumun müjdeyle değişebilmesi için onun gücü ve etkisi azalmış olur.

Yetmiş ikiler gibi bize de cinleri kovmak, insanları etkileyen hastalıkları ve kötü ruhları azarlamak ve İsa'nın fırtınayı durdurması gibi İblis'in neden olduğu fiziksel belirtileri azarlamak için yetki verildiğine inanıyorum.⁸² Ama yüksek düzeydeki cinlerin gücüyle birebir uğraşmaya gelince, Yahuda'nın öğüdünü burada dinlememizde fayda vardır.

Buradan hangi sonuçları çıkarabiliriz?

- Ulusların siyasi, sosyal ve kültürel koşullarının arkasında kötülüğün güçleri olduğunu söyleme gibi bir durum olduğuna inanıyorum. Onlara böyle davranma yetkisi kötü önderlerin ve halkların yanlış seçimlerinden dolayı verilir. Bu bağlamda bu güçler bölgesel olarak işlev görürler; insanlar kendilerini günaha kaptırırken onlara da orası için geçit verilir.
- Şeytan ya da bu “yüksek seviyede” ki kötülük güçlerine karşı savaş duasında doğrudan mücadeleye girmek için yetkimiz yok. Bazen kötülük güçlerinin kötü insanlarda çalışarak tüm bir bölgeyi ya da kenti etkilediği açıktır. Kıbrıs ve Filipi'de Pavlus'un yaptığı gibi bu kötülük güçleri azarlanabilir. O

insanlar müjdeyi kabul ederlerse, o zaman özgür de kılınabilirler.

- Egemenliğin işlerini yapmak için çağrıldık. Müjdeyi vaaz etmeli, hastaları iyileştirmeli ve insanları cinlerden özgür kılmalıyız. Yetmişikilerin ve Pavlus'un yaptığı gibi biz de bunları yaparken, Şeytan'ın egemenlik alanından kovulduğunu görebiliriz. O zaman Tanrı, Şeytan'ın kör ettiği gözleri Mesih'teki kurtuluşlarının görkemini görmeleri için müjdenin gücüyle açacaktır. Bu, güçlü bir ruhsal savaştır.

Bağlama ve çözme

“Bağlama” ve “çözme” terimleri ruhsal savaş bağlamında sık sık kullanılır ve çokları tarafından bölgesel ruhlara kavramında da bunlara başvurulur. Bu nedenle “şu şu yerlerdeki ruhlara bağlıyorum” gibi ifadelerde bulunarak belirli bir alandaki bölgesel ruhlara bağladığını anlatan kişiler görürüz.

Bu bağlama ve gevşetme kavramı İsa'nın Matta 16'da yer alan Petrus'a söylediği sözlerden gelir. Petrus'a Göklerin Egemenliğinin anahtarları verilir.⁸³ İsa sonra Petrus'a yeryüzünde bağladığı her şeyin göklerde de bağlanacağını ve yeryüzünde çözdüğü her şeyin göklerde de çözüleceğini söyler. Bu bağlama ve çözme fikirlerinin sık sık yanlış anlaşıldığına inanıyorum. Hendrickson, Matta kitabı hakkında yazdığı yorum kitabında bu sözlerin aslında yasaklama ve izin verme için hahamların kullandığı terimler olduğuna işaret eder. İzin verme ve vermeme için kullanılan yasal terimlerdir.⁸⁴ Bu bağlamda Petrus kendisine verilmiş olan Göklerin Egemenliğinin anahtarlarıyla müjdeyi kabul edenlerin onun yararlarından yararlanması için onlara etkin bir şekilde izin verir ya da onları salıverir. Biz de Petrus'un

yaptığını yaparız. Öte yandan, müjdenin bildirisini reddedenlere bu faydalar yasaklanır. İsa bu terimleri kilise disiplini bağlamında yine kullanır. ⁸⁵ Bir kişi günah işlediğinde bizi dinlemezse, o zaman bu durum kiliseye bildirilir. Kiliseyi de dinlemezse, o zaman dışlanır. Dolayısıyla, o kişi eylemleriyle ya kabul görür ya da reddedilir. ⁸⁶

Bu nedenle İsa'nın "güçlü adamı bağlama" ya yaptığı gönderme bu bağlamda ne anlama gelir? ⁸⁷ Kilise bunu genel olarak Mesih'in çarmıhta Şeytan üzerinde kazandığı zafere, dirilişine ve göğe çıkmasına yapılan bir gönderme olarak görmüştür. İsa çarmıhta Şeytan'a karşı kazandığı zaferle Şeytan'ın işlerini kısıtladı. İsa buna dayanarak, "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi" der. ⁸⁸ Bu, yetkiden dolayı bize bütün dünyaya gitmemiz ve bütün ulusları Rab'bin öğrencileri olarak yetiştirmemiz söylenir. ⁸⁹ Şeytan'ın gücü sınırlandırıldığı ve çarmıhta bağlandığı için bunu yapabiliriz.

Matta 12'deki "güçlü adam"la ilgili metinde İsa insanları cinlerden özgür kılma konusunda kendi görevine gönderme yapıyor ve güçlü adamı önceden bağladığı için onun evini soyabileceğini açıklıyor. ⁹⁰ İsa zaten insanları cinlerden özgür kılıyordu: o zaman ölümünden ve dirilişinden önce Şeytan'ı nasıl bağlamıştı? Çölde ona direnerek ve sonra da Göklerin Egemenliğinin işlerini yaparak bunu yaptığını inanıyorum.

Bu nedenle gerçek nettir. Şeytan çarmıhta bağlanmıştır, dolayısıyla özgür kılınma bildiriyle tüm dünyadaki kölelere gidebiliriz. Düşmanın üzerimizdeki etkisini sınamalarına fırsat vermeyerek engelleyebiliriz. Böylece gücünü kısıtlarız. Dahası Göksel Egemenliğin işlerini yaparken İsa'nın Luka'daki yetmişikilerle ilgili sözleriyle kötülüğün gücünü daha da sınırlarız. ⁹¹

Bu bakımdan “bağlama” bir formül değil, bir eylemdir. Yasaklama ve izin verme fikrinin de ruhsal alana yayılabileceğine inanıyorum. Göklerin Egemenliğinin anahtarlarıdır. Ruhsal olarak kendi etkinliklerinde güçlüdürler. Bir durumda ya da toplantıda yetkili olduğumuz zaman ruhsal olarak aramızdaki düşmanın işlerini yasaklayabileceğimiz ya da kısıtlayabileceğimiz kanaatindeyim. Bununla ilgili hiçbir sorunum yok. Bir baba olarak evim için yetkili bir şekilde dua edebileceğime, içeri girmeye ve huzursuzluk çıkarmaya çalışan düşmanın gücünü kısıtlayabileceğime inanıyorum. Kilisemizdeki bir ihtiyar olarak da peygamberlik sözleri gibi iyi şeylerin olmasına izin vermek ve de düşmanın etkinliklerini kısıtlamak için yetkili bir şekilde dua edebileceğime inanıyorum. Kilise birlik içinde dua ettiğinde orada karanlık güçlerin gücünün kırılacağına ve harika şeylerin ortaya çıkacağına inanıyorum.

Yine söylüyorum. “Bağlama” bir formül ya da ifade değil, bir eylemdir. Göklerin Egemenliğinin işleriyle uğraşırken yaptıklarımızın bir betimlemesidir. John Wimber’in bu konudaki konuşmasını anımsıyorum. Bunu ütü yapan biriyle kıyasladı. Birini ütü masasını açarken, gömleği üstüne yerleştirirken, ütüyü gömleğin üstüne koyarken ve de gömleğe, “Ey gömlek, seni ütülüyorum!” derken ve bunu ütüyü kontrol etmeden yapmaya çalışırken görürseniz, saçma olduğunu düşünürsünüz. Bir gömleği ütülererek ütülü hale getirirsiniz. Benzer şekilde, düşmanın gayretlerini sadece onun etkinliklerini kısıtlayarak, yani Göklerin Egemenliğinin işlerini yaparak kısıtlayabiliriz.

Bana bu konuda soru soran bazı misyonerlerle yaptığım konuşmayı anımsıyorum. Afrika’nın zor yerlerinde çalışıyorlardı ve orada yetkiyi almışlar ve “ruhları bağlamışlardı.” Şaşkınlardı. Sözlerinin neden etkisiz kaldığını merak ediyorlardı. Daha

öncelerinde orada başkaları varmış ve onlar da “ruhları bağlamış.” Onlara, “Ruhlar bağlanmadan önce bu kaç defa söylenmelidir?” diye sordum. Tabii, olaya böyle bakarsak, saçma gibi görünebilir. Misyonerlere çalıştıkları yerlerdeki kiliselerin bağlamayı umdukları kültürel kalelerden bağımsız olup olmadığını sordum. Onlar da “Hayır. Dünyadaki pek çok problem kilisede de var” dediler. Ben de onlara şöyle dedim: “Kilisede henüz halledilmemiş olan ve kültürel kalelerle işleyen ruhları bir formülle nasıl bağlayabilirsiniz? Bu kötü güçlerle uğraşmanın ilk adımı insanları kilisede onlardan özgür kılmaktır. İnsanları kültürlerini etkileyen kötü ruhlardan özgür kılarırsanız; ancak o zaman ‘bağlama ve çözme’ işi olur. Aslında düşman bağlanır ve insanlar da özgür kılınır.”

Başka bir dostum İran’daki “hippi yolculuğunda” kurtuldu. Rab İsa’ya gelmeden önce New Age hareketlerine karışmıştı; dolayısıyla İngiltere’ye Peak District’teki evine gelince, bazı arkadaşlarını topladı ve kötü ruhların etkinliklerinin merkezleri olduğunu bildiği yüksek yerlere gitti. O yerlerde düşmanın işlerini “bağlamaya” çalıştı. Ancak bu yolda çaba harcarken Şeytan’ın işleriyle ilgili daha çok ayrıntıya girmesi gerektiğini gördü. Bu konuyu yeteri kadar inceledik mi? Bu konuda dua ettik mi? Başkaları da aynı bölgede aynı şeyleri yaptı. Onların “bağlaması” neden işe yaramadı? Sonunda orada bir kilise kurmaya ve bu kilisenin küçük gruplarını farklı köylerde ve küçük kasabalarda yaymaya karar verdi. Müjdeyi yayan kiliselerin kurulmasını sağlayarak, oradaki düşmanın işini daha etkin bir şekilde kısıtlayacağına ve pek çok kişinin kurtulduğunu göreceğine inanıyorum.

Ruhsal haritalama

Ruhsal haritalama, bir kentin ya da alanın ciddi bir araştırmaya dayanılarak çizilen ruhsal profilidir. O yerdeki inanmayanların yaşamını etkileyen düşmanın aldatmalarını anlamak için “peygamberlik vahyi” ile birlikte tarihi ve sosyolojik araştırma kullanılır. Kimi cinlerdeki hiyerarşik düzenin doğasını ve o belirli yeri yöneten cinlerin isimlerini açıklamanın önemli olduğunu söyler. Bu açıdan bakıldığında düşmanın ne yaptığını açığa çıkarmak için peygamberlik armağanı ile ruhları ayırt etme armağanına sahip kişilerin gerekli olduğu görülür. “Şeytan’ın hilelerini” keşfedersek, onlara karşı daha etkin bir şekilde dua edebiliriz. Kimi de bu kötü güçlerin işlevsel isimlerini ya da isimlerini tam olarak öğrenmenin faydalı olacağını söyler. Onların isimlerini bilme cinlerin üzerinde güç elde etme ve baskının özünü belirlemede bize yardımcı olur.

Bunun bir yardımı olur mu? Cinlerin üzerinde yetki sahibi olmak için onların isimlerini bilmemiz gerektiği düşüncesi beni biraz zorluyor. Bunun putperest ruhsal yetki kavramına fazlasıyla yakın olduğu kanaatindeyim. Peak District’teki dostlarımla birlikte geçmişteki büyücülük etkinlikleriyle ilgili hikayelerin peşinden giderek bunlara kendimizi biraz fazla kaptırabileceğimize inanıyorum. Gerçek ve içten olan peygamberlik vahyi ile insani spekülasyonu ayırt ederken dikkatli olmalıyız. Yine de her yerde insanların müjdeyi kabul etmesini engelleyen belirli faktörler olabilir. Bunu araştırmak olumlu anlamda yarar sağlayabilir. Bizim işimiz dua etmek ve Tanrı’nın sözünü vaaz etmektir: aynı zamanda belirli bir alandaki ruhsal baskının belirli özelliklerini görüp cinleri de kovmaktır. İnsanların düşüncelerinde, özellikle müjdeyi anlamalarını engelleyen kültürel tutumlarında, toplumda yaygın olan belirli günahlarda bir kale görürsek, o zaman bu bizi nasıl dua etmemiz, öğretmemiz ve hangi cinlerle karşılaşacağımız konusunda uyarır ve harekete geçirir.

Birinci bölümde söylediğim gibi, farklı yerlerde kaleyle ilgili seminerler verdiğim zaman amacım insanları, kültürlerinde onların düşüncelerini bozan ve onları bağlayan kötülüğün güçlerinden özgür kılmaktır. Bu konuları bilmek insanları özgür kılmada yardımcı olabilir

Özdeşleşme tövbesi

Buradaki fikir şudur: Bir topluğun ya da ulusun geçmişteki günahkâr davranışı yüksek düzeydeki hükümranlıkların ve güçlerin ruhsal kaleler kurmaları için açılımlar sağlamıştır. Hristiyan olmayanların toptan alçakgönüllülük ve tövbe sergilemeyecekleri ve bunu ifade etmeyecekleri apaçıktır. Dolayısıyla bunu onlar için Hristiyanlar yapmalıdır. Günümüzde insanların başkaları önünde uluslarının ya da kentlerinin günahlarından tövbe eden pek çok örnek vardır. Bir ulusun başka bir ulusa işlemiş olduğu günahtan dolayı özür dileyen insanları görüyoruz. Bu kişiler diğer ulusta konferans verirken ya da vaaz ederken özür diliyorlar. Bazen geçmişteki bazı meselelerden dolayı tamamen tövbe etmeden uyanış görmeyi beklemememiz bile söylenir.

Batılı bireyselciliğimizin bazen bizi bazı kötülüklerin ortak ve yapısal doğasına ve bunun gerektirdiği ortak suça karşı körleştirdiği bir gerçektir. Daniel ve Nehemya kendilerini halklarının günahlarıyla özdeşleştirdiler ve bunu Tanrı'ya itiraf ettiler.⁹² Ancak itiraf ettikleri günahlar onların da bir parçası olduğu Tanrı'nın halkının günahlarıydı. Asurlular'ın ya da Babilliler'in ya da Persler'in günahlarını itiraf etmediler. Oralarda yaşıyorlardı ve onların adına bu günahları itiraf etmediler; zaten Asurlular, Babilliler ya da Persler kendi günahlarını itiraf etmezlerdi. Pavlus Romalılar 1. bölümünde Roma İmparatorluğu'nun günahlarını açıkça dile getirir ve kınar.

Pavlus'u bu günahları itiraf ederken görmüyoruz.

Tanrı'nın halkı olarak kiliseyi niteleyen yanlış tutumları daha çok ciddiye almamız gerektiğine inanıyorum. Bu yanlış tutumları fark ederek ve Tanrı'nın sözünü öğreterek düzeltmeliyiz. Kiliselerimizin etraftaki putperest kültürden sık sık etkilendiğini kabul etmeliyiz. Daha sonraki bir bölümde göreceğimiz gibi çoğu zaman bunun bilincinde bile değiliz. Bizi nitelediği yerde onu fark etmemiz doğru olur. Diğer inanlılarla köprüler kurmamıza yardımcı olur. Geçenlerde oturduğum kent olan Bedford'da bir Pencap kilisesinde önderler toplantısı oldu. Kiliselerimizin gelecekte beraber daha iyi nasıl işbirliği yapabileceği konusunda konuşuyorduk. Kiliselerin ırklara göre ayrılmasının doğru olmadığını gördük. Ancak toplantının başında Pencaplı dostlarıma toplumumuzda neden beyaz kiliseler, Asyalı kiliseler ve siyah kiliseler (Jamaikalı) olduğunun ana nedenlerinden birini kabul ederek anlattım. 1950'lerde İngiliz kilisesi Tanrı'nın bizi varlıklarıyla o zaman ulusumuzu bereketleyen pek çok yeni göçmeni iyi karşılamamıştı. Pencaplı önderlerden biri bunun kendi halkının da başına geldiğini söyledi. Tanrı'nın halkı olarak yanlış yapılan yerde alçakgönüllülükle harekete geçmemiz gerekir. Her ne kadar 1950'lerde ben sorumlu bir yetişkin olmasam bile bunu yapmam doğru olur.

Ancak yine de dikkatli olmalıyız. Geçmişle ilgili bu basmakalıp formülü ezberden okumamalıyız. Bu tür tövbe "uyanış getirme" formülünden çok duayla gelen bir tutumu ve birbirimizin önünde alçakgönüllülüğü yansıtmalıdır. Örneğin, geçmişteki sorun çözülmeyen kaç defa özür dilememiz gerekir? Büyük bir konferansta konuştuktan sonra mesajımın biraz zafer koktuğunu Reformasyon döneminde Protestan reformcuların işlediği günahlardan tövbe etmeleri konusunda ne düşündüğümü içeren bir

mektup aldığımı anımsıyorum. Reformasyon önderlerinin hatalar yaptıklarını kabul etmeye hazırım. Muhafif olduklarını düşündükleri kişileri dar ağaçlarına göndermeleri doğru değildi. Eğitim kurslarımızda kilise tarihini öğrettiğimizde bu uygulamalardan kaynaklanan meselelere bakıyoruz. Ancak kilisenin gelecekteki görkemini vaaz ederken buna kaç defa gönderme yapmam gerekir? Yirmibirinci yüzyılın inanlısının da geçmişin hatalarını kabul etmiş olması meseleyi çözer mi? Dolayısıyla benim bundan tekrar bahsetmeme gerek var mı? Özdeşleştirme tövbesini ve Tanrı'nın halkının geçmişteki eylemlerini çok fazla abartırsak son derece karmaşık ve boş tartışmaların içinde bulabiliriz kendimizi.

Benim geçmişteki yanlışları inanlı Pencaplı dostlarıma kabul ettiğimi söylemem “göksel diyarda bir şeylerin olmasına yol açtı” gibi bir iddiada bulunmuyorum. Bunu beyaz İngiliz Hristiyanlar adına yaptığımı da inanmıyorum. Alçakgönüllülükle “Mesih'te yeni insan”⁹³ olma gerçeğini yaşamaya çalıştığımı inanıyorum.

Hristiyan olmayan toplumumuzun günahlarını itiraf ederek ve onların “ödüllendirilmesini” umut ederek onları temsil etme yetkimizin olup olmadığı sorgulanabilir. Yine sıkıntıya düşebiliriz: Toplumumuzun geçmişteki ve şimdiki günahlarını nasıl bilebiliriz? Burada sözde “bilgece sözler” ya da “peygamberlik anlayışı” için geniş bir saha var ama bunları Kutsal Yazılar'a göre sınamada tamamen yetersiz kalabiliriz. Ayrıca vekaleten yapılan itiraf da hiç kimseyi kurtarmaz. Mesih'e iman etmek için bireysel tövbe gerekir. Bu büyük çapta olursa toplumumuzun değişmesinde Göklerin Egemenliğinin olumlu etkileri olacaktır.

Tanrı'nın halkının ya da ait olduğumuz ulusun geçmiş

günahları söz konusu olduğunda ve içinde bulunduğumuz durum yanlış anlaşılmasın ya da alınganlık yaratmasın diye her halükarda alçakgönüllü bir tutum sergilememiz gerekir. Örneğin, İngilizlerin egemenliği altında olmuş ve acı çekmiş bir ulusa hizmet ediyorsam, öğretişimde ve o kişilerle ilişkilerimde bunu aklımda tutarım. Onlardan üstün olduğumu ima edecek bir harekette bulunmamaya ve onlara yapılmış olan haksızlığı kabul etmeye her zaman dikkat ederim. Bireysel dünya görüşümüzden ötürü ortak sorumluluk duygumuzu köreltmemeye çalışalım.

Diyarı arındırma

Son zamanlarda kiliselerimizin olduğu kentlerin bulunduğu “toprak” ya da “diyar” la ilgili sorumluluğumuz hakkında çok şey söylenmiştir. İnsanlar diyarı arındırmak için ruhsal savaşa katılıyorlar. Daha önceki kötü ruhların etkinliklerinin yapıldığı sanılan “yüksek yerler” e çıkıyor ve oradaki ruhların işini bitiriyorlar. Hristiyanlıktan önceki ulusal tarihimiz döneminde yer alan büyücülük gücüne çok ilgi gösteriyorlar.

Bugün bizim için geçerliliği olmayan Eski Antlaşma teolojisine dayalı bir yanlış anlamayı temsil eder bu. Yeşu’ya Vaadedilen Diyar’ı putperestlikten arındırması söylenmişti ama, bugün bize fiziki olarak bir diyar sözü verilmemiştir. Bizim mirasımız göklerdeki Yeruşalim’dir.⁹⁴ Ulusların Mesih’e mirası olarak vaadedilmiş olmasıyla seviniyoruz.⁹⁵ Ancak Yeni Antlaşma, mirasın nasıl talep edileceğini mükemmel bir şekilde açıklar. Dünyanın dört bir ucuna giderek-“diyarı arındırmaktan ve “büyücülüğün güçlerini hükümsüz kılma”dan- müjdeyi vaaz ederek ve her ulusu Mesih’in öğrencisi yaparak olur bu. Mesih’in mirası her oymaktan, her dilden ve her ulustan kurtulan insanlardır.⁹⁶ Bazılarının haritada “gücün karanlık yolları” olarak

çizgiler çizmesi ruhsal ayırt etmeden daha çok kehanette bulunmaya benzer.

Bir keresinde sorun yaşamakta olan bir Anglikan Kilisesi benden tavsiye istedi. Ruhsal savaş meseleleriyle ilgili olduğu belliydi. Kilisedeki bazı önderlerle tartışırken, meselenin kilisenin büyüçülükle bağlantısı olan bir yerde inşa edilmiş olmasından dolayı bu sorunun ortaya çıkmış olabileceği öne sürüldü. Ben de kilisenin şimdiki üyelerinin halletmesi gereken meseleler olduğunu ve tövbe etmeleri gerektiğini söyledim. Kilisede bölünmeler ve yanlış tutumlar vardı. Bir kilise üyesi kilisenin önderini merkezi ısıtma sistemini kurallara tam uymadan değiştirdiği için mahkemeye bile vermiş! Yine önderin kilisedeki ilk ön sırayı kaldırıp tapınma orkestrası için yer açması nedeniyle kilisede sorun vardı. Böyle sorunlar varken kilisenin nasıl bir yerde inşa edildiği gibi sorunlar önceliği almamalı. Düşman, kilisedeki üyelerin yanlış tutumlarından dolayı daha etkili olur.

Ama işe yaramıyor mu?

Dünyanın bazı yerlerinde ruhsal savaşla ilgili bu öğretişlerin işe yaradığı görülüyor ve bu nedenle bu öğretişleri sorgulamakta çekingen davranılıyor. Biz de kendi ulusumuzda aynı etkinlikte ruhsal bir sıçrama görmeyi arzu ediyoruz. Hristiyan imanının temel ilkelerine geri dönmekten korkmamalıyız. Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da söyledikleri bizim inancımızı yönlendirir ve Kutsal Yazılar'ın geçerliliğini onaylamadığı başka bir inancı benimsememeliyiz. Tanrı'nın bize kendi sözünden daha çok şey göstermesine tabii ki açık olmalıyız. Umarım ben de bu konuya açığım.

Chuck Lowe, kitabında Tanrı'nın Arjantin gibi ülkeleri

müjdenin meyvesiyle harika bir şekilde şimdi bereketlemesinin pek çok nedeni olduğunu öne sürer. ⁹⁷ Ruhsal savaşa Kutsal Kitap'a uymayan bir tutumla yaklaşılmaya direnirken, Kutsal Kitap'a uyan yaklaşımı savunanların ateşli dualarını örnek almak için gayret etmeliyiz. Sonuçta Tanrı'nın bir yerde başka bir yerden daha önce çalışmasının nedeni O'nun egemen bilgeliğinde gizlidir. Bizim sorumluluğumuz ise dua etmek, Göklerin Egemenliği'nin işlerini yapmak ve Tanrı'ya ruhsal savaşta cepheyi yarıp geçmesi için güvenmektir.

İkinci üçüncü elden duyduğumuz hikayelere de temkinli yaklaşmamız gerekir. Ruhsal savaşın bu ilkelerinin pek çok örneğinin bu hikayelerden oluştuğu iddiası vardır; bunu da doğrulamak çok zordur. Bu kitaptaki hikayelerin çoğu benim kendi deneyimlerime ya da bizzat yaşamış kişilerin doğrudan bana anlatmasına dayanır. Chuck Lowe doğrulayacak durumda olduğu bir hikayeye gönderme yapar. Zira bu hikaye karısının doğup büyüdü şehirle ilgilidir. Maalesef bu durumdaki gerçeklerin çoğu, stratejik düzeyde ruhsal savaşı savunanlar tarafından tekrar anlatılmış hikayelerin tersiydi. ⁹⁸

Bütün bunlara rağmen ruhsal savaşın çeşitli uygulamalarını savunanların, Tanrı'nın güçle hareket etmesini içtenlikle isteyenler olduklarını da kabul ediyorum. Amaçları, insanları kör eden düşmanın gayretlerine set çekmek ve binlerce insanın Göklerin Egemenliğine akın akın gelmesini görmektir. Onların tutkusunu paylaşıyorum ve bu amaç için böyle dua etmem gerektiğini düşünüyorum.

Dikkat etmemiz gereken iki durum vardır:

1. Cepheyi yarıp geçme arzumuzla yanarken yararsız ve Kutsal

Kitap'a uygun olmayan ruhsal savaş tekniklerine kapılmayalım.

2. Ruhsal savaşın aşırılıklarına karşı gösterdiğimiz tepkiyle konudan tamamen vazgeçmeyelim. Ruhsal savaşın bu alanlarının bazı kısımlarından rahatsızlık duyan pek çok kişi olduğu kanaatindeyim. Bu rahatsızlıktan dolayı belki de farkında olmadan cepheden ayrılanlar olabilir. Geri çekilerek bu konulardan sakınırsak, insanların yaşamlarındaki kötü ruhların kaleleriyle uğraşırken daha az cesur oluruz. Cinleri kovarken daha az cesur oluruz. Bunların hepsi ruhsal savaşa yaklaşımımızdaki aşırılık korkusundandır.

Tanrı imanı onurlandırır ve öğretişte “doğru” olmak mümkündür ama imanda cesur olmamak mümkün değildir. Her ikisi de olmak için gayret etmek istiyorum. Kutsal Kitap'ta ikisinin nasıl birleştirileceğinin öğretildiğine inanıyorum. Dua etmek için çağrıldık; Tanrı, Pentekost günü halkı O'na boyun eğerken O eyleme geçti. O buyururken, halkı kentte bekledi. Ateşli bir şekilde duada birleştiler. Tanrı'nın Sözü'nü yaymak için çağrıldık. Müjde, iman eden herkesin kurtuluğu için Tanrı'nın gücüdür. ⁹⁹ Göklerin Egemenliğinin işlerini yapmak için çağrıldık. Topluma şefkatin, iyiliğin ve hizmetin eylemiyle ulaşmamız gerekiyor. Hastaların iyileşmesi ve cinlerin etkisi altında olanların özgür kılınması için dua etmeliyiz. Bunları yaparken, Tanrı harekete geçecek ve insanları boyunduruğu altında tutan karanlık güçlerin hakkından gelecektir.

4 Numaralı Etkin Strateji: Belirli bir ulustaki, kültürdeki ya da yerdeki düşmanın eyleminin niteliklerini gördüğünüzde duaya ve

Göklerin Egemenliğinin işlerini yapmaya konsantre olun.

BÖLÜM 5 - KALELERİ ANLAMA

Bu bölümü 2. Korintliler 10:1-6 ayetleriyle birlikte okumak yararlı olacaktır.

Kaleler Nedir?

Hristiyan ruhsal savaşında genellikle bir eliniz sırtınıza bağlıyken savaşıyor gibisiniz. Kilisenin, Göklerin Egemenliğini düşmanın bölgesine daha etkin bir biçimde götürmesi için bizim önce düşmanın içimizdeki kalelerinin yıkıldığını görmemiz gerekir.

Pavlus Korint'teki kiliseye kaleler hakkında konuşur. Çünkü savaşımızın silahları insansal silahlar değil, kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlardır. ¹⁰⁰ Buradaki bağlam şudur: Bazı sahte öğretmenler Pavlus'un Korint'teki Hristiyanlar arasındaki hizmetini baltalamaktaydı. O da "süper ruhsal" iddialarda bulunan ve Korint'teki halkı gerçekten uzaklaştırmaya çalışan bu sahte öğretmenlere başka bir yerde "süper elçiler" diye gönderme yapar. Bu sahte öğretmenler, Pavlus'un harika bir mektup yazarı ve yazı dilinin güçlü olmasına karşın Korint'e geldiğinde gösterdiği öğretişin yani konuşma dilinin pek hayranlık uyandırıcı olmadığını söyleyerek ona gülüyorlardı.

Pavlus hizmetiyle ilgili bu çarpık görüşü ciddiye almaz. Buyruğunda olan silahların güçlü olduğuna inanır. Ne var ki, bu silahlar bu dünyadan değildir. Pavlus gösterişli silahları ve akıllı sözleri ciddiye almaz. Bu mektupta daha önce ifade ettiği gibi gizli yollarla, hileyle ya da Tanrı'nın sözünü çarpıtmayla bir işi olmayacaktır. ¹⁰¹

“Kaleleri yıkan tanrısal güce sahip” silahlarla ilgileniyor. Kaleler nedir? Bu bağlamda kalelerin yanlış düşünceler olduğu besbellidir. Yanlış tartışmalar ve safsatalardır. ¹⁰² Kaleler, Mesih’e tutsak edilerek bağımlı kılınmayan ve O’nun Rab’liğinin boyunduruğu altına alınmayan düşünceleri içerir. “Kaleler” ve “silahlar” gibi askeri terimler kullanması, yıkmaya çalıştığı yanlış düşünce sisteminde güçlü bir şeyin olduğunu akla getirir. “Diklenmeye”¹⁰³ yapılan gönderme daha önce gördüğümüz gibi İblis’in Tanrı’ya karşı ayaklanması ve Tanrı’nın yönetimiyle egemenliğine meydan okuması hissini verir. Kaleler, bugün Tanrı’ya ve O’nun egemenliğine meydan okuyan yanlış düşünme biçimidir; İblis, alternatif ve özerk bir düşünme sistemini kurmaya gayret eder. Bu düşünce biçimlerinin, felsefelerin ve uygulamaların arkasında deneyimli bir düşman vardır. Bu düşman, kendine yeten ve Tanrı’yı reddeden ruhsal güçlerin büyük bir ordusunu idare eder.

Aden bahçesinde Adem ile Havva’yı sınavan İblis’in doğası işte bu idi. Tanrı’nın bizzat kendi sözlerini sorgulamaya cüret ederek (Tanrı gerçekten dedi mi?)¹⁰⁴ onlara meydan okudu. “Tanrı gibi olacaksınız”¹⁰⁵ diyerek alternatif bir düşünceyi gerçeğin yerine kullandı. Böylece insanlar arasında kötülüğün gücüyle esinlenen yanlış düşüncenin ilk kalesi inşa edildi.

Bu dünyanın efendisinin etkisiyle Tanrı’ya karşı dünyanın tüm sistemi kuruldu. Kaleler inşa edildi. Vahiy kitabında simgelenen dünya Tanrı’dan bağımsız ticaret ve sahte din sistemi Babil’dir. O kentte ikamet eden kötü güçler şöyle betimlenir: “Kendini yücelttiği, sefahate verdiği oranda ıstırap ve keder verin ona. Çünkü içinden diyor ki; ‘Tahtında oturan bir kraliçeyim, dul değilim. Asla yas tutmayacağım!’”¹⁰⁶ Bu nedenle dünyanın sistemi kötü güç tarafından akıldan çıkmaz bir hale getirilir.

Dolayısıyla kaleler nedir? Ben onları Şeytan ve cinlerinin etkilediği ve arkalarında saklandığı yanlış düşünce biçimleri ve fikirleri olarak betimliyorum. Şeytan ve cinleri bu yanlış düşünceler ve fikirlerle bireyleri ve toplumları, ulusları ve hatta kiliseleri bile yönetebilir ya da onlara hükmedebilir. Kalelerin yıkılması gerekir; aksi halde hükmetmeye devam ederler.

Kaleler Hristiyanları birey olarak nasıl etkiler?

Hristiyanlar burada bireysel anlamda nasıl başarılı olabilir? “Kale” sözcüğünün Kutsal Kitap’ta başka şekillerde nasıl kullanıldığına bakmak yararlı olacaktır.

Eski Antlaşma döneminde kentlerin etrafında surlar inşa edilmişti. Bu, günümüzde pek işe yaramaz. Zira uçaklar, bombalar ve silahlar karşısında güçlü bir savunma oluşturamaz. Ama o zamanlar bu surlar ya da duvarlar güçlü bir savunma oluşturuyordu. Bu duvarlar kesin kararlı düşmanın dışında herkesi dışarıda tutmaya yetecek kadar güçlüydü. O kentin sakinleri kentin merkezine kule şeklinde bir ikinci savunma alanı daha inşa ediyorlardı. İşte buna “kale” deniyordu ve bu sadece birkaç asker tarafından savunulabilirdi. Kente saldırı olduğunda halk kulenin kolayca savunulacağından emin olarak buraya sığınmak için geliyordu. Ancak bu her zaman başarılı bir şekilde sonuçlanmıyordu ve kalenin savunması bile ihlal edilebiliyordu. Kutsal Yazılar’da bazen bu sözcük bereket bağlamında da kullanılır. Örneğin, “Rab benim kayam, sığınağım, kurtarıcımdır. Tanrım, kayam, sığınacak yerimdir. Kalkanım, güçlü kurtarıcım, korunağımdır!”¹⁰⁷

Ne var ki, bu sözcük yıkılması gereken bir şey olarak olumsuz

anlamda da kullanılır. Süleyman'ın Özdeyişleri kitabı şöyle der: “Bilge kişi güçlülerin kentine saldırıp güvendikleri kaleyi yıkar.”¹⁰⁸ Bunun altında yatan fikir şudur: Bazen sadece kentin dışındaki sur alınır ama kente saldıran bilge bir general, düşmanlarının saklanabilecekleri bir savunma yeri kalmasın diye kaleyi de yıkar.

Pek çok insanın Mesih'e gelip yaşamlarını O'na verdiklerinde, yaşamlarının dış duvarının alındığına inanıyorum. Ne var ki, kale alınmaz ve o kale onların kurtulmadan önceki düşünce şekillerini temsil eder. Kültürlerinden, geçmişteki günahlarından, yetiştiriliş tarzlarından, deneyimlerinden ve başlarına gelen olaylardan etkileneceklerdir. Başka bir deyişle, Hristiyan olmalarına rağmen düşüncelerinin derinliklerinde hala düşmanın kalelerinden etkilenirler.

İşte, çocuk sahibi olamayan Hintli çiftin hikayesinde bu görülür. Kadın, buluş çağındaki bir kızın kobrayı bir erkeği çağırarak ona öldürtmek yerine kendisi öldürdüğü takdirde çocuk sahibi olamayacağı gibi batıl bir inançla yetiştirilmişti. Bir süredir inanlıydı ama yine de bu batıl inançtan özgür kılınmamıştı. Düşüncelerindeki bu kaleye hiç saldırılmamış ve dolayısıyla da bu kale yıkılmamıştı. Sonuç olarak fiziksel bir sorununun olmamasına karşın kötü ruhların gücü çocuk sahibi olmasını önlüyordu. Yaşamının “dış duvarları” İsa'nın girmesine yetecek kadar yıkılmıştı ama geçmiş yaşamının bir parçası olan kale yıkılmamıştı. Yaşamı üzerindeki lanet bozulur bozulmaz kale yıkıldı, düşünce süreci değişti ve bedeni çocuk doğurabilecek şekilde etkilendi.

“Kaleler” ile ilgili verdiğim konferanslarda bu hikayeyi anlattığım zaman herkes anlatmak istediğim noktayı görebiliyor. Konferanslarıma şimdi bu hikayeye başlıyorum, böylece

katılımcılar konuşmalarımı baştan sona dek rahatça takip edebiliyor. Hristiyan olsak bile kültürümüzden gelen kalelerin düşüncelerimizi nasıl etkileyebildiğini görebiliyorlar. Başka bir kültürden bu konuyla ilgili verilen bir örnek temel ilkeyi anlamamızda yardımcı oluyor. Zira sık sık kendi kültürümüzdeki kalelere karşı kör kalıyoruz. Bildiğiniz gibi İngiltere’de çok fazla kobra yılanı yok ve bu batıl inanç bizim toplumumuzda temel bir özelliğe sahip değil. Ama burada ve başka yerlerde benzer şeytani kaleler var. Bireylerin ve toplumların çoğunun düşünce sürecinde bulunabilirler; kültürümüzün önceki varsayımları ve hatta ulusal düzeydeki siyasi sistem, hükümetler ve ulusların yöneticileri aracılığıyla varolurlar. Bu konuyu daha sonra ele alacağız.

Hindistan’da kobra yılanıyla ilgili olarak bu çiftle dua ettiğim durum bile etrafındakiler üzerinde etkili oldu. Söz konusu çiftle dua ederken yalnız dua etmiyordum; çünkü takım hizmetine inanıyorum. Hindistan’daki kiliselerimizden birinin önderleri olan Sydney ile Cheryl da benimle beraberdi. Çocuk sahibi olamadıklarını bana anlatıncaya dek bunun farkında değildim. Cheryl’in tamamen unuttuğu bir şey vardı, ama benim ilk hanım için duam ona daha önce söylenmiş olan bir batıl inancı anımsattı. Gerçi tam aynı değildi. Bir genç kızın ilk reglindeki bezin gömülmesi gerektiği, aksi takdirde bir yılanın onun üzerinden geçeceği ve bu durumda da o kızın büyüdüğü zaman çocuk sahibi olamayacağı ona anlatılmıştı. Cheryl bu hikayenin o zaman onu çok korkuttuğunu ama sonra bunu unuttuğunu anımsadı. Bu batıl inanç kalesinin yıkılması için tekrar dua ettim. Kısa bir süre sonra Cheryl hamile kaldı. Bir yıl sonra Stoneleigh’daki Kutsal Kitap Haftası’nda kalelerin yıkılmasının sonucu olan bu mucize çocukla tanışmak harika bir şeydi.

Bunlar teşvik edici hikayeler ve ben bunları örnek olarak

kullanıyorum. Çünkü biz de Cheryl gibi düşüncelerimizdeki kalelerin çoğunun farkında değiliz. Yaşamlarımızda yıkılması gerekli kaleleri görmemiz için gözlerimizin açılması gerekir. Bunun için bu konuda Tanrı'nın sözünün öğretilmesi ve Tanrı'nın vahyi gerekir.

Dolayısıyla aklımdaki bir kale daha önceki düşünme şeklimi yansıtır. Dünyanın düzeni de böyle. Bu durumda zihnimi yenilemem için öğretişe ihtiyacım olacaktır.

Duygularımızda da kaleler olabilir. Örneğin, kendine acıma yalnızca zihinde değildir. Aynı zamanda duygulardadır. Geçmişte yaşanmış duygusal bir acının sonucu olabilir. Zihnimi yenilemek ve acıya karşı gösterdiğim yanlış tepkinin sorumluluğunu almayı öğrenmek için bana yardım edecek öğretişe ihtiyacım olacaktır. Ama Mesih'in duygularıma akacak şifa veren gücüne de ihtiyacım olacaktır.

Kalelerin ruhsal ve şeytani boyutu da olabilir. Şimdi zihnimi sadece zihnimi yenileyecek öğretişe ihtiyacım olmayacak, bana yapışan ve hayatımdaki kaleyi pekiştiren herhangi bir kötü ruhtan kurtulmam da gerekecek.

Hristiyanların çoğunun kötü bir ruhtan kurtarılmaya ihtiyacı yoktur ama, zihinlerimizin yenilenmesi için düşünsel yaşamlarımızın değiştirilmesine hepimizin ihtiyacı vardır.

Farklı bir silah

Pavlus'un 2. Korintliler 10. bölümde yazdıklarına geri dönelim. Bu dünyada yaşadığımızı söylediğine dikkat edin. ¹⁰⁹ “Süper elçiler” günlük yaşamın gerçeğinden uzak “süper ruhani” bir

gezegende yaşıyordu. Pavlus'un burada sözünü ettiği kişiler "süper-ruhani"dirler. Her cümleye "Tanrı bana dedi ki..." diye başlarlar ve olağan bir dünyada yaşamıyor gibi görünürler.

Pavlus, bizi bu dünyadan ayıran bazı süper ruhani deneyimlerden bahsetmiyor. Ruhsal güçlerle karşılaşırken atmosferin üst katmanlarında yaşamadığımızı anlatır. Aksine bu tutumu yadırgar ve gerçek dünyada yaşadığımızı söyleyerek konuşmasına başlar. Aynı şey günümüzde de geçerlidir. Günlük hayatımızda bu güçlerle karşı karşıya geliriz. Ruhsal güçlerle süpermarkette karşılaşırız. İş yerinde kalelerle yüz yüze geliriz ve evdeki aile ilişkilerimizde kötülükten gelen saldırıları yeneriz.

İşte ruhsal savaş gerçeğini bu şekilde yaşarız. Düşmanı yenmek için insanları etkileme amacıyla yapılan insansal silahları kullanmamalıyız. Alçakgönüllülükle kullanılan tanrısal gücün silahlarından bahseder ve bu öğretisi "süper elçiler"ın silahlarıyla kıyaslar. Büyük platformları severler, şan şöhret kazanmayı arzularlar; ruhsal savaş ne kadar çok bağırabilmekle ilgili değildir. Tam tersine Pavlus burada Korint'teki inanlılara Mesih'teki alçakgönüllülük ve yumuşaklıkla rica etmekten bahseder.

Bu, bizim normal ruhsal savaş anlayışımız olmayabilir ama, Pavlus Mesih'teki alçakgönüllülük ve yumuşaklıkla kullanılan tanrısal gücü salık verir. Manipüle etmemeli ve ne kadar akıllı olduğumuzu göstermemeliyiz. Kişilik kültürüne bulaşmamalı, gösterişli törenlerde ısrar etmemeli ya da İblis'i bağırarak susturmaya çalışmamalıyız. Önemli olan şeyin tartışmaları kazanmak olmadığını dile getiriyor. Bir tartışmayı kazanmak mümkün olabilir ama yine de diğer kişide herhangi bir değişiklik görülmeyebilir. Pavlus, bizi zayıflığında sevinen ama güçlü ruhsal silahlara sahip zayıf kişiler olmaya çağırır.

John Paul Jackson şöyle der: “Ruhsal savaşla meşgul olduğumuz zaman çarşıta duruşumuzu almayı öğrenmez ve bilgimizden kaynaklanan gururumuzu alt etmezsek bilgimizle düşman bizi tehlikeye atar. Güçlü bir düşmanla yüz yüze geldiğimizde bedenın sınanması gibi bilginin sınanması da tehlikeli olabilir.”¹¹⁰ Jackson burada sıradan inanlıların elde edemeyeceği özel ve üstün bilgiyi dile getiren bilinemezcinin (Gnostisizm) özelliklerinden söz ediyor. Şeytan’ın işleri hakkında Kutsal Kitap’ta açıklananların ötesinde derin bilgiler edinmeye çalışmanın bizi tehlikeye sokacağını belirtiyor.

5 Numaralı etkin strateji: Kalelerin yanlış düşünme olduğunu anlayın ve onları yıkmak için tanrısal gücü kullanmayı öğrenin.

BÖLÜM 6 - ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜ ANLAMA

İnanlı olduktan sonra yaşamda bazen her şeyin güllük gülistanlık olacağına dair bir izlenim verilir. Aslında gerçek bundan daha uzakta olamaz.

Kutsal Yazılar'da kullanılan sözcükler ruhsal saldırılara karşı yapılan muharebeler, savaşlar, uğraşp didinmeler ve mücadeleden söz eder. Bu sözler kolay bir yaşamın resmini çizmez. Özellikle eski düşünce ve tepkilerden oluşan yaşam tarzını içeren ve Kutsal Yazılar'ın "öldürün"¹¹ dediği bu savaşlarla yüz yüze geldiğimizde yaşam hiç de kolay olmaz.

Üstüne üstlük bir de İblis'e karşı vermek zorunda olduğumuz ruhsal bir mücadele var. Kimimiz savaş alanında karşı karşıya gelen iki orduyu hayal etmeyi seçebilir; kimimiz de Şeytan'ın bütün cinleriyle kötü ruhlarından oluşan büyük ordusunu bir tarafta, diğer tarafta da Tanrı'nın çok daha büyük ve güçlü olan ordusunu kafamızda canlandırmayı seçebilir.

Ne var ki, bu tür resimler kullanırken anımsamamız gereken bir şey var: Şeytan zaman zaman bazı muharebeleri kazanıyor gibi görünse bile Tanrı esas savaşı çoktan kazanmıştır. İblis'in Tanrı ile eşit olmadığını anımsayın.

Pek çok inanlının yirmi veya otuz yıl sonra bile bazı şeylerin yaşamlarını hala kontrol ediyor olmasından etkilendiklerini görmek insanı şaşırttığı kadar üzüyor da. Kurtulduktan hemen sonra bu şeylerin halledilmesi gerekirdi; oysa hala çözümlenmemiştir. Kilisemizde şimdi yeni inanlılar için özgür kılınma adlı bir kurs düzenliyoruz. İlkın tüm kilisenin bu kursa katılmasını teşvik ettik. Kursun amacı, insanların geçmiş

sorunlarını (kalelerini) halletmelerini sağlamaktır. Şimdi insanlar Rab'be geldikten hemen sonra bu özgür kılınma kursuna katılıyor. Bu kursun ilk dersi Mesih'te kim oldukları ve O'nun zaferinin onlar için ne anlama geldiği ile ilgilidir. Düşmanın bizim için hazırlamış olduğu herhangi bir yere yaklaşmadan önce bunu bilmemiz büyük önem taşır.

Bu kitapta daha fazla ilerlemeden önce Mesih'e geldiğimizde tam olarak neler olduğuna dair hafızalarımızı tazelemek için başa dönmeliyiz. Dolayısıyla bu bölümü hastanede yaptırdığınız check up gibi ruhsal bir test olarak görmelisiniz. Tanrı'nın sizi Mesih'te tasarladığı gibi olmanız için özgürce yürüyün.

Tamamen yeni insanlar

Tam başından itibaren yani İsa Mesih'in izleyicileri olur olmaz yeni insanlar olduğumuzu anlarız. Bu sadece pazar günleri kiliseye gitmemiz ya da Kutsal Kitap'ı okuyup düzenli olarak dua etmemiz gibi bazı şeylerin değişmesiyle olmaz. Birçokları İsa'yı izlemek için bireysel bir vaatte bulunmadan da bunları yapıyor.

Kutsal Kitap'ta kurtuluş bu şekilde sunulmaz. Tam aksine tamamen yeni insanlar olduğumuzu söyler. İşte, yeniden doğmak budur. Ta içimizde bir değişiklik olur ve biz artık aynı kişiler olmayız. Zaten "normal" bir yazgıyla "normal" bir yaşam sürmek için doğal yolla doğmuş bulunuyoruz. Kutsal Kitap buna bedenden doğan bedendir der. [112](#) Şimdi farklı bir yazgıyla farklı bir yaşam sürmek için yeniden doğmuş bulunuyoruz. Birçokları Mesih'e geldikten sonra Tanrı'nın onlarda yaptıklarına bakınca şaşır kalır.

Buna iyi bir örnek olarak bizim kilisede Rab'be gelen birini verebilirim. Pazar günü kurtuldu, sonra da her zamanki gibi

pazartesi günü işine gitti. O akşam eve geldiğinde o gün işteki insanların bütün gün küfürlü konuştuklarına şaşığını söyledi. Buna gerçekten inanamadı ve üzüldü. Aslında iş yerindeki kişiler değişmemişti. Her zamanki gibi davranıyorlardı. O inanlı olduğu için daha fazla küfür etmiyorlardı. Onlar hiç değişmemişti. Ama o değişmişti. İçinde yeni biri olmuş ve gün boyu edilen küfürler onu üzmüştü. Oysa daha önce bunu fark etmemişti bile.

Herkes için böyle olmayabilir ama yeniden doğmanın yarattığı bir farklılıktır bu. Ancak farklı davranmamızın *nedeni* herkes için aynıdır. Çünkü şimdi yaptıklarımızda esas olarak Tanrı'yı hoşnut etmek ve O'nun yapmamızı istediklerini yapmak istiyoruz. Önemli olan bu farklılığın farkında olmamızdır. Tanrı yasalarını yüreklerimize yazdı¹¹³ ve biz de yanlış yaptığımız zamanı ya da kendi yolumuza gitmek istediğimiz zamanı söylemeye başlayabiliriz.

Yeni otorite altında olma

Hepsi bundan ibaretse bu önemli bir şeydir, ancak burada bitmez. Yeniden doğma yeni yaratıklar olma eski yaşam tarzımıza uymamamız anlamına gelir. Adem'deki eski yaratıklığımız artık aynı otorite altında yaşamaz. O yaşama öldük; bu nedenle bir sonraki adım vaftiz olmaktır. Vaftiz, eski yaşamımızın ölümünü ve yeni insanlar olarak yeniden doğuşumuzu simgeler.

Pavlus Roma kilisesine bunu yazdı. Mesih İsa'da vaftiz edilenlerin ölümüne de vaftiz edildiklerini ve bundan dolayı da günahın karşısında öldüklerini açıkladı.¹¹⁴ Vaftiz olarak gömüldüklerini ve yeni bir yaşam sürmek üzere dirildiklerini söyledi. Pavlus, daha sonra günaha karşı öldüklerine göre bunun doğal sonucu olarak artık günaha yaşayamayacakları gibi mantıklı

bir sonuç çıkarır bundan. Kutsal Kitap'ta herkesin Adem gibi doğal bir şekilde doğduğu anlatılır. Ne var ki, biri İsa'ya iman ettiği zaman bir yaratılıştan diğerine geçer. Şimdi de Mesih gibi doğarlar. Şimdi "Mesih'le"dirler. Sonuç olarak Mesih öldüğü için onlar da öldü. Mesih ölümden dirildiği için Mesih'te olan herkes O'nunla birlikte dirildi. [115](#)

Tamamen kabul edilme

Bu, Mesih'te tamamen kabul edildiğimiz anlamına gelir. Mesih'teysek Tanrı nasıl İsa'yı Oğlu olarak kabul ediyorsa bizi de aynı şekilde kabul eder. [116](#)

Bir keresinde Afrika'da bir kilisedeydim. Etrafımı daha yeni inanlı olmuş yüzlerce Basutolu çevirmişti. Güney Afrika'daki ırkçılık rejiminin altında yapılan ayrımcılıktan dolayı korkunç derecede acı çekmişti bu insanlar.

O yıl birçok yeni şey görmüşlerdi. Bir Hristiyan konferansına katılmak için Cape Town'a gitmişler. Bu onlar için heyecanlı bir maceraydı; çünkü çoğu daha önce hiç kendi kentlerinden çıkmamışlar. Beklentilerinin ötesinde olan pek çok şey yaşamışlardı ama, o yıl onlar için en önemli şeyin ne olduğu sorulduğunda verdikleri cevap bazılarını şaşırtabilir. Onlar için en önemli şey şuydu: David Adams adlı Cape Town'lu bir vaizin kiliselerini ziyaret etmesi ve onlara Tanrı'nın onları kabul ettiğini ve bu kabul etmenin ne anlama geldiğini anlatması. Hemen hemen hepsi o yıl yaşadıkları en önemli şeyin bu olduğu konusunda hemfikirdi. Onlar kabul edilmeyi bilmeyen, yaşamayan bir halktı. Ayrımcılığa maruz kalmışlar, reddedilmişler ve kötü muamele altında ezilmişlerdi. Tanrı'nın kabul etmesi şaşırtıcı bir vahiydi.

Yeni yaratıklar olduğumuz zaman cuk diye yerine oturan başka şeyler de vardır. Geleceğimiz hemen güven altına alınır; her ruhsal kutsamayla bereketleniriz. Ama belki de birçokları için en önemlisi artık hiçbir mahkumiyetin olmamasıdır. ¹¹⁷ Tanrı İsa'yı suçlamaz, biz de İsa Mesih'e aitsek bizi de suçlamaz. Bu kesinlikle olmaz. Tanrı bizi suçlamıyor ve mahkum etmiyorsa başkası bunu nasıl yapabilir?

Kendimize şunları anımsatarak bu konuyu özetleyelim:

1. Yeniden doğduk. ¹¹⁸
2. Yeni yaratıklarız. ¹¹⁹
3. Kabul edildik. ¹²⁰
4. Güvendeyiz. ¹²¹
5. Her ruhsal kutsamayla kutsandık. ¹²²
6. Mahkum edilmedik. ¹²³

Bunların hepsi kulağa hoş geliyor değil mi? Şimdi buradaki “biz” yerine “ben”i kullanalım. Daha da hoş olmuyor mu?

Suçlayıcıya karşı kullanılan silahlar

Ruhsal savaş bağlamında bu gerçekleri anlamak son derece önemlidir. Neden? Çünkü İblis'in isimlerinden biri “suçlayıcı”dır. ¹²⁴ İblis bizi Tanrı'nın önünde suçlamak için elinden geleni yapar; bizi zihinlerimizde ve yüreklerimizde suçlar. “Yaşamında bu kadar ciddi sorunlar varken sen kendine Hristiyan mı diyorsun?” “Aklına gelen şu iğrenç düşüncelere bir bak; başkaları bunları bilse

İğrenirlerdi.” “O fırsatı kaçırmamalydın.” “Tanrı gerçekten seninki gibi geçmişı olan birini bağışlayabilir mi?” “Başarısızsın; hep başarısızdın ve hep başarısız olacaksın.”

Bu suçlamaları nasıl halledeceğimizi bilmezsek, savaşta ve Mesih’e tanıklık etmede etkisiz kalırız. Bazen tapınmada “sevgi ve övgüde kaybolmak” üzereyken bile geçmiş başarısızlıkların suçlaması aklımıza gelir ve kendimizi değersiz hissetmemize neden olur.

Şeytan suçlamaya devam eder. Zekeriya peygamber Tanrı’nın önünde çok kirli elbiseler içinde duran İsrail’in başkahini ile ilgili bir görüm gördü. ¹²⁵ Şeytan yanında onu azarlamak için duruyordu. Rab, “Rab seni azarlasın, ey Şeytan!” dedi. Tanrı, insanın günahını aldığını doğruladı. Ona yeni, güzel elbiseler giydirdi. Ateşten kurtarılmış biri gibi görülecekti. İşte, Tanrı bizim için bunu yapıyor. Yargılanmaya layık olan bizlere lütfunu ve hak edilmeyen sevgisini uzattı. Bizi kurtardı ve Mesih’in doğruluğuyla giydirdi. Artık yasanın ve onun mahkumiyeti altında değiliz. ¹²⁶ Ruhsal savaşta Tanrı’nın lütfunu anlamak önemlidir; yoksa bu güçlü düşmana karşı kendi cılız gücümüzle mücadele etmek zorunda kalırız.

Öğrenciler

Tamam, şimdi sırada ne var?

Kutsal Yazılar’a göre İsa’nın öğrencileri olmalıyız. Bazıları için zordur bu. Onları “öğrenci” sözcüğü korkutabilir. Öğrenci olmanın ne anlama geldiğine bir bakalım. Aslında gayet basittir: öğrenci izleyici ya da öğrenendir. İsa, öğrencilerin yapması gereken şeyin bu olduğunu söyledi. Öğretmenleri gibi olmak için

öğrenirler. ¹²⁷ Bu, göz önünde bulundurmamız gereken bazı sorumluluklar olduğu anlamına gelir.

Buradaki zorluk öğrenciliğin hep değişimle ilgili olması ve Mesih'e gelerek o değişim sürecine kendimizi adamamızdır. Çoğumuz için değişim kolay olmaz. Şimdi Tanrı'nın bizde başlatmış olduğu değişimi yaşama sorumluluğumuz var. Bunu yerine getirmek için de karar vermeliyiz. Her gün her durumda bir seçimin yapılması gerekir: daha önceki halime dönüp öyle mi yaşamalıyım? Ya da şimdi yeni yaratık halimle mi yaşamalıyım? Bu aynı zamanda yaşamımda etkisi olanların eleştirilerine de açık olmam anlamına gelir.

İsa'nın öğrencisi olmayla ilgili söylediği başka bir şeye ne demeli? O'nun öğrencisi olmak isteyenin haçını da alıp O'nu izlemesini söyledi. İsa'nın zamanında yaşayanlar O'nun ne demek istediğini tam olarak biliyordu. O dönemde yaşasaydınız ve çarmihini taşıyan birini görseydiniz, onların nereye gittiğini bilirdiniz. Sormanıza gerek olmayacaktı. Çarmıha gerileceklerdi. Öleceklerdi. Dolayısıyla haçımızı taşırsak o zaman ölmemiz gerekir. İsa bunu söylerken ne demek istedi? Yaşamımızı İsa uğruna vermeye gönüllü olmamız gerekir. Pavlus'un yazdıklarını okursak eski benliğimiz ve eski düşünce tarzımız karşısında da ölmemiz gerekir.

Bu gündelik yaşamımız açısından ne anlama gelir? Uygulamadaki konular nelerdir? Başlangıç olarak şunu söyleyebiliriz: İnanlı olduğumuz zaman hemen mükemmel olmayız. Ancak inanlı olduğumuz zaman tövbenin sonucu olarak hemen değişmesi gereken bazı şeyler olacaktır. Örneğin sahtekar ve ahlaksız bir yaşam sürüyorsak bunun hemen durması gerekir. Zamanla diğer meselelerin farkına varacağız; bu daha çok olgun

bir inanlı tarafından “yetiştirilirken” yaşayacağımız bir şeydir. İşte, öğrenciler olarak şimdi karşı karşıya geldiğimiz sorumluluğun bir parçasıdır bu. Tanrı'nın bize verdiği hayatı yaşamalıyız.

Pavlus burada nettir. Bedenin dünyasal eğilimlerini öldürmemizi söyler.¹²⁸ Bunlar eski yaşamımıza ait tutumlar, arzular ve tepkilerdir. Bunlar istediğimiz ya da zevk bile aldığımız şeyler olabilir, ama bizim için iyi olmayan hatta bize zarar veren şeylerdir. Onlardan vazgeçer geçmez etrafa baktığımızda onları yine görmemiz sorunların başında gelir. Pavlus, bu soruna cevap verirken kendimizi onlara karşı ölü ve Tanrı'ya karşı diri saymamız gerektiğini söyler.

Belki de “zavallı ben” diyen biriydiniz; hiçbir şeyin yolunda gitmediğine inanan kendine acıyarak yaşayan biriydiniz. Ancak şimdi Mesih'tesiniz, her şey geçti ve siz artık öyle biri değilsiniz. O eski şeyler geçti...yoksa geçmedi mi? Hemen yine ortaya çıkıyorsa, o zaman eski rutine dönüyorsunuzdur. Dolayısıyla burada bir karar vermeniz gerekir. Ya ondan zevk almayı sürdürebilirsiniz...ya da ona karşı ölebilirsiniz. Peki bunu nasıl yapacaksınız?

Pavlus yürekte sevecenliği, iyiliği, alçakgönüllülüğü, sabrı ve yumuşaklığı giyinmemizi söyler.¹²⁹ Bu tür şeyler yaşam tarzımızın doğal bir parçası değildir. En azından çoğumuz için. Eskiden kurtulmanın en iyi yolu yeniyi kucaklamaktır. Karanlığı kovmanın en iyi yolu da onu dışarı süpürmek değil, perdeleri açarak içeriye güneş ışığının girmesini sağlamaktır.

Yenilenen zihinler

Bunu yapmak için de Pavlus'un dediği gibi zihinlerimizi yenilemeliyiz. Aslında biraz bilgisayar gibidir. Bilgisayar, belirli şeyleri belirli bir şekilde yapmak için programlanır. Farklı bir şekilde ya da farklı şeyler yapmak istersek o zaman farklı programlar yükleriz ya da yeniden program yaparız. Benim gibi bilgisayardan az anlayanlar için şunu söyleyebilirim: "yazılım" bilgisayarı nasıl çalışacağına dair yönlendirir. Yazılım birtakım talimatlardan oluşur, program da bilgisayardan yapmanızı istediğiniz şeyleri yapması için bilgisayarı yönlendirir. Yazılım bazen bozulur (virüs girer) ve o zaman bilgisayar hiçbir şey yapamaz duruma gelir ve kapanır ya da beklenenden tamamen farklı bir şey yapar. Böyle bir şey olunca yazılımı kullanan her şeyi etkileyebilir. Bu, Adem'e ait olduğumuz zamanki halimiz gibidir. Karanlık güçlerin hepsine açtık. Bu dünyanın tanrısı olan Şeytan bu karanlık güçler vasıtasıyla dünyada hüküm sürer. Bu da şu anlama gelir: Adem'e ait olduğumuz zaman bu şeyler yaşamlarımızı etkiliyor ve hatta yaşayış tarzımızı bile yönetiyordu. Bu nedenle yeni "yazılım" yükletmemiz gerekiyor.

Şimdi Mesih'teyiz, O'na aitiz; başka birinin otoritesi altına girdik ve programımızda yazılı olan bütün kötü talimatları içeren "virüsler"i temizleyen yeni bir yazılımı yüklettik. Ne var ki, çoğumuzun yaşamında bu virüsler, bu karanlık güçler bizi o kadar etkiledi ki, sonunda çok güçlendiler. Dolayısıyla onlardan resmen özgür kılınmamız gerekir. Luka şöyle der: "İman edenlerin birçoğu geliyor, yaptıkları kötülükleri itiraf edip anlatıyordu. Büyücülükle uğraşmış bir sürü kişi de kitaplarını toplayıp herkesin önünde yaktılar." ¹³⁰Başka bir deyişle, inandıktan bir süre sonra birden bu eski şeytani şeylerin yaşamlarında yer almaması gerektiğini anladılar; dolayısıyla da onları yaşamlarından çıkarttılar. Mesih'teki durumumuzdan dolayı geçmiş şeyleri halletmek için Kutsal Ruh'un gücüne sahibiz.

Suçlayıcıyı yenmemizi mümkün kılan Mesih'teki kabul edilişimizi anladığımız gibi bütün karanlık güçlerin üstünde olan Mesih'teki otoritemizi de bilmemiz son derece önemlidir.

Yeni otorite

Düşmanın üstündeki otoritemizi anlamak için Pavlus'un Efesliler'e yazdığı mektuba bakalım. Efes büyücülükle uğraşan bir kentti. Artemis tapınağı (dünyanın yedi harikasından biri) oradaydı. Artemis kültü Efes odaklıydı. Pavlus, karanlığın güçleriyle en dramatik yüzleşmesini bu kentte yaptı. ¹³¹Daha önce büyücülükle uğraşmış bir sürü yeni inanlı, büyücülük kitaplarını toplayıp herkesin önünde yaktı. Bu kitapların değeri 50. 000 iş günü ücretine tekabül ediyordu!¹³²Herhangi yeni bir kilisede karanlık güçlerin gücünün etkisi söz konusu olduğunda, buna en iyi örnek Efes'tir. Buna karşın Pavlus, Mesih'in zaferini ve bizim Mesih'teki zaferimizi güçlü bir şekilde bu kiliseye yazar.

Daha önce görmüş olduğumuz gibi Kutsal Kitap, tıpkı gördüğümüz fiziksel dünya gibi ruhsal bir dünyadan da söz eder. Kutsal Kitap, bu ruhsal gerçekten bahsederken "göksel yerler" ya da "göksel alanlar" gibi ifadeler kullanır. Pavlus'un Efesliler'e yazdığı mektuptaki bir ifadedir. Efesliler kitabı "yönetimler", "hükümler" ve "ruhsal ordular" gibi terimler kullanarak karanlığın kötü güçlerine de gönderme yapar.

Efesliler kitabı bu şeylerle ilgili ne söyler? İlkin, Mesih'in kötü güçlerin hepsine karşı zafer kazandığını açık açık söyler. O, onları yendi. Mesih'in sadece ölümden dirilmekle kalmayıp, göksel yerlerde Tanrı'nın sağına oturduğunu da söyler. Orada bütün yönetimlerin, hükümlerinin, güç ve egemenliklerin üstündedir. ¹³³ Sadece zafer kazanmakla kalmadı, kazandığı bu zaferi kilisesi

için de kullanılabilir kıldı. Pavlus “iman eden bizler için etkin olan Tanrı’nın kudretinin”¹³⁴ farkına varabilelim diye bizim için dua ediyor. İşte, Mesih’in bütün hükümlerliklerin ve güçlerin üstüne çıkabilmesini mümkün kılan bu kudrettir. Ve kötülüğü yenenler olarak yaşarken bize verilen de aynı kudrettir.

Dahası, eğer Mesih bütün bu kötü güçlerin üstündeyse, biz neredeyiz? Cevap: Mesih’te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsandık.¹³⁵

Efesliler’e yazılan mektup daha sonra kurtulmadan önce ne olduğumuzu anlatmaya devam eder. Bir zamanlar “havadaki hükümlerlik’in egemeninin”¹³⁶ yani Şeytan’ın otoritesi altındaydık. Dolayısıyla günahlarımızdan ötürü ölüydük, ama bundan kurtarıldık. Tanrı sadece bizi kurtarmadı, bizi yeni bir yere de oturttu. Nereye? Göksel yerlerdeki Mesih’teyiz. Başka bir deyişle, yeniden doğar doğmaz Mesih’e gönderiliyoruz, yani karanlık güçlerin üstünde Mesih’in otoritesine sahip oluyoruz. O’nda güven içindeyiz. Korkmamıza gerek yok.

Dahası, kilise Tanrı’nın bilgeliğini bu kötü güçlere göstermek zorundadır. Başka bir deyişle, kilise farklı uluslardan gelip Mesih’te bir olmanın ne demek olduğunu sergilemelidir. Bu şekilde kötü hükümlerliklere Tanrı’nın çok yönlü bilgeliği bildirilir.¹³⁷

Zafer pozisyonundaki yerimizi anladıktan sonra Pavlus’un kitabın sonundaki şu sözlerine kulak verelim: “Bu karanlık güçlere karşı savaşırken yerimizde durmalıyız”¹³⁸

Ruhsal savaş konusuna yaklaşmadan önce bile inanlılar olarak bunda güven içinde olmalıyız. Birçokları düşmanın

yapabileceklerinden dolayı başarısız, güçsüz ya da içgüdüsel olarak rahatsızlık duyabilir. Mesih'teki otoritemizin farkına vararak bundan özgür kılınmalıyız. Şimdi ruhsal dünyayla uğraşıyoruz. Bu dünyada Mesih'in aracılığıyla galiplerden üstünüz. ¹³⁹ Yeniyoruz çünkü galibiz. Kilise, Tanrı'nın zaferini ve bilgeliğini bütün bu kötü güçlere gösterecektir. Ruhsal savaş konusuna bu temel üzerinden yaklaşabiliriz.

6 Numaralı Etkin Strateji: Mesih'teki otoritenizi anlayın.

BÖLÜM 7 - İNANLILAR VE CİNLER

Burada bazı zor meseleleri ortaya atacağım, ama inşaata devam etmeden önce temelin iyi atılmış olması önemlidir. Bu kitabı başından beri okuyorsanız, cinlerin var olduğuna inandığımı fark etmişsinizdir. Ancak bu cinlerin inanlıları nasıl etkilediği tartışmalı bir meseledir; dolayısıyla burada ne konuştuğumuzu açıklığa kavuşturmamız büyük önem taşır.

İkinci bölümde gördüğümüz gibi yaşamımızı etkileyen iki dünya vardır: ruhsal dünya ve fiziksel dünya. Fiziksel dünyayı hepimiz biliyoruz. Dokunabildiğimiz, tadabildiğimiz ya da hissedebildiğimiz, yani duyularımızla iletişime geçebildiğimiz bir dünya. Ne var ki, Yeni Antlaşma'da “göksel yerler” diye sık sık betimlenen ve gerçek olan ruhsal bir dünya daha var. Kötülüğün ruhsal dünyasının parçası olan cinler, kişilik olarak kötü ve kötü niyetli olan ruhsal varlıklardır. Şeytan'ın denetimi altındadırlar; insanlar ve yerleri işgal edebilirler.

“Cinlere tutsak” ifadesinin Kutsal Yazılar'ın hiçbir yerinde kullanılmadığını söylediğim zaman lütfen beni anlamaya çalışın. Sizin kullandığınız Kutsal Kitap'ta bunun kullanıldığını savunabilirsiniz ama okuduğumuz Kutsal Kitap'ın orijinal metnin çevirisi olduğunu anımsamamızda yarar vardır. Ayrıca sözcüklerin anlamı da zamanla değişiyor. The King James Bible (Kutsal Kitap'ın King James Çevirisi) “cinlerin tutsağı” ifadesini kullanır ve “tutsak” sözcüğünün modern anlamından dolayı bu sözcük insanların zihninde korku yaratabilir. Oysa bunu tam kontrol anlamında algılıyoruz. “Tutsak” sahip olunan, ele geçirilen, bağımsızlığından yoksun bırakılan bir şeyi akla getirir. Dolayısıyla “cinlere tutsak” cinlerin ya da Şeytan'ın tam kontrolünde onlara ya

da ona ait olmayı belirtir. On yedinci yüzyılda King James çevirmenleri çeviri üzerinde çalışırken “...tutsağı” ifadesi daha az yoğunluk taşıyordu. (“dolu oldu”, “esinlendi”, “yayıldı” ya da “ikamet edildi” anlamına gelmiş olabilir.) Dolayısıyla şimdi yanlış anlaşılma eğilimi taşıyan bu sözcüğü devam ettirmeye çalışmanın bir yararı olmayacaktır.

Grekçe metinde sık sık kullanılan bu sözcüğün orijinali “daimonizomai”¹⁴⁰dir ki, bu “cinli” olarak çevrilir. Bu sözcük kötü ruhlardan birinin kişiliğe ya da bedene az çok etki ettiği bir durum olarak tanımlanabilir.

Dolayısıyla Kutsal Yazılar’da mezarın içinde yaşayan ve kendisine zarar vermesin diye zincir köstekle bağlanan kötü ruha tutulmuş bir adamın durumunu okuruz.¹⁴¹ Bu, cine tutulmanın ağır bir şeklidir. Bunun tersi olan bir durum da vardır: Sinagogda sorun yaratmadan oturan bir adam vardı ama bu adam ne zaman İsa kapıdan girse, içindeki cin kendini hemen gösteriyordu. Bu da cine tutulmanın daha az etkili bir şeklidir.

Benim deneyimlerime göre, insanlar yaşamlarında belirli şeyleri etkileyen bir cine sahip olabilirler. Örneğin, birinin derin bir reddedilme sorunu olabilir. Öyle ki, bir cinin ele geçirdiği reddedilme ruhu olabilir. Yaşamlarının her yönü etkilenmeyebilir. Ancak bazen derin ve kontrol edilemeyen reddedilme duygularının açığa çıkması olasıdır.

Kutsal Yazılar’da kullanılan başka ifadeler de vardır:

1. “Ruha” tutulma. Şu örnekleri görebiliriz: “Dilsiz bir ruha tutulan”¹⁴² ya da “içinde hastalık ruhu bulunan”.¹⁴³
2. İçinde kötü ruh olan birinde olduğu gibi bir kişi “cinli” olarak

da betimlenebilir. [144](#)

3. Bir kişi “kötü ruhlardan acı” çekebilir. [145](#)

4. Hananya ile Safira'nın durumunda “Şeytan onların yüreğini doldurdu”; bu, Kutsal Ruh'un inanlıların yüreğini doldurması gibidir. [146](#)

“Cine tutsak” ifadesinin modern anlamıyla Kutsal Yazılar'ın hiçbir yerinde kullanılmadığını anımsamak önemlidir. Dolayısıyla bunu kullanmamızı tavsiye ederim. Bu da şu anlama gelir: Bir inanlı “tutsak” olabilir mi? Benim de buna cevabım “hayır”dır. Çünkü Kutsal Yazılar bunu bu şekilde betimlemez. Ancak inanlıların cinlerden etkilenebileceklerine, cine tutulabileceklerine inanıyorum.

Bir inanlının cine tutulabilmesine ya da cine çarpılabilmesine neden inanıyorum? Doğrudan bir teolojik açıklama olmayabilir ama benim görüşüme göre Kutsal Kitap'a dayalı yeterli kanıt vardır.

Kutsal Yazılar bu olguyu betimler. Cinler ya kovulur ya da görünür bir şekilde çıkar. Örneğin “Birçoklarının içinden kötü ruhlar yüksek sesle haykırarak çıktı.”[147](#) Kutsal Yazılar'da bir cinin hiçbir işaret vermeden çıkıp gittiğine dair bir ifade yer almaz. İnsanların Mesih'e gelmeden önce cine tutulabildikleri konusunda sanırım hemfikiriz; cine tutulmuş biri inanlı olursa, o zaman cine ne olur? Buna paralel bir duruma bakalım: Bize Müjdeyi yaymamız, hastaları iyileştirmemiz ve cinleri kovmamız söylenir. Müjdeyi yayar ama hastaları iyileştirmesek onlar kendiliğinden iyileşir mi? Bu kendiliğinden olur mu? Çoğu zaman olmaz, olursa o kişinin iyileşmesinin açık bir kanıtı olur! Benzer şekilde

Müjdeyi yayar ama cinleri kovmazsak, onlar kendi başına çekip gider mi? Çekip gittiklerine dair Kutsal Kitap'a dayalı açık bir kanıt yok. Giderlerse gördüğümüz gibi bunların net belirtileri vardır.

16. bölümde daha ayrıntılı anlatacağım gibi Kutsal Yazılar, iman etmemiş olanlara iman etmeden önce cinlerden kurtulmalarını teşvik ediyor gibi görünmez. Bir kişiden cin çıkıp gittiğinde onun bıraktığı yeri Tanrı'nın huzuru doldurmazsa, o zaman cin geri gelebilir ve yedi tanesini de yanında getirebilir. İsa, insanları cinlerden özgür kılmayı teşvik eder ama bunu onları boş bırakma bağlamında yapmaz.

Dahası Kutsal Yazılar'da cinlerle ilgili etkinliklere karşı inanlılar birçok kez uyarılır ve inanlıların da saldırıya maruz kalabileceği ve yenilebileceği söylenir. Bunun örneklerine bakalım:

1. Şeytan yutabilir. [148](#)
2. Şeytan inanlıyı aldatabilir. [149](#)
3. Şeytan inanlıları büyüleyebilir. [150](#)
4. “Değersiz, etkisiz ilkelerin” köleliğine geri dönebilirler. [151](#)
Grekçe'den gelen stoicheia sözcüğü hemen hemen ruhsal güçleri betimler.
5. Nasıl daha önce Kutsal Ruh'un sözcüleri oldularsa, Şeytan'ın da sözcüleri olabilirler. [152](#)
6. İsteğini yerine getirmeleri için onları tutsak eden Şeytan'ın tuzağına düşebilirler ve dolayısıyla da kilisenin içindeki

kutsanmış önderlere muhalefet edebilirler. [153](#) İblis'in isteğini yapmak için "tutsak edilme"leri bir dereceye kadar cinlere tutsak olduklarına işaret eder.

7. Onları lekeleyecek ilişkilere girebilirler ve bu bağlamda "Beliyal"a, "putlar"a ve "murdar şeyler"e yapılan gönderme cinlerin potansiyel etkisini akla getirir. [154](#)
8. Pavlus benliğin işlerine göre yürümemeleri için onları uyarır. Bu listede büyüçülük de vardır. [155](#) Bu bölümün Ruh'un meyveleriyle olan paralelliğine bakarsak, Kutsal Ruh nasıl olumlu karakter özelliklerinin kaynağı ise kutsal olmayan ruhların da listede sıralanmış olan benliğin günahlarının arkasında çalışıyor olabileceği görülür. Bu, büyüçülükte tartışmasız bir gerçektir; nefret ve sarhoşluk gibi günahların arkasında da olabilir.
9. İnanlılar bağışlamama konusunda uyarılırlar; yoksa sonuçta cinlerden oluşan işkencecilerin eline teslim edilebilirler. [156](#) Çekişme, bağışlamama, öfke, kolayca kızma, öldürme, nefret, depresyon ve hatta intihar düşüncelerinden oluşan kalelere götürebilir. Bunlar kesinlikle zindanda işkenceye uğramak gibidir.
10. Öfkeye kapılırsak, Şeytan'a ayak basacak yer veririz ki, bu da inanlının yaşamına etki edecek cinin girişine işaret eder. [157](#)
11. 3. bölümde gördüğümüz gibi Yakup, cinlerden gelen bilgeliğin inanlının yaşamına, bedeninin günahlarının sonucu olarak ortaya çıkan kırılğanlıkla girebilir der. [158](#)
12. İsa'nın belini doğrultamayan kadını içindeki hastalık ruhunu

kovarak iyileştirdiği kayıtlıdır. ¹⁵⁹ Bu kadının acı çekmesine kızdığı gibi bir izlenim elde ederiz. Bunu anlamak için İsa'nın ona söylediklerini yorumlamamız gerekir. İsa ona İbrahim'in kızı der. Burada spesifik bir şeye işaret ediyor gibidir. İbrahim imanıyla tanınıyordu ve İsa'nın bu kadın için bir iman kadını, Tanrı'nın halkının parçası ve cine tutulmuş biri olduğunu söylediğine inanıyorum.

Kutsal Kitap'taki bu uyarı ve ifade birikimi cinlerin inanlının yaşamına sızabileceğini belirtir. Onlara saldırabilir, tutsak edebilir, hastalık getirebilir, zihinlerini rahatsız edebilir ve ruhlarını baskı altına alabilir. İşte "cinli" ile bunu demek istiyoruz. Dahası Greg Haslam'ın yayınlanmamış bir bildirisinde Kenanlı bir kadının hikayesi ile ilgili ek doğrulama vardır. Kızı için şifa, yani kurtuluş arayan diğer uluslardan bir kadındı. "Çocukların ekmeğini" ¹⁶⁰ alıp köpeklere atmasının doğru olmadığı söylendi. İsa buradaki "çocukların ekmeği" ile kurtuluşu kastetti. İsa'ya göre Tanrı'nın çocukları için kurtulma ana besinse bu, inanlı olmayanlardan çok inanlı olanların yaşamlarında genellikle daha etkili olduğu görüşünü onaylar. Daha önce tutsak olmuş olanları Mesih'e geldiklerinde özgür kılmak için tasarlandı. Buna ilaveten inanlılar olarak imanımız doğrultusunda yürürken İblis'in sızmasına direnmemiz konusunda sık sık uyarılırız.

Bir Avrupa ülkesinde kilisedeki bir dua toplantısında bir önder için dua ederken, onun birdenbire yere düştüğünü anımsıyorum. Ayağa kalktığında ona nasıl hissettiğini sordum; o da hiç hoş bir şey olmadığını söyledi. Aslında çok tuhaf bir şey olduğunu anlattı. Dolayısıyla bu konuda daha çok dua etmek için ertesi gün buluşmayı planladık.

Buluştuk ve birkaç mesele hakkında konuştuk. Bana büyük bir

aileden geldiğini ve ailesinin en başarısız üyesi olduğunu söyledi. Sonuç olarak bu, başkaları ne düşünecek diye bir korku yaratmıştı onda. Onun için dua etmeye başladım ve bir cin kendini göstermeye başladı. “İnsan korkusu ruhunu” kovdum ve o da özgür kılındı. İlk sözleri, “Biz buna inanmayız!” olmuştu. Şimdi inandığını söylemeye gerek yok sanırım. Ülkesinde ve başka yerlerde insanları cinlerden özgür kılmada Tanrı için çok etkili oldu.

Ruhla dolanlara ne demeli?

İnanlıların cinlerle dolu olmasında başka “Ruhla dolu olan inanlılara ne demeli?” diye soranlar vardır. Buradaki çıkarım şudur: Eğer biri Kutsal Ruh’la “dolu” ise başka bir şey giremez.

Sanırım burada “Ruhla dolu olma”yla demek istenende bir anlayış eksikliği söz konusudur. Bir bardak alıp onu ağzına kadar doldurursam, içine başka bir şey giremez. Örneğin, suyu içerek bardağı boşaltırsam o zaman içine herhangi bir şey girebilir. Birçokları “Ruhla dolu olmayı” zihinlerinde böyle canlandırır.

Başka bir örnek vereyim: Rüzgarın yönüne göre giden bir yelkenli tekne düşünün. Burada yelkeni rüzgarla dolan bir tekne, suyla dolu bardak örneğinden daha dinamiktir. Yelken rüzgar içermez; rüzgarın üstünde hareket eder. Kutsal Ruh’la dolmuş olanların bile bazen yaşamlarının belirli bir kısmının cin tarafından etkilendiğine inanıyorum. Daha önce Kutsal Ruh’la dolan ama sonra cine tutulan insanların Kutsal Yazılar’da örnekleri vardır. Tanrı’nın Ruhü güçlü bir biçimde üzerine indi ve Saul onlarla birlikte peygamberlikte bulunmaya başladı. ¹⁶¹ Buna rağmen daha sonra kötü bir ruhun Saul’u rahatsız ettiğini ve sadece Davut’un lir çalarak onu rahatlattığını görürüz.

Yeni inanlılara yardım etme

Bana göre yeni inanlıların yetişme, gelişme döneminde kiliselerin iyi temel oluşturmaları çok önemlidir. Dolayısıyla Müjde'yi vaaz ettiğimizde cinlerden kurtulmayı da paketin içinde sunmalıyız. En azından onların öğrenci olmalarının ilk günlerinde bunu yapmalıyız. Yeni Antlaşma yazarları, insanların Müjdeyi kabul ederken ya da iman yaşamlarındaki ilk zorluklar sırasında özgür kılındıklarını belirtir. Ne var ki, hayatın içinde pek çok kişi uzun zamandır inanlı olmuş olabilir ama yine de geçmişlerinde cinlerin üzerlerinde bırakmış olduğu etkiden kurtulmadan yaşamlarına devam etmişlerdir. Bu durumda cinlerin kaleleri daha sonra ortaya çıkabilir ve bizim de o zaman onları halletmemiz gerekir. 16. bölümde insanlar nasıl özgür kılınır konusunu ele alacağım.

Cinler inanlıları nasıl etkileyebilir?

İnanlıların yaşamında cinlerin üç şekilde çalıştığına inanıyorum:

1. Sınanmalarımızın hepsi ya da çoğunda olmasa bile cinlerin etkisi vardır. ¹⁶² Televizyonda bazı kadın pop şarkıcıları izlemiyorum. Kışkırtıcı ruhlar işbaşında olabilir, dolayısıyla zarar verebilir.
2. Bize karşı gelmek ve saldırmak için. ¹⁶³ Bu kitabın başka yerlerinde gördüğümüz gibi cinlerin karşı atağını hepimiz yaşayabiliriz.
3. Cinli olma. Kötü ruh burada az ya da çok ipleri ele geçirir: insanların kişiliklerinde ya da bedenlerindeki tutsaklık,

tövbeyle değişmeyen sınanma şekilleri ve zayıflıkları oluşturur.

İlk iki kategoride Tanrı'ya boyun eğmeli ve İblis'e direnmeliyiz. Ancak cine tutulma olduğu zaman cinlerin kovulması gerekir.

Bu tür meselelerle uğraşırken nasıl bir dil kullanacağımız konusunda çok dikkatli olmamız gerektiği hemen anlaşılır. Örneğin, “şehvet ruhuna tutsak” ifadesi uygun olmayabilir, gönderme yapılan kişi bedeninin arzularına yenilmiş olabilir. Bu, o kişinin illa ki şehvet cininden etkilenmiş olduğu anlamına gelmez. Benzer şekilde insanlar bir toplantıdan “ağırlık ruhu” vardı gibi konuşabilir; aslında cumartesi günü geç yatmış, pazar günü geç kalkmış ve kiliseye giderken tartışmış olabilirler. Kiliseye geldiklerinde de en son yapmak istedikleri şey Tanrı'yı övmek olur. Tabii ki bu, birinin şehvet ruhuna tutsak olması ya da kiliseye yapılan bir saldırıdan dolayı toplantıların ağır olması mümkün değil anlamına gelmez. Demek istediğim şudur: Bazı durumlarda doğru sözcükleri dikkatle seçmeliyiz.

Cinler, yerler ve nesnelere

Büyücülük yapılan yerlerin de bir süre kötü ruhlar tarafından etkilendiğini gördüm. Örneğin, bazı kişiler bana gelip evlerinde çok tuhaf şeyler olduğunu söylediler ve benim evlerine gidip dua etmemi istediler. Dua ettikten hemen sonra bir farklılık hissettiler. O yerde kalmış olan cinlerin gittiğinin bir belirtisiydi bu. Büyücülük seanslarında kötü ruhlarla ilişkisi olan nesnelere kullanıldığı durumları da biliyorum. Bunların yok edilmesi gerekir. Ancak burada aşırıya kaçmayın. Belirli bir toplumda büyücülük olduğu için tüm “etnik” sanatından şüphelenmeye gerek

yoktur; ben büyücülükte, lanette ya da batıl inançlarda kullanılan spesifik nesnelere bahsediyorum.

İnanlıların cinlerden etkilenebileceklerine inanmama karşın bunun bütün inanlıların ya da çoğunun kurtulma hizmetine gereksinimleri olduğu anlamına gelmediğinin farkındayım. Bu kitapta pek çok defa açık ve seçik bir şekilde yazdığım gibi bedene ve dünyaya olduğu gibi kötü ruhlara karşı da savaşıyoruz. Sorunlarımızın çoğu doğrudan kötü ruhların etkinliklerine teslim olmaktan ziyade beden ve bu dünyanın ilkelerine teslim olmamızdan dolayı ortaya çıkıyor.

Bu meseleyi gözden geçirirken John Wiber'in şu sözlerini anımsamamızın yararlı olacağını düşünüyorum. Birçok defa bir cinin bir inanlıya ne yapabileceğinden çok bir inanlının bir cine ne yapabileceğini merak ettiğini söylemiştir.

7 Numaralı Etkin Strateji: Bu meseledeki netlik eksikliğinden dolayı inanlıları cinlerin gücünden özgür kılmaktan vazgeçmeyin.

Daha sonra bu kitapta insanların nasıl özgür kılınacağını açıklayacağım.

BÖLÜM 8 - KÜLTÜRDEKİ KALELER

5. bölümde düşünme şeklimizin kültürümüzden nasıl etkilendiğini gösterdik. Yeni inanlılar için yaptığımız kaleler kursunda kültürlerimizin ve yetiştirilme biçimlerimizin düşüncelerimizde nasıl kaleler inşa ettiğine bakıyoruz. Bu bağlamda “dünya görüşümüz” konusuna bakmalıyız çünkü verilen durumu anlamamızı etkileyen budur.

“Dünya görüşü” ile ne demek istiyorum? Bu konu bir kitabı doldurabilir ama ben buradaki meseleleri özetlemeye çalışacağım. Bu konu üzerinde çok güzel kaynaklar var ve eğer bu önemli konuda daha fazla araştırma yapmak isterseniz David Burnett’in *Clash of Words*¹⁶⁴ adlı kitabını okumanızı öneririm. Dünya görüşü bizim kişisel felsefemizle ilgilidir. Doğru ve yanlış, uygun ve uygun olmayanla ilgili olarak genellikle bilinçsizce yaptığımız varsayımlar, yani hayata bakış şeklimiz.

Dünya görüşümüz eğitimimize, yetiştiriliş biçimimize, arkadaşlarımıza ve yaşadığımız yere bağlıdır. Çoğu zaman bir dünya görüşüne sahip olduğumuzun farkında bile değiliz. Dünya görüşümüzün düşünme sürecimizi nasıl etkilediği aklımızın ucundan bile geçmez. Dünya görüşümüzün birçok yönü pek önemli değildir. Örneğin, yirminci yüzyılın ilk dönemlerinde İngiltere’de yaşasaydınız ve yemek yerken bıçakla çatalı doğru tutmasaydınız, parmaklarınıza hafifçe vurulurdu. Bu, şimdi pek olmaz ama, önceki kuşaklar için yaşama bakışın bir parçasıydı. Onlar için önemliydi. Tek başına bakıldığında aşırı görülebilir ama o dönemin normlarında olağan görülen bu ilke genel olarak kabul görmüştü. Terbiye ya da “görgü kuralları” olarak adlandırılan bazı standartları savundular ve bu da onların aldıkları eğitimin bir

parçasıydı.

Bu dünya görüşünde yanlış olan hiçbir şey yok, ama doğru olan bir şey de yok. Sadece bir dünya görüşü; o zaman İngiliz halkının çoğu kendini böyle ifade etti. Bazı ülkelerde insanlar elleriyle ya da çubuklarla yemek yediler ama İngilizler çatal ve bıçak kullanarak “adabına göre” (kendilerince) yedi.

Dünya görüşünün bir tanımı şöyle der: “Dünyamızın temel yapısıyla ilgili olarak bilinçli ya da bilinçsizce savunduğunuz birtakım varsayımlardır.”¹⁶⁵

Bir keresinde bir adamın Tayland’a gittiğini ve orada kralla tanıştığını duydum. Bu iki ya da üç yüzyıl önce oluyor. Kralın pek “dış dünya” deneyimi yokmuş ve bu adamın anlattığı rüzgar değirmeni, kanallar ve tuhaf gemilerle ilgili gizemli hikayeleri ilgiyle dinliyormuş. Kral şaşır kalmış; hayatında hiç böyle şeyler duymamış. Günlerden bir gün bu adam krala Hollanda’da soğuk kış günlerinde su kanallarının nasıl donduğunu, buzun ne kadar kalınlaştığını ve öyle ki bir filin bile su üzerinde yürüyebileceğini anlatmış. Bu da biraz fazla gelmiş krala; o noktaya kadar adamın anlattığı her şeye inanmış ama bir filin su üstünde yürümesi fikri onun dünya görüşüne ters gelmiş. Kral bunun imkansız ve adamın da yalancı olduğunu söylemiş. Ondandır adamın anlattığı hiçbir şeye inanmamış.

Pasifik Okyanusu’nda Yap diye bir ada var. Bir keresinde iş için o bölgedeyken bir fırsatını bulup o adaya gittim. David Burnette, o ada halkının bebeklerin cinsel ilişki sonucu doğduklarını kabul etmeyi nasıl reddettiklerini anlatır; kadına bir ruhun girdiğine inanırlar. Sonunda bir antropolog Avrupa’dan getirilen yaban domuzlarının yerli tohumla karışmasından oluşan

“cinslerin sonucu ilkesini” kullanarak bunu göstermeyi başardı. Halk buna şaşırıp kaldı. Bir antropoloğun insanlar da domuzlar gibi doğar diye düşünmesi onları çok şaşırttı!

Yine Pasifik’te iş gezisindeyken hafta sonunda başka bir adaya gittim. Gördüğüm bir kiliseye girmek istedim. Pazar günü tapınmanın saat kaçta başladığını bilmiyordum. Sonunda birine yaklaşıp “tapınma saat kaçta başlıyor?” diye sordum ve soruma karşılık olarak şaşkın bir ifade gördüm. “Anlaşılan İngilizce anlamıyor” diye düşündüm ve anlayıp anlamadığını sınıdım. Evet İngilizceyi gayet iyi anlıyordu; dolayısıyla tekrar sordum ve aynı tepkiyi aldım. Soruyu bir kere daha sordum ve bu sefer bir yanıt aldım: “Niye aynı şeyi sorup duruyorsunuz, insanlar gelince tapınma başlar!” dedi. Tabi ya, insanlar gelince tapınma başlar. Ne aptalım! Benim sorunum buydu, sorun dil sorunu değildi; sorun zaman kavramımızın dünya görüşlerimiz açısından farklı oluşuydu. Dolayısıyla birbirimizle hemen anlaşamadık. Ben zamanı bir ölçü olarak algımlarken o, bir olay olarak algılıyordu. Bunu bir adım daha götürelim. Bazen Kutsal Kitap’a da kendi dünya görüşümüz açısından bakabiliriz. Örneğin, Afrika’nın bir yerinde Davut’un Batşeba ile olan yasak ilişkisini anlatan bir vaiz vardı. “Ne tuhaf?” dedi. “Bu kadar küçük bir günah için bu kadar derin bir tövbenin olması.” Bir vaiz zinaya nasıl olur da küçük bir günah der? Elbette ki, küçük bir günah değil. Ne var ki, onun vaaz ettiği kültürde zina, sosyal yaşamın az çok kabul edilebilir bir parçasıydı. Bu insanlar açısından Davut’un yasak ilişkisine kendi dünya görüşleriyle baktıklarında bunda hiç öyle abartacak bir şey yoktu.

Bize de bu özellikle gösterilmezse, biz de Kutsal Kitap metnine kendi dünya görüşümüzle yaklaşabiliriz. Birçok kültürde vaaz etmem bu olasılığı incelemem konusunda bana çok yardımcı oldu.

Kutsal Kitap'a uygun dünya görüşünü anlayabilmemiz için zihinlerimizin yenilenmesine gerek vardır.

Örneğin, İncil'deki arkadaşın yoldan gelene sunmak için ekmeği yoktu. ¹⁶⁶ Bu hikayeyi bilirsiniz. Gece yarısı arkadaşının evine gitti ve arkadaşı kapıyı açana kadar kapıyı çaldı. Biz bunu bugün İngiltere'de anlayamayız. Bu, bizim yapacağımız bir şey değil. 24 saat açık olan bir süpermarkete gidebiliriz ama bunun için de büyük bir olasılıkla kendimizi sıkıntıya sokmayız. Ya da ertesi güne kadar erteleriz. Dolayısıyla bu metin hakkında konuşan birçok Batılı vaizi dinlerken gece yarısı bir komşunun kapısını çalmaya kendi dünya görüşümüzle bakar, buna mantıksız ya da cüretkar deriz. Ancak o zamanın (ve bugünün!) Ortadoğu kültüründe misafirperverlik onlar için her şeyden daha önemliydi. Dolayısıyla misafirimiz geldiğinde evinizde ekme yoksa, süpermarkete gidemezsiniz ama günün ve gecenin hangi saatinde olursa olsun arkadaşınızın evine gidebilirdiniz. Onların size yardım edeceğini bilirdiniz. Zira gerekli misafirperverliği gösteremezseniz bunun tüm köyün ayıbı olacağını herkes bilirdi. Kenneth E. Bailay, *Poet and Peasant and Through Peasant Eyes* ¹⁶⁷ adlı kitabında İsa'nın esprili bir hikaye anlattığını öne sürer. Bir misafir gelir ve ev sahibi de ona misafirperverliğini göstermek için ödünç ekme arıyorsa, kapının kilitli ya da çocukların yattığını söylemek gibi saçma bir bahane bulunmayacağını bilirsiniz. Bu yorum doğruysa, bu hikayenin akla getirdiği güvenle Göksel Babamız'a duayla yaklaşıyoruz. Dolayısıyla belki biz de zaman zaman Kutsal Yazılar'ı yanlış düşüncenin kalelerini içeren dünya görüşümüz açısından okuyabiliriz.

“Düşen” kültürdeki kaleler

Günahtan dolayı her kültür “düşmüştür” ve bütün kültürlerde

cinlerin etkisiyle oluşan yanlış düşünce kaleleri vardır.

1. bölümde belirttiğim gibi herhangi bir ulusa kaleler hakkında öğretişte bulunmak için gittiğim zaman, kültürlerindeki yanlış düşünce kalelerinden özgür kılınmalarına pratik olarak yardımcı olmak için orada o insanların kültüründen bir şeyi anlamam önemlidir. Düşüncenin değişmesi ve adapte olmasına daima ihtiyaç vardır. İlgili bireyin ya da ailenin yaşantısında büyücülük, puta tapma ya da başka günahlar aracılığıyla cinlerin gücü yanlış düşünceye bağlanmış olabilir. Dolayısıyla bireyin ya da ailesinin bundan kurtulması gerekecektir.

Sık sık başka bir kültürden örnek vererek başlarım konuşmama. Çünkü başka kültürdeki kaleleri görmek kolaydır. Ancak kendimizdekini o kadar kolay göremiyoruz. Başka bir kültürdeki kaleleri görmek, kültürel kalelerin ilkelerini anlamamıza yardımcı olur. Daha sonra bu ilkeleri kendi kültürlerine uygulamalarını öğretebiliriz.

Kiliseler etraflarındaki kültürün içinde kolayca emilebilir. Öyle ki, etraflarında inanlı olmayanlarla aralarında pek bir fark kalmaz. Kilise daima kültüre karşı olarak tasarlanmıştır. Bu demek değildir ki, kırk yıl öncesinin giysileri giyilsin, gündemde olmayan müzik çalınsın, ya da Afrikalılar'ın tam tam müziğine batılı müzik girsin. Aslında “demode” görünen kiliseler farkında olmadan kültürlerindeki düşüncelerin pek çoğunu benimseyebilir.

Sık sık kültürel üstünlük konusunu ele almak zorunda kalıyorum; bizim yetiştirilme tarzımız doğrudur varsayımı. İngiltere'de halkın çoğu geleneksel olarak böyle düşünür. İtalyanların daha heyecanlı, İskandinavların daha sakin ve İngilizlerin ikisinin ortasında ve doğrusunun da bu olduğunu

düşünürüz!

Bir keresinde bu durum bana tuhaf ama net bir şekilde gösterildi; gerçekten böyle bir durumla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Son derece yargılayıcı babaya sahip birinin özgür kılınmasını görmek için bakıyordum. “Hep haklı olduğunu düşünen Kolonici İngilizler’in ciniyle yüz yüze gelmek zorunda kaldım. Adının bu olup olmadığını bilmiyorum ama karşılık verdi ve gitti! Daha sonra bu hikaye beyaz Güney Afrikalılar’la kültürler hakkındaki konuşmalarımda çok işime yaradı!

Bunu örnekmeye gelince, İngiltere’de bu konuda öğretilen bulduğum zaman ele aldığım kalelere götüreceğim sizi. Göreceğiniz gibi bu diğer batılı uluslara da kolayca uyarlanabilir.

Batılı dünya görüşünün kalesi

Bu kale eğitim sistemiyle gelişti ve düşünme şeklimizi etkiledi. Görebildiğimiz ve anlayabildiğimiz şeylerin gerçek olduğunu kabul ederiz ve bir şeyi anlayamazsak onun ya gerçek olmadığını ya da “daha az gerçek” olan ruhsal dünyaya ait olduğunu varsayız.

Burada olan şudur: entelektüel analiz imanın üstüne çıkarılır. Entelektüelin tutumu üstün görülür ve biz sık sık insanların “kör” bir imana sahip olan Hristiyanlar hakkındaki konuşmalarını duyarız. Bir de bunu “Sana bir faydası oluyorsa yap” diyerek tiksindirici bir onayla “sırtını sıvazlayarak” yapmazlar mı?! Bu, Hristiyanlığın yaşlı kadınlar ve Pazar Okulu’ndaki çocuklar için olduğunu ama sofistike ve eğitilmiş yetişkinler için olmadığını düşünen entelektüel üstünlüktür. Pek çok kişi iş yerinde, üniversitede ve okulda “Buna sen de gerçekten inanmıyorsun, değil

mi?” diyen yukarıdan bakan bu tutumla karşı karşıya kalır. İmanımıza zarar verebilir. Hinduizmin putlarına tapınmaktan kurtarılan Hintliler’in, kültürlerindeki kaleleri reddetmeleri gibi bizim de aynı şekilde kültürümüzün bu ilkesine karşı cesurca savaşmamız gerekir. Ruhsal dünya ya pek çok kişi tarafından yadsınır ya da pek gerçek sayılmaz. Sadece bilimsel açıdan açıklanabilen şeyleri gerçek olarak kabul ederler. Kutsal Kitap’a dayalı dünya görüşü ise tam tersine hem fiziksel hem de ruhsal dünyayı eşit düzeyde gerçek sayar ve her ikisinin de Tanrı tarafından yaratıldığını kabul eder. Tabii Hristiyanlık akla uygun bir iman olmalı, yani entelektüel olarak mantık açısından ikna edilebilir ve öğretiş olarak da tartışılabilir olmalıdır. Ancak Pavlus, hem bildirisinin hem de sözünün insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine dayanmadığını söyler. ¹⁶⁸ Tam tersine sözünün ve bildirisinin Kutsal Ruh’un kanıtlayıcı gücüne dayandığını söyler. Buradaki amacının şu olduğuna işaret eder: imanımız insan bilgeliğine değil, Tanrının gücüne dayalıdır.

Bilgiyi ve entelektüel anlayışı imanın üstünde tutan Batılı dünya görüşümüz, Göksel Egemenliğin işini yapmadaki etkililiğimize zarar verebilir; zira “bilgi” ve “etkililiği” eşit saymamız için bizi sınar. Örneğin, şifa için yeterli sayıda seminere gidersek, insanları iyileştirmede etkili olabiliriz gibi düşünebiliriz. Peygamberlikle ilgili yeterli sayıda seminere gidersek, kendimizi “peygamberlik edebilir” gibi görebiliriz. Öyle ki, bir toplantıda hiç etkili bir peygamberlikte bulunmamış olsak bile böyle düşünebiliriz.

Batılı dünya görüşünün bu kalesinden dolayı hastalar için gerçek ve inanan bir imanla dua etmek zordur. Dünyanın bazı bölgelerinde inanlıların hastalar için dua etmemeleri ve birçoğlarının iyileşmesini görmeyi beklememeleri tuhaf olarak

algılanabilir. Ancak Batı dünyasında iyileşmek için dua etme bir savaş alanıdır. Hastalar için ne zaman dua etmeye çalışsak, Batılı dünya görüşünün arkasındaki güçlerle ve hükümlerle mücadele ettiğimiz bir savaş alanı görürüz. İnsanların iyileştiğini gördüğümüz zaman bile bu iyileşmenin “rasyonel” bir açıklamasının olup olmadığını merak ederiz. İşte böyle bir kale bu.

Ateizmin kalesi

Doğaüstü şeyleri dışlayan rasyonel dünya görüşünün mantıksal sonucu ateizmdir. 1960’larda yeni yetme bir delikanlı iken Time dergisi kapağındaki “Tanrı Ölü” manşetini anımsıyorum. Öyle ki, hümanizmin ateistlik felsefesi batılı düşüncede zaferini ilan ediyordu. Atom bombasını yapan ve uzaya insan gönderen toplum “rüştünü ispat etmiş” ve artık doğaüstü şeyleri kullanmasına gerek kalmamıştı. (Hümanizm, Tanrı’yı göz ardı eden ya da varlığını yadsıyan, insanı özerk, temelde iyi ve gereksinimlerini sağlayabilen ve potansiyelini rasyonel araçlar ve insani gayretle gerçekleştiren varlık olarak gören dünya görüşünün adıdır.)

Aslında ateizm yeni bir felsefe değildi, ama bunu bu şekilde formüle eden 19. yüzyıl Alman Filozofu Nietzsche olmuştur. A *Shattered Visage* adlı kitabında Ravi Zacharias, Nietzsche’nin Tanrı’nın 19. yüzyıldaki ölümünden dolayı yirminci yüzyılın tarihteki en kanlı yüzyıl olacağı ve evrensel bir deliliğin patlak vereceği “peygamberliğinde” bulunduğu işaret eder.¹⁶⁹ Belki de bu “evrensel delilik” aşağıdaki sözleri yazarken Malcolm Muggeridge’nin aklındaki delilikti: “Tanrı ölüyse, onun yerine başka biri geçecektir. Megolaman (büyüklik hastalığı) ya da erotomani(aşırı erotizm düşkünlüğü), güç ya da zevk tutkunluğu, sıkılı yumruk ya da penis, Hitler ya da Hugh Hefner”¹⁷⁰ (Playboy Dergisi).

İnanlı olmayanlar savaşları ve din adına yapılan katliamları anımsattığı zaman kolayca savunmaya geçtiğimizi görürüz. İsa, Egemenliğinin bu dünyaya ait olmadığını ama olmuş olsaydı hizmetkarlarının bunun için savaşacağını dile getirdi. O'nun bu sözlerine Hristiyan kilisesinin kulak vermede sık sık yetersiz kaldığını kabul etmeliyiz. ¹⁷¹ Ne var ki, buna yanıt olarak yirminci yüzyılın ateist liderlerinin çok daha kötü olan kayıtlarına işaret edebiliriz. Sadece Hitler, Stalin ve Mao bile savaşlarla ve baskıcı rejimlerinde insan haklarını ihlal ederek örneği görülmemiş acılara ve ölümlere neden oldu.

İspanyol Engizisyonu ve Reformasyon eylemcilerinin şehitlerinin karşı gruptaki Hristiyanların ellerinden çok çekmeleri gibi bazı “Hristiyanların” insan hakları ihlalinde bulduklarını kabul etmek zorundayız. Ama her şeyi düşünürsek Hristiyanların sosyal hizmet (eğitim, hastaneler, yoksullara götürülen hizmet v. b.) açısından mükemmel bir tarihi geçmişleri vardır. Ayrıca toplumda adalet ve ahlakın gelişmesinde etkili olmuşlardır.

Kültürümüzdeki ateizmin büyük ve alaycı kalesinden korkup çekilmeyelim ve düşmanın kampına savaşmak için gitmeye devam edelim. İmanımız entelektüel ve ahlaki incelemeye dayanır: insanoğlu entelektüel ve ahlaki olarak “rüştünü ispat etmek”ten uzaktır. Dünyamızdaki kötülük günahkar bireylerin yüreğindedir. İsa Mesih'in çarmıhında bu kötülüğe verecek cevabımız vardır.

Hedonizmin kalesi: zevkin peşinden gitme

Kültürümüzde birçokları için kişisel zevk en büyük amaç haline gelmiştir. “Bu beni nasıl etkiler” düşüncesi genel yargımızı oluşturur. “Yiyelim içelim nasıl olsa yarın öleceğiz”¹⁷².

Kültürümüzde bu baskın kalenin nasıl oluştuğunu göstermek için zaman harcamamıza pek gerek yok. Televizyondaki reklamlara bakmamız bile yeterli. Ancak inanlılar olarak kültürümüzden etkilenebiliriz ve bu kilise hayatında engeller oluşturabilir. Bunun nasıl olacağını birkaç noktada toplamak istiyorum.

1. Tedavi edici hareket: Bu hareket batı dünyasının orta direğini ele geçirmiştir. Şimdi lütfen beni yanlış anlamayın. Düzenli olarak psikolojik danışmanlık kurslarında öğretiyorum. Kutsal Kitap'a dayalı danışmanlığın gerekliliğine ve hayatın sorunlarından ya da geçmişlerindeki günahlarından zarar görenlere yardım etmedeki tesirine inanıyorum. Ancak dünyada olduğu gibi kilisede de danışmanlık "ben" merkezli olabilir. Amaç "benim" bütün olmamdır. Aslında bu sahte bir vaattir. Yüceliğe dek "bütün" olamayacağım; zira Tanrı'nın Egemenliği tüm doluluğuyla daha gelmedi. Geçmiş acıların köleliğinden ya da geçmişteki günahların etkisinden özgür kılınma benim kendimi daha iyi hissetmem için değildir. Mesih'in bedeninde hizmet etmek ve dünyada müjdeyi yaymak için özgür olmamı mümkün kılmak içindir. Hristiyan danışmanlığın amacı; daha iyi "hissetmem" değil, Hristiyan hizmetinde daha etkili olabilmem ve Tanrı'nın yüceliğine yakışan bir hayat sürmemdir.

2. "Refah müjdesi"nin bazı aşırılıkları bu kültürel kalenin ruhsallaşması ya da "Hristiyanlaşması" için çıkar amaçlı kullanılmaktadır. İmanın hedefi Tanrı'yı hoşnut etmek ve O'nun amaçları için özverili bir biçimde yaşamaktır. Bu demek değildir ki; yoksulluk peşinden gidilecek bir hedeftir. Tabi zaman zaman dayanılması gereken bir şeydir. Önemli olan eldekiyle yetinerek Tanrı yolunda yürümeğdir. ¹⁷³

3. Kiliseye gösterilen tüketici tutumu: Tüketici tutumu bu

3. Kiliseye gösterilen tüketici tutumu. Tüketici tutumu, bu kalenin yan ürünlerinden biridir. Batı kapitalizminde yeşerir. Zaten ekonomik sistemimizin tümü tüketicilerin seçim yapmasına dayalıdır. Bu, ekonomide işe yarayabilir ama kilise yaşamındaki sorumluluklarımıza bu şekilde yaklaşmamalıyız. Sık sık kiliseye karşı bu tüketici tutumunu takınabiliriz. Bir kilise bana uymazsa “benim ihtiyaçlarımı” daha iyi karşılayacak başka bir kiliseye gidebilirim. Bir dükkanı beğenmezsem, başka bir dükkana gidebilirim diyen dünyadaki tüketici seçimiyle paralellik gösterir bu. Kilise yapısının ve programının “hissedilen ihtiyaçlar” olarak betimlenen duruma göre ayarlanması anlamına gelir. Bunun sonucu olarak artık belirli bir kilisenin “benim ihtiyaçlarımı” karşılamadığını söyleyebilirim. Kilise asla böyle bir şey için tasarlanmadı! Tanrı’nın Egemenliğini hep beraber iletmek için kendinizi adayabileceğiniz halkın bir bedeni olarak tasarlandı. Bu kale “beğendiğim türde bir kilise...” ifadesinde yansıtılır. Peki Tanrı’nın beğendiği ve Sözü’nde betimlenen türde bir kiliseye ne demeli? Uzun vadede adanma eksikliğiyle de sonuçlanabilir. Maalesef günümüzdeki kilise yaşamında uzun vadeli işlerden çok kısa vadeli işler için insanlardan ricada bulunmak daha kolaydır.

Bireyselciliğin kalesi

Bu kale, ”önce ben” diyen kaledir. Bu nedenle hedonizm kalesiyle bağlantılıdır ama başka nitelikleri de vardır. *Kendimi, kariyerimi, başarıımı* ve bir bütün olarak toplumdan ziyade bizzat kendi ailemi düşünürüm. Bir topluma ait olmayı ya da başkalarının benim eylemlerim ve kararlarımdan nasıl etkileneceklerini düşünmeyi tercih etmem.

Bu kale ABD’de İngiltere’den daha güçlüdür. Amerika’da kendi işini yaratan güçlü kuvvetli birey neredeyse bir kült şahsiyet sayılır. İngiltere’de bu tutum Margaret Thatcher’ın şu ifadesiyle yerini bulmuştur; “Toplum diye bir şey yoktur. Erkek ve kadınlardan oluşan bireyler ve aileler vardır.”¹⁷⁴ Bu, kendi hayatımı kurtarır ve başarılı olursam, toplumun geri kalanından sorumluluk duymam gerekmez; onlar yoksul da olabilir zayıf da olabilir anlamına gelir. Zaten “onlar da benimle aynı fırsatlara sahipti ama değerlendirmediler” deriz. “Onların hatası”. hükümet yeni bir yasa ya da yeni bir vergi çıkardığı zaman “bu beni nasıl etkiler?” diye sorarız. Kentimizde kilisenin ihtiyaç içinde olanlara daha etkin biçimde ulaşabilmesi için kilise hayatında bir değişiklik yapılması gerektiğinde “Bu beni nasıl etkiler?” sorusuna vereceğimiz tepkiyle eşittir. Ev grubumuzun yeni insanların gelmesinde etkin olamayacak kadar büyümesi ve grubun “bölünmesi” gerektiğinde (yani çoğalması), “Bu beni nasıl etkiler?” sorusu aklımıza sinsice girer. Paramızla ilgili olarak, “Ben kazandım, canımın istediğini yaparım” diyebiliriz. Doğru, kendi paranızla istediğinizi yapabilirsiniz. Ne var ki, işe gitmenin motivasyonları hakkında şöyle diyen ayetin pek farkına varmayız : ”İhtiyacı olanla paylaşacak bir şeyi olsun.”¹⁷⁵

Dünyanın birçok yerinde insanlar daha az bireysel ve daha çok toplumsal düşünür ama biz Batılılar bunu anlamakta yetersiz kalıyoruz.

Afrikalı bir özdeyiş vardır; “Bir çocuğu tüm köylüler yetiştirir.” Afrikalılar, bizim insanları yakın çevresinden çıkarıp, kendi başlarına hastaneye yatırarak iyileşmelerini beklememizi anlamakta zorlanabilirler. İyileşme kesinlikle aile ve yakın çevre içinde olur diyebilirler. Hastanelerin yanlış olduğunu söylemiyorum; sadece toplumun, yakın çevrenin yaşam tarzlarında

bir öncelik olduğuna işaret etmeye çalışıyorum. Dolayısıyla Afrikalı bir köy önderi Mesih'e gelmenin doğru olduğunu düşünebilir ama köylülerin de gelmek istemeleri için onları etkilemek isteyecektir.

Bu noktada İngilizce bile kafamızı karıştırabilir ve Kutsal Yazılar'ı kendi görüş açımızdan okumamıza neden olabilir. Buradaki anahtar “you” sözcüğündedir. Bu sözcük İngilizce'de hem tekil hem çoğuldur. Dolayısıyla İngilizce olarak “you” dersem bunu, hem birey olarak hem de 80. 000 kişilik bir stadyumdaki kadın ve erkekleri kastederek söyleyebilirim. Pek çok dilde “you” nun tekili “sen” çoğulu “siz” dir.

Kutsal Kitap'ı okurken burada bir sorun çıkabilir. “You” sözcüğü karşımıza çıktığında bunu hemen “kişisel olarak ben” diye algılarız. Bunun iyi bir örneğini Efesliler kitabı 5. bölümde görürüz. Pavlus sarhoş “olmamalısınız” çünkü bu benliğin işidir der. Bunun yerine Ruh'la “dolmalısınız”¹⁷⁶ der. Biz burada bunu bireysel olarak algılayıp “sarhoş” olmamalısın ve “ruhla dolmalısın” diye yorumlarız. Ancak içeriği ve “you”nun Grekçe orijinali bunun çoğul yani siz olduğunu belirtir ve bu da bize farklı bir şeyi gösterir. Zira Pavlus birbirimizle mezmurlarla, ilahilerle ve ruhsal şarkılarla konuşmamızı söyleyerek devam eder ve daha sonra da birbirimize tabi olmamızı söyler. Bu sadece toplum ya da yakın çevre bağlamında mümkündür. Pavlus burada bir toplum olarak Ruhla dolmamızı söyler, iman yaşamımızda ve kilise yaşamımızda önemli bir meseledir bu.

Tanrı Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olarak mükemmel bir topluluk içinde varolur. Tanrı'nın benzerliğinde yaratıldığımız için bir topluluk olmak için yaratıldık. Mesih'in bedeni olarak dünyaya bir bütünlük imajı sunmak için yaratıldık. Müjdeciliğin pek çok iyi

şeyi bile farkında olmadan bizi bu bireysellik kalesinin içine hapsedebilir. “Kişisel kurtuluşumuz”dan, “Tanrı ile kişisel yürüyüşümüz”den ve “kişisel hizmetimiz”den bahsederiz. Tabii bunlar elzemdir ama, Mesih’in bedeni olma gibi eşit derecede önemli bir gerçeği ve içinde yaşadığımız toplumda adalet ve doğruluğun önemini de unutmamalıyız. Yoksa hep “Ben bunu yapacağım”ın ötesine geçemeyiz. “Hizmetim beni tatmin etmiyor”, “potansiyelimi kullanamıyorum” ya da “kilisede şu hizmeti ya da görevi yapıyorum ama bu iş beni tatmin etmiyor” deriz. Tatmin olmamız gerektiğini kim söylüyor? Kişisel tatmin bir put olabilir.

Hizmet ya da görev başkalarına hizmetle ilgilidir; bir topluluk olarak başkalarının ihtiyaçlarının karşılanmasıdır. Birbirimize tabii olmak topluluk olarak yaşamımızın bir parçasıdır ve bunu yaparken de topluluk bereketlenir. Böyle düşünmediğimiz için hizmetkarlık değer kaybına uğramıştır; her birimiz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayın buyruğunu düşünmüyoruz¹⁷⁷. Bu kale kişisel tercihin, ırkın ya da rengin bile yüceltilmesine neden olur. Tanrı, bedeninin ırksal engelleri, sınırları olmayan bir kültürü yansıtmayı ister. Birlikteliği anlayamama özellikle İslam dünyasındaki kültürlerle ulaşmamızı da engeller.

Kutsal Kitap’ın kültürü de bireyselliği yansıtmaz. İsa kuyuda kadınla konuştuğu zaman kadının yaptığı ilk şey, hemen köylülerine gidip onlara yaşamındaki her şeyi bilen bu adamdan bahsetmek oldu. Derhal topluluğuyla irtibata geçti, onları da yaşadıklarına dahil etti.

Bu demek değildir ki, bireysel olarak “ben”in öneminin sona ermesi gerekir. Önemli oluşum, bir beden parçası olmamdır.

İnsanlar Kutsal Kitap'ı okurken, sıralanan isim listelerinin önemini bazen anlayamayabilirler. Örneğin, Sayılar 26 ve Nehemya 7 gibi. Bu listelerin amacı insanların topluluk olarak kimlik ve tarihsel bilinçlerini devam ettirmektir. Kutsal Yazılar'da kimlik kavramı önemlidir ama bu listeler bize, bir şeye ait olursak bir kimliğe sahip olacağımızı gösterir. Örneğin, ben İngiliz halkı boyundan, Devenish kabilesinden ve Roy ailesinden gelen David'im. Mesih'te bağlı olduğum yerel kilise aracılığıyla kendisini ifade eden yeni bir ailenin de üyesiyim. Yerel kiliselerde sağlıklı ev toplantıları, topluluğun Kutsal Kitap'a dayalı önceliğini yansıtır ve bireysellik kalesine karşı verilen savaşta yerini alır.

Paranın kalesi (Mamonun kalesi)

Kültürümüzde büyük boyutları olan diğer bir kale de paradır. Pek çok kişi maddi şeylere verilen değer ve önemi içeren materyalizm kavramını anlar ve bunun yanlış olduğuna inanır; buna karşın İsa materyalizmden bir kavram olarak değil, sahte bir tanrı olan paradan (mamondan) bahseder. ¹⁷⁸ NIV (New International Version) Mamon'u "para" olarak çevirir ama KJV orijinal metnin ruhuna daha uygun olan "mamon" u tercih eder. Bu nedenle "mamon"u genel bir terim olan "para" ya da "zenginlik"ten ziyade sahte bir tanrının kişisel ismi olarak yorumlayabiliriz. Mamon, Eski Antlaşma'daki Baal, Aştoret ya da Molek gibi bir tanrı ya da ilah olarak temsil edilebilen bir prenslik, hükümranlıktır. Şeytani bir kültürel yönetici olarak kötü ruhların gücüdür.

"Tanrılar"dan ve "putlar"dan hala varolan şeytani güçler olarak bahsetmek tuhaf ve demode görünebilir ama, bu görüş için Yeni Antlaşma'da yetkimiz var. Pavlus, Korintliler'e cinlerin putperest tanrılarının¹⁷⁹ arkasında olduğunu ve bunların bugün doğrudan

putperestliğin “dini” şekliyle çalışmayabileceklerini, varlıkları ile güçlerinin kültürümüzde gördüğümüz etkilerle gösterildiğini anlattı.

Mamon, bu güçlerin en kuvvetlilerinden biridir ve özellikle milyonlarca müridinin bulunduğu Batı dünyasını etkilemektedir. Son yıllarda başka yerlerde de milyonlarca mürit edinmiştir. Nitelikleri hırs ve açgözlülüktür, ki bu da kutsal Kitap’ta özellikle putperest¹⁸⁰ olarak betimlenir. Hindu’lar Mesih’e gelince, onlardan putlarını yakmalarını bekleriz ama kaç tane Batılı Hristiyan Mamon putuna tapınmaktan feragat eder?

Put gerçek Tanrı’nın yedeğidir. Bir puta tapıyorsak, Tanrı’da bulmamız gereken güvenci, amaç ve kimliği ondan bekleyeceğiz. Bu özellikle Mamon’la ilgili durumda açıkça görülür; *güvencemiz* kazandığımız paraya dayanır, *amacımız* kazanmak olur ve *kimliğimizi* kazandığımız para miktarına ya da o paranın bizim için satın aldığı şeylere göre ölçeriz. Sigorta şirketleri, bize güvence veren maaş formatında “güvenli bir gelecek” sunarak çıkarları için Mamon’a yaranmaya çalışır. İşimizde ve terfilerimizde sahte bir amacı (daha çok güvence elde etmek için daha çok kazanma) ve kazandıklarımıza dayanan yetersiz bir *kimliği* arayarak Mamon’a hizmet ederiz.

Aslında insanları değerlendirdiğimiz standart bile Mamon’un başarılı olduğu yöntemlerden birini oluşturur: “Büyük bir evde oturuyorlar.” “Pahalı bir arabası var.” “Kendi işinin patronu.” Kilise önderlerinin bile gelen zengin konuklardan ve bazı kişilerin kiliseye verdiği miktardan saygıyla söz ettiklerini duyabilirsiniz. Bu şeyler insanları yargılama ölçümüz olursa, Mamon da aramızda olur. Yakup, kilisede zenginle yoksul arasında ayırım yapmamamızı ya da insanları sahip oldukları mülklere ve sosyal

statülere göre yargılamamamız gerektiğini açık ve seçik ortaya koydu. ¹⁸¹

Her türlü kötülüğün bir kökü de para (Mamon'a tapma) sevgisidir. ¹⁸² Kutsal Yazılar'ın bu metni sık sık yanlış alıntılanır. Para sevgisi aldatma, yalan söyleme, savaşıma, manipüle etme ve aileye yeterince zaman ayırmama gibi sınamaları da beraberinde getirir. Bu, son derece sinsidir; çünkü erkekler, aileleri için para kazanmak için yaptıklarına inanma gibi aldatıcı sınamayla karşı karşıya kalırlar. Para sevgisi ailelerde korkunç sürtüşmelere de neden olabilir; örneğin, miras paylaşımları.

Mamon'un esas silahlarından biri kaygıdır. İsa bizi aynı metinde hem Tanrı'ya hem de Mamon'a hizmet edemeyeceğimiz konusunda uyarır. ¹⁸³ Hayatımız, geleceğimiz ya da ne yiyip ne içeceğimiz gibi maddi konularda kaygılanmamamızı söyler. Göksel Babamız neye ihtiyacımız olduğunu bilir ve bizim de kaygıya teslim olmaktan ziyade O'na güvenmemiz gerekir. Kaygı, duygusal stresin ve hatta fiziksel hastalıkların güçlü nedenlerinden biridir. Kaygılandığınız zaman, bunu Mamon'un bir aracı olarak görmeli ve şöyle demeliyiz: "Bu Mamon'un bir aracıdır ve ben bunun Tanrı'yla arama girmesine izin vermeyeceğim!"

Mamon'un kalesiyle savaşmak, putlarımızı yakmamıza tekabül eder. Tıpkı İsa'nın zengin genç adama neler yapması gerektiğini söylediği gibi. ¹⁸⁴ Herkesin her şeyini yoksullara vermesi gerektiğini söylemiyorum. Bu, o adama verilen özel bir buyruktu; çünkü İsa, o adamın sorununun para sevgisi olduğunun ayırdına varmıştı.

O zaman Mamon'un kalesiyle nasıl savaşmalıyız?

İlkin, etrafımızdakilere tuhaf gelebilir ama cömertçe vermeye başlayabiliriz. Kutsal Kitap, bazı kiliselerin ellerinden geldiği kadarını, hatta daha fazlasını kendi istekleriyle verdiklerini yazar. ¹⁸⁵ Eski Antlaşma'da İsrail halkı bir keresinde yöneticilerin baş edemeyeceği kadar çok verdi. ¹⁸⁶ Bugünkü kilise muhasebecileri için ne büyük bir bereket olurdu! Kutsal Kitap'a dayanan ondalık sistemini uygulamak buna atılan ilk adımdır. Ondalık verdiğimiz vakit şu beyanatta bulunuruz: “Materyalizm tarafından yönetilmemeye kararlıyım; dolayısıyla gelirim ondalığını Rab'be vermek önceliğimdir.”

Buna bağlı olarak Mamon'un kalesiyle bireysel ya da birlikte imanla savaşıyoruz. Bazen bir kilisenin ödeyemeyeceği bir inşaat projesine başlaması yararlı olabilir. Sadece yararlı bir bina elde etmek için değil, imanlarını büyütmek ve Mamon'un hükümlerini cömertçe vererek yenmek için bir fırsata sahip olmak bile yeterli bir neden olur. Yeruşalim'deki ilk kilisenin yaptığı gibi sahip olduklarımızı içtenlikle başkalarıyla paylaşmayı öğrenerek ve sahip olduklarımıza sıkı sıkıya sarılmayı bırakarak da Mamon ile savaşıyoruz. ¹⁸⁷

Sonuç olarak dünyasal değil, göksel (sonsuz) bir görüşe sahip olarak da Mamon ile savaşıyoruz. Aslında para vermek en iyi yatırımdır. Verirken göklerde hazine biriktiririz. ¹⁸⁸ İsa kurnaz kahya ile ilgili tuhaf bir benzetme anlattı. ¹⁸⁹ Efendisi, dürüst olmayan kahyayı akıllıca davrandığı için övdü. İsa, parayı akıllıca yönetmenin cömertliğini ve onun bize değil, Tanrı'ya ait olduğunu bilmemiz gerektiğini söylüyor. Cömertçe verirse, cömertliğimizden yararlananlar tarafından “gelecek dünyada” hoş karşılanıyoruz. Cennette şimdi ulaşılmayan insanlar tarafından karşılandığınızı bir düşünün! Cömertliğinizle Kutsal Kitap'ın onların diline çevrilmesini mümkün kıldığınızı, onların imana

geldiklerini ve onların sevinç ve takdirlerini size sunduklarını bir düşünün! Jim Elliot'un meşhur alıntısı burada yerini bulur; "Kaybetmeyeceği şeyi kazanmak için elinde tutamayacağını veren ahmak olamaz."¹⁹⁰

Postmodernizmin kalesi

Sosyologlar 1965'ten sonra doğan kuşağın yeni bir düşünce şeklini benimsediğini söyler. Buna sık sık "postmodernizm" denir ve bu değişimin etkilemiş olduğu kuşağın sosyolojik terimi "Kuşak X"dir. (Douglas Coupland'ın kitabının ismi¹⁹¹). Bu yeni düşünce şekli "varoluşçuluk" felsefesinden türedi. Özellikle Jean Paul Sartre ve Albert Camus gibi yazarların 1940'lar ve 1950'lerde geliştirmiş oldukları varoluşçuluğun yorumundan oluştu.

Bu felsefenin merkezi "olma" ve "olmaktan zevk alma"dır. Gerçekte "ye, iç, mutlu ol, nasıl olsa yarın öleceğiz" felsefesidir. Dahası, neyi seçersek oyuzdur. Dolayısıyla seçim varolmanın merkezini oluşturur. Ve seçtiğim şey keyfidir; ussal bir amacının olmasına gerek yoktur. Amaç olarak ona vermeyi seçtiğim şey her ne ise amaç odur. Bu filozoflara göre evren absürd ve anlamsızdır ve bizim de bunu kabul etmemiz gerekir. Kendimiz için seçtiğimiz her şey bizim için doğrudur.

Bu inanç süpermarket yaklaşımıyla sonuçlanır. Size 83 çeşit patates cipsi sunulur ve seçim size kalmıştır. Hangisini seçmeniz o kadar önemli değildir; çünkü hepsi az çok aynı tattadır. Ne var ki, seçim işi her geçen gün büyümektedir. Bu felsefeye göre, seçimlerinizin uyumlu ya da tutarlı olması gerekmez. Balinaların hayatını kurtarmak için gösterdiğiniz azim ve coşkuyu aynı şekilde doğmamış bebeklerin yasallaştırılmış kürtajla öldürülmesinde de gösterebilirsiniz. Bu mantıksız gelebilir ama önemli değil.

Bu felsefe, ruhsal inanç alanına da yayılır. Dolayısıyla insanlar, “eğer sen ona inanıyorsan, senin adına memnunum; ama ben başka bir şekilde düşünmeyi seçiyorum” diyorlar. Bu nedenle Budizmi ve Hinduizmi karıştırarak ve uydurarak “kabul edilebilir” Hristiyan öğretisiyle harmanlarlar ve bu karışımın kendi inançlarını oluşturduğunu söylerler. Onlar için bu, sizin inancınız kadar geçerlidir. Bir şey gerçek olduğu için inanma zorunluluğu yoktur; gerçek, seçmeye bağlıdır. İnanmak için neyi seçerseniz sizin için gerçek o olur ve başkasının tamamen farklı bir görüşe sahip olması önemli değildir. Bu, nihai otorite olarak Tanrı'nın sözünden çok “hoşgörü” fikrine yöneltebilir. Aslında bu felsefenin bütünü, hoşgörüsüz diye yorumladığı nihai gerçeğe dayalı inancın dışında her şeye hoşgörülüdür!

Şimdi sözde Kuşak X ile ilgili olumlu şeyler de vardır. Daha büyük bir topluluk anlayışı ve doğaüstü şeylere karşı açıklık vardır. Bu nitelikler “Kuşak X”e ulaşabileceğimiz kapılar olarak görülmelidir.

Bu “karıştır ve uydur” felsefesinin kiliseyi ihlal etmemesi ve hangi Kutsal Kitap öğretisinin kabul edilebilir ve hangisinin kabul edilemez gibi seçme tutumunun getirilmemesi için dikkatli olmalıyız. İnanlılar olarak Tanrı'nın sözünde açıklanan gerçeğin karşısında saygıyla eğilelim. Bu gerçek, modern çağa ya da kişisel tercihlerimize uysun ya da uymasın, sonuçta ona saygıda kusur etmemeliyiz.

Bu felsefenin başka bir unsuru da İngiliz kültürünü etkileyen ve devamlı büyüyen gizli

alaycılık dalgasında görülür. İngiliz espri anlayışı gittikçe ince alaycı bir hal alıyor. İkiyüzlülüğü açığa çıkardığı gibi iyi olana da

zarar verme eğilimi vardır. Medyamız ünlüleri idolleştirip sonra da onları bizzat kendilerinin çıkardıkları yükseklerden aşağıya etme eğilimindedir.

Gizli alaycılık imana çok zarar veriyor. Alaycı espri anlayışı kilisede gelişebilir ve bugün Tanrı'nın yaptığı büyük işlerdeki imanımızı zayıflatabilir. Bazen mucizeler konusunda sahte iddialarda bulunduğu maalesef doğrudur ve bu tür şeylerin bizi rehin almasından sakınmalıyız. Ne var ki, kilisede ikiyüzlülüğü ortaya çıkarmada ve “süper ruhsallık”la dalga geçmede haklı bir neden olsa bile bunlara, bizi inançsızlık boşluğuna düşürmemesi için izin vermemeliyiz. Yoksa İsrail'deki bir kentte olduğu gibi İsa, inançsızlığımızdan dolayı bizim aramızda da mucizevi işler yapamayabilir. [192](#)

Batılı olmayan kaleler

Şimdiye dek İngiliz (ya da Batılı) düşüncesinin kültürel kalelerine odaklandık. Başka bir kültürde öğretiyorsam, bu meselelere değil, o kültüre uygun kaleler üzerinde odaklanırım.

Batıl inanç

Aileden ya da kültürel geleneklerden kaynaklanan bu inançların, insanların yaşamında bağlayıcı bir etkisi vardır. Kötü ruhlar bunları kullanır ve batıl inancın tabuları ihlal edildiği takdirde de bir lanet gibi harekete geçebilir.

Batıl inançların birçoğu hastalıkla ya da kötü talihle savaşmakla ilgilidir ve sık sık doğum, buluş çağı, yetişkinlik, evlilik ve ölüm gibi insanların yaşamında önemli değişim zamanlarıyla bağlantılıdır. Bazı arkadaşlarım Ortadoğu'da

çalıyor. Birinin eşi hamile kalınca, etraflarındaki kadınlar ona hamileliği boyunca neleri yapıp neleri yapmaması gerektiğini söyleyip durdular ve bebek doğduğu zaman da bazı ritüellerin yapılmadığını görünce şaşırıp kaldılar. Ancak bu, onun batıl inançtan kaynaklanan, nazarlar ve diğer uygulamalar olmadan anneyi ve bebeği Mesih'in gücünün koruduğu konusunda tanıklık vermesi için harika bir fırsat oldu.

Diğer batıl inançlar kötü “talih” getirmesi için ruhlar dünyasına yönelir. Birçok kültürde “kem göz” kuvvetli bir batıl inançtır; birinin size ya da bebeğinize lanet ya da kötü talih getirecek “kem göz”le baktığı algılanabilir. Bu sözde kem bakışın etkilerini kovmak için her çeşit muskaya başvurulur.

Batıl inançların bir başka grubu ise hayvanlar ve davranışlarıyla ilgilidir. Örneğin, bir köpek tuhaf tuhaf havlarsa, kötü bir ruhun geçtiği varsayılır. Birçok kültürün kara kedi ile ilgili batıl inancı vardır.

Sinkretizm (Birbirinden farklı düşüncelerin birleştirilmesi)

Bazı ülkelerde sinkretizmi öğretiyorum. Sinkretizm farklı, çeşitli, zıt inançları ve uygulamaları birleştirme ya da bir araya getirme gayretidir. Örneğin, Katolikliğin bir ülkeye Hristiyanlığı getirip orada bireysel iman olmadan vaftiz olma durumunun olması gibi. Sonra da eski pagan tanrılarına tapılmasına devam edilmesi ama onlara Katolik azizlerin isimleri verilmesi gibi.

Büyücülük

Toplumda şifa ve refahı sağlama amacıyla ruhsal dünya ile

işbirliği içindeki büyücülerin olduğu Şamanizm konusu da var. Sık sık toplumun kontrol altına alınmasıyla sonuçlanır. Sözüm ona beyaz büyüdür. Mesih'e gelmiş olmalarıyla beraber birçok kişinin hala etkisinden korktuğu büyücülük hakkında konuşurum. Ziyaret ettiğim bir yerde insanların malvarlığına karşı büyücülük törenleri yapılmıştı. Katıldığım her toplantıda insanlar bu konuda dua edilmesini istediler. Konuşmacı olduğum bir toplantıda bulunan bir hanımı anımsıyorum. Bu onun kiliseye ilk gelişi idi. Malvarlığının etrafına dikkatlice konan baharatlara tanık olmuştu. Komşusu ona, bunun birisinin kendi malvarlığına karşı yapılmış bir büyü olduğunu söylemiş. Öyle ki, bunu yapanın onun malvarlığına göz koyan uzak bir akraba olduğu ortaya çıkmış. Sonuç olarak bir yıl içinde babası, annesi ve erkek kardeşi ölmüş. Şimdi aileden kalan tek kişi olarak büyük bir korku içinde yaşıyordu. Bu konularla baş edebilmemiz gerekir ve bunu ileriki bölümlerde nasıl yaptığımızı açıklayacağım. Güvenliğimiz ve Mesih'teki otoritemizi öğretme bu bağlamda çok önemlidir.

Ataerkillik ve anaerkillik

Dıştan ataerkil gibi görünen ama içte gizli bir anaerkilliğin olduğu kültürler vardır. Burada önemli bir incelik olduğundan kalelerin "her iki tarafıyla" da uğraşmamız gerekir. Örneğin, erkeklere Mesih'in kiliseye hizmet ettiği gibi eşlerine hizmet etmeyi öğretmemiz gerekiyor. Bir arkadaşım belirli bir yerde bunu öğretiyordu ve sonradan önderlerden birinin buna öfkeyle yaklaşmış olduğunu duydu. "Karıma çay yapmam gerektiğini söylemeye nasıl cüret ediyor!" Bu açıdan bakıldığında, tanrısal erkekliğin çarpıtılan maçoğuna bazı yerlerde göğüs germek gerekir.

Buna karşı bazı kültürler dıştan erkek egemen görünse bile,

“bir erkek annesi ölene dek özgür olamaz” denir. Anneler gelinlerini hizmetçi gibi kullanabilmek için oğullarını evlenmeleri için sıkıştırır. Bu durumda özgür olamayan yalnızca erkek değil, gelinin hayatı da kayıncıvalide ölüncüye dek cehennem halini alır. Gelin de daha sonra bu geleneği pekiştirir. Bu konuları kontrol kalesi ve İzebel ruhunun olduğu bölümlerde daha ayrıntılı ele alacağım.

Başka kültürel kaleler

Birçok yerde ırkçılık ve kabile kültürü kalelerine göğüs germek gerekir. Toplumun bölünme döneminde bir grup olarak aidiyet duygusu veren kabile düşüncesi aslında faydalı bir ihtiyat tedbiridir. Dolayısıyla siyasi ve sosyal izolasyon ile bunun pek çok kültürde yeniden oluşumunu görebiliriz. Ne var ki, kabile kültürü ve ilişkisi kötü bir güçtür. Pavlus’un bedenini işleri olarak¹⁹³ betimlediği gibi bir “çekişme” ve “hizipleşme” biçimidir. Onun bu bağlamdaki referansı, bunun kiliseyi işgal edebileceğini gösterir. Aslında birçok dini sürtüşmenin altında kabile kültürü ve ilişkisi yatar.

Hindistan’daki kast sisteminin kötülüğü de bu ayrımcılık konusuyla ilintilidir. Kast sistemi” bir tarafa atıverme” ve “reddetme”nin kurumsallaşmasının bir şeklidir. Hindistan’da yüksek bir kasttan gelen bir hanımın tanıklığını anımsıyorum: Hizmetçisi ile aynı bardaktan içmeye gönüllü olduğu zaman yaşadığı kurtuluşu ve özgürlüğü tanıklığının bir kanıtı olarak anlatmıştı.

Elbette İngiltere’de de benzer şeyler var. Duayla birçok kişiyi sınıf sisteminin “kavgaya hazır olma” ya da “önderlik bizim gibiler için değil” gibi etkilerinden özgür kıldım. John Westley bu

kaleye karşı başarılı bir savaş verdi. İşçi sınıfından Rab'be gelenleri görmeye kalmayıp onların binlercesinden önder de yarattı.

Bazı yerlerde kabile kültürü ve ilişkisinin belirli bir şekli olan “ırkçılık”a karşı durmamız gerekir. Bu yine Hristiyan mirasımıza tamamen tezat oluşturur. Mesih'te Grek ve Yahudi, Barbar ve İskit ayrımı yoktur. ¹⁹⁴”Barbar” sözü farklı bir dile sahip halk için kullanılan küçültücü bir ifadeydi. Mantıksız bir görüşle de daha aşağı olan “barbar” bir kültüre sahip oldukları dillendiriliyordu. “İskitler” o zamanlar geleneksel olarak alay edilen bir halktı.

Çekişmenin yoğun olduğu yerde bir tarafta militarizmin etkisine yardım ederken, diğer tarafta da yoğun acı ve reddedilmeye de yardım etmeliyiz. Irkçılık döneminde Güney Afrika ordusunda yıllarca çalışmış bir adama yardım ettiğim zamanı anımsıyorum. Öfke, ırkçılık ve militarizm'in büyük kalelerinden özgür kılınmaya ihtiyacı vardı.

Kaleler bazen de tarihlerinden ötürü bir halkın içinde olabilir. Tüm bir ulus başka bir ulusun kendisine kötü davranmasından dolayı kavgaya hazır bir öfke içinde olabilir. Ne var ki, kilisede insanları bu tutumlardan özgür kılmalıyız.

Diktatörlüğün olduğu yerde kilisedeki insanlar arasında pasiflik ve sorumluluk alma eksikliği olabilir. Bu, inisiyatif almada istekli Hristiyan önderlerin yokluğuyla sonuçlanabilir. Kilisede bile otoriter önderlerin başa geçmesine neden olabilir. Şu konuların öğretilmesi gerekir: İnsanların özgür kılındığını görmek, pasiflik ve sorumluluk almama kalelerinden insanları çıkarmak için onları eğitmeye gayret etmek. Bazen bir ulusun tarihinden ötürü insanlar yanlış bir şekilde onurlandırılabilir. Kısa bir süre önce

Ukrayna'daydım ve oradayken 2. Dünya Savaşı'ndan bir ya da iki erkeğin dönmüş olduğunu duydum. O erkeği elde eden kadına gıptayla bakılmış ve o erkek de şımartılmış! Bu da yine erkeğin o ülkenin yeni döneminde sorumluluk alamamasıyla sonuçlandı.

Birçok defa Danimarka'ya gittim. Onların kültüründe “Jante” yasası var. Bu, Danimarka kültürüne insanları mütevazı kılmak niyetinde olan biri vasıtasıyla girdi. Övünmemeliyiz ve kendimizi çok önemsememeliyiz gibi. Öyle ki, hiç kimse başkasından daha üstün bir pozisyona gelmesin; hiç kimse başkasından daha üstün olamaz gibi bir anlama bile geldi bu. Böyle bir şey önderlik için gerekli inisiyatifi ve enerjiyi kurutur. Eğer biri sizden daha çok ilerleme kaydediyorsa, o zaman onu geri çekmek meşrudur. Size ne yapacağınızı söylemek onların haddine mi düşmüş. Bazen yengeçler bir kovanın dibinde üstüne bir kapak konmadan bırakılabilirler: Yengeçlerden biri tırmanmaya başlarsa, diğerleri onu aşağıya çekebilir. Birçok kültürde kendini farklı şekilde gösteren bir kaledir bu.

Kültürel kaleleri yıkma

Bütün bunların ruhsal savaş stratejimiz ve yanlış kaleleri yıkmayla bağlantısı nasıl olacak?

Daha önceki bölümlerde dediğimiz gibi bu kaleleri “bağlamak” için bir formül kullanmanın yeterli olmadığını görmek önemlidir. Esas ihtiyaç bunların etkisini kilisede ifşa ederek, onlara karşı öğretişte bulunarak ve insanları bunlardan özgür kılarak kırmakken, maalesef “duada azarlama”ve”bağlama”yla daha çok uğraşılabilir. Bu bölümde kültürel kaleleri tanıyarak, insanların zihinleri yenilenebilsin diye onlara öğreterek ve kültürlerinin cinlerle ilgili bölümlerinden özgürce çıkmalarına yardım ederek

bunu göstermeye gayret ettik. Kiliselerin gerçekten özgür kılınmasını ve müjdelemede etkinleşmesini görebiliriz. Bireylerin özgür kılınması gerekiyorsa, bunu yapmada geri durmamalıyız.

Ruhsal savaşın can alıcı meseleleri bunlardır. Kiliselerimizin kültürlerdeki kalelerin gücünden özgür kılındığını görmeliyiz. Ancak o zaman kiliseler Tanrı'nın tasarladığı gibi radikal olabilir.

8 Numaralı Etkin Strateji: Belirli bir kültürdeki yanlış düşünme kalelerini tanı, öğretişle ve Tanrı'nın Sözü'nü hayata geçirerek insanların özgür kılındığını gör. Kültürdeki yanlış düşünceye dayalı herhangi bir kötü ruhtan özgür kılınmalarına tanık ol.

BÖLÜM 9 - HÜKÜMETTEKİ KALELER

Bir zamanlar büyük bir kral vardı. Dünyanın büyük bir kısmında hüküm sürdü. Büyük bir askerdi. Geceleri mışıl mışıl uyuması gereken biriydi. Ne var ki, her gece kabus görüyordu. Sabahleyin bu kâbusların ne olduğunu anımsayamıyordu; öylesine gerçek, öylesine ürkütücüydüler ki, çaresizce bu rüyaların ne anlama gelebileceği konusunda ruhsal danışmanlarından yardım istedi.

Daniel isimli bir adam, krala (ismi Nebukadnessar idi) gitti ve Tanrı'nın esinlemesiyle bu korkunç rüyaların yorumunu yaptı. Kral rüyasında önünde duran büyük bir heykel görmüştü. Baş altından ve ayaklarının bir kesimi demirden, bir kesimi de kildendi. Bu büyük heykel, dünyanın büyük imparatorluklarını temsil ediyordu. Kral bir taşın, insan eli değmeden heykele çarparak onu paramparça ettiğini gördü. Derken bir rüzgâr çıktı ve hepsini dağıttı. Sonunda taş bütün dünyayı dolduran büyük bir dağ oldu.

Nebukadnessar'ın kâbusunda gördüğü heykel, bu dünyanın krallıklarını temsil ediyordu. Görünüşte çok güçlü olan korkunç ve zalim krallıklardı. Buna rağmen şaşkıncu bir biçimde demir ve kil karışımından oluşan temelleri vardı. Temelleri zayıftı. Ufacık olan taş, İsa'nın doğaüstü bir şekilde dünyaya geldiği zaman başlayan Tanrı'nın krallığını temsil ediyor. Bu örnek bütün imparatorlukların yıkılışını, insan olan bütün yöneticilerin ve hükümdarların ne kadar despot olurlarsa olsunlar sonunda bir hiç oluşlarını gösterir. Oysa Tanrı'nın krallığı bütün dünyayı dolduruncaya dek büyür.

Daniel kitabındaki bu ve benzeri görüntüler insanın kurduğu hükümetin korkunç gücünü gösterir. Bu hükümetler, Tanrı'ya güvenebileceğimizi çünkü O'nun krallığının bu imparatorlukların ortasında büyüyeceğini ve tüm dünyayı dolduruncaya dek serpileceğini de gösterir. İsa, krallığı, tohumların en küçüğü olan hardalın ekilip de büyük bir ağaç olmasına benzetir. ¹⁹⁵ Göksel egemenliğin bu Müjdesinin bütün uluslara duyurulması gerektiğini ve ancak o zaman sonun geleceğini söyledi. ¹⁹⁶

Bu bağlamda Tanrı'nın egemenliğinden daha çok söz etmek isterdim. Ancak benim amacım insanın kurduğu hükümeti Kutsal Kitap açısından değerlendirip yazmaktır.

Daha sonra Daniel'in kendisi korkunç bir görünüm gördü. Ürkütücü hayvanlar gördü. Biri ağzında kaburga kemiği olan ayı, diğeri uçabilen bir aslandı. Diğer bir hayvan ise sırtında dört kuş kanadı olan bir parstı. Sonra da anlatılamayacak kadar ürkütücü görünen ve ağzında demir dişleri olan bir hayvan gördü. Bu hayvan her şeyi ayakları altında çiğniyordu. ¹⁹⁷ Bu rüyasını düşünürken, görüntü aniden değişti. Tanrı'nın tahtının kuruluşunu, eskiden beri var Olan'ın yerine oturmasını ve önünden ateşten bir ırmağın çıkıp aktığını gördü. Daniel'e dünya tarihinde cinlerin esinlediği hükümetlerden kaynaklanan zor zamanların geleceği söylendi. Yeryüzü sakinlerinin ödü kopacaktı. Buna rağmen Tanrı'nın tahtının orada ve egemenliğinin de işbaşında olmasının verdiği bir güven, bir teminat da olacaktı.

Bunlar tarihteki hükümetlerin görüntüleridir. Tüm dünyada daima böyle olmuştur. İnsanlık tarihi bu yolu izlemiştir. Özellikle daha yeni sonra eren yüzyıl hükümetleri esinleyen şeytani gücün ürkütücü gerçeklerini yaşadı.

İki dünya savaşı oldu. Bildiğimiz gibi Nazi Almanya’sındaki soykırımda, Stalin ve Mao ZeDong baskısında milyonlarca insan öldürüldü. Dünyanın her yerinde koloni güçleri birçok halkı sömürdü. Afrika’daki “hayvanca olan” ırk ayrımını gördük. Komünist diktatörlerin “hayvanca olan” zulmünü gördük. Faşizmin “hayvanca olan” tutumunu gördük. hükümetler, İsa Mesih’in kilisesine işkence etti. Peki ya Kosova’daki, Bosna’daki, Ruanda’daki, Angola’daki ve Sierra Leon’daki etnik temizliğe ve soykırıma ne demeli?

Bütün bunlar şeytani güçlerin bu dünyadaki otoriteyi ele geçirmesiyle olmuştur. İnsanın günaha düşmesiyle otoriteyi gasp etmişlerdir. Vahiy kitabı, kötü ruhların dadandığı hükümetler ile kurumlar temasını da ele alır. Mesih Karşıtı ruh iş başındadır. ¹⁹⁸

Kutsal Kitap, hükümetle ilgili birbirine paralel olan şu iki kavramı öğretir: Bir taraftan “Tanrı’dan olmayan yönetim yoktur” diye öğretir. ¹⁹⁹ Baştaki yönetimlere bağlı olmalıyız. Vergimizi ödemeliyiz. Yasalara uymalıyız. hükümetin bir yüzü böyledir, ancak inanlıların yaşadığı korkunç işkenceler de diğer yüzünü oluşturur. Madalyonun bu ikinci yüzünde soykırıma uğrayanlar da vardır. İşte bu, şeytani gücü temsil eden ürkütücü “hayvanların” görüntüsüdür. Resmidir. İnanlılar olarak hükümetle ilgili bu iki fikri dengeli tutmalıyız. Kutsal Kitap bunu yapar. hükümete, Tanrı’nın Sözü’nü rencide etmediği takdirde bağlı olmamız gerekir. Kötü güçlerin onlar aracılığıyla etkin olduklarını da görmemiz, anlamamız gerekir.

Peki bütün bunlar uygulamada ne anlama gelir?

1. Bir durumu diğzerinin zararına olacak şekilde vurgulamamalıyız. Örneğın, ırk ayrımı döneminin yaşandığı Güney Afrika'da pek çok beyaz Hristiyan, ırkçılık yasalarına uymaları gerektiğini çünkü hükümetin Tanrı'dan olduğunu söyledi. hükümetin hayvanca olan kötü doğasını görmediler.
2. Yönetimde olanlar için dua etmemizi söyleyen Kutsal Yazı'nın buyruğuna uymalıyız. ²⁰⁰ Bugün kiliselerimizde maalesef bu sık sık göz ardı ediliyor.
3. İnanlılar olarak siyasetle uğraşanların imanlarından dolayı hakaretlere ve alay edilmeye maruz kalacaklarını görmeleri gerekir. Bütün bunlara rağmen sebat etmek için hazırlıklı olmaları gerekir. Öte yandan, Batı demokrasisinde olsa bile partilerinden önce Tanrı'ya bağlı olduklarını unutmamalıdır. Siyaset arenasında partilerinin, işbaşında olan şeytani güçlerin ilkelerini izleyip izlemediğinin ayırdında olmaları gerekir. Gerektiği takdirde suyun akışına karşı gelmek için de hazırlıklı olmalılar.
4. Siyaset arenasında hükümetlerin, kötü uygulamaların promosyonunu yapan baskı gruplarına boyun eğmelerine şaşırılmamalıdır.
5. Üçüncü Dünya diktatörlerini tamamen kötü görme ve Batı sömürgeciliğinin kötü etkisini görmeme tuzağına düşmemeliyiz. Bu, hem bugün hem de tarih için geçerlidir.
6. Anlasalar da anlamasalar da bütün hükümetlerin Tanrı'ya hesap vermek zorunda olduklarını anımsamalıyız. Nebukadnessar'ın ikinci rüyası, onun bu hesap verme ilkesini anlamasını sağladı. ²⁰¹ hükümetlerin bu ilkeyi kavraması için

dua etmeliyiz.

9 Numaralı Etkin Strateji: hükümet kurumları içindeki ürkütücü kötülük kapasitesinin ayırında olarak yöneticiler ve hükümetler için dua edin. Yönetimde yer alan inanlılar için de özellikle dua edin.

BÖLÜM 10 - MİSYONUN ZORLUĞU

İşte Misyon!

Tanrı'nın yüreğinde evrensel bir plan var ve düşman da buna karşı geliyor. Dahası Tanrı bu planı bize Kutsal Yazılar'da en ince ayrıntısına kadar olmasa da fırça darbeleriyle göstermiştir. Zamandan önce planlanan, Mesih'in ölümü ve dirilişi ile gerçekleştirilen Tanrı'nın mutlak amacı, son günde her şeyi Mesih'in otoritesine bırakmaktır. ²⁰² Arzusu, kilisede ve Mesih'te kuşaklar boyunca Tanrı'ya övgüler sunulduğunu görmektir. ²⁰³ Sonunda her kabile, dil ve ulustan O'na övgüler sunan insanlara sahip olacaktır. ²⁰⁴ Bu bağlamda “ulus” sözcüğü her etnik grup anlamına gelir.

Tanrı'nın amacını her etnik gruptan oluşan kiliseden övgüler almak olduğu şeklinde özetleyebiliriz. Bu gerçekleştiği zaman, Mesih geri gelecektir ve tüm yaratılış Mesih'e bağımlı kılınarak yeni gök ve yeni yeryüzünde mutlak ifadesini bulacaktır.

Tanrı, lütfundan dolayı bu amacı gerçekleştirmek için bizimle çalışmaya karar verdi. Biz burada bu misyon için varız. İsa, bizi tüm uluslardan öğrenciler bulmamız için görevlendirdi. ²⁰⁵ Müjdeyle her insan grubuna ulaşılmalıdır. Son günlerde her etnik gruptan oluşan görkemli kiliseler olacağına inanıyoruz. Dünyanın her yerindeki kilisenin hatta Müjdeye en çok karşı gelen bölgelerde bile dağ üstüne kurulmuş bir şehir gibi olacağına inanıyoruz. ²⁰⁶ “Rab'bin tapınağının kurulduğu dağ, son günlerde dağların en yücesi, tepelerin en yükseği olacak.”²⁰⁷

Ruhsal savaş meselesi doğrudan misyonla ilintilidir. Bu savaş

ortaya çıkıyor, çünkü İsa Mesih'in kilisesi Tanrı'nın krallığını (egemenliğini) ileriye götürerek karanlığı istila ediyor. İşte bu nedenle düşman bize karşı savaşıyor; Müjdenin ilerlemesine karşı kalelerini korumaya çalışıyor. Ruhsal savaş kilise hayatının ayrı bir meselesi, bu konulardan anlayan birkaç uzmanın alanı gibi görülmemelidir. Ruhsal savaşta misyonumuzdan bizi saptıracak olan Kutsal Yazılar'a uymayan birkaç vurguya izin veririz diye kaygılanıyorum. Daha önce gördüğümüz gibi Müjdeyi yaymak, hastaları iyileştirmek ve cinleri çıkarmak için yetmiş iki öğrenci yola çıktı. İsa, Şeytan'ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördü. ²⁰⁸ Bu nedenle misyonun önceliğini, Tanrı'nın egemenliğinin öncelikli işleriyle uğraşmamız (bazıları buna ruhsal savaşın alt basamağı der!) ve Tanrı'yı ruhsal dünyada iş başında görmemiz oluşturur.

Son bölümde Şeytan'ın kaleleriyle karşı karşıya gelişimizi gördük. Amacımız, inanlıların bu kalelerinin gücünden kurtulmasını ve böylece kilisenin şeytani etkiden uzak bir şekilde bina edilmesini görmektir. Bu karanlıktaki güçlü kötü güçlerin iş başında olmadığına inanmıyor değiliz; işin büyüklüğünün farkındayız. Görevimiz, insanları düşmanın bu kalelerinden kurtarmak ve düşmanın sahasında Yeni Antlaşma kiliselerini kurmaktır.

Kültürden gelen zorluklar

Son yıllarda misyon uzmanları kültür meselelerinin ne kadar önemli olduğunu farkındadırlar. Diğer kültürlerle saygılı olmak için kültürel farkındalığın önemi konusunda mutabakat vardır. Batının kültürel değerlerini ve tarzlarını başkalarına empoze etmemeye çalışmamız gerektiği anlaşılmıştır. Müjde, herhangi kültürel bir kelepçeden uzak ve özgür olmalıdır.

Müjde'nin gerçekleri değişmez ama Müjde'nin içten hizmetkarları olarak bir kültüre ulaşmak için o kültüre uyum sağlayabiliriz. “Ben özgürüm, kimsenin kölesi değilim. Ama daha çok kişi kazanayım diye herkesin kölesi oldum. Yahudiler’i kazanmak için Yahudiler’e Yahudi gibi davrandım. Kendim Kutsal Yasa’nın denetimi altında olmadığım halde, Yasa altında olanları kazanmak için onlara Yasa altındaymışım gibi davrandım. Tanrı’nın Yasası’na sahip olmayan biri değilim, Mesih’in Yasası altındayım. Buna karşın, Yasa’ya sahip olmayanları kazanmak için Yasa’ya sahip değilmişim gibi davrandım. Güçsüzleri kazanmak için onlarla güçsüz oldum. Ne yapıp yapıp bazılarını kurtarmak için herkesle her şey oldum. Bunların hepsini Müjde’de payım olsun diye, Müjde uğruna yapıyorum.”²⁰⁹ Pavlus’un bu açık, dolambaçsız beyanı hizmet etmek istediğimiz kültürlere yaklaşımımız için iyi bir çekül oluşturur. Bir misyon konferansında gelinen şu noktayı anımsıyorum: Pavlus, Müjde’yi Yahudi giysisinden çıkardı. Martin Luther de Müjde’yi Latin giysisinden çıkardı. Bugün olan ise Müjde’nin Batı giysisinden çıkarılışıdır.

Her kültürde üç unsur olduğuna ve bunlar arasındaki farkı anlamamızın da elzem olduğuna inanıyorum. Eğer bu kültürlere ulaşmak için misyonumuzun etkili olmasını istiyorsak şunlara dikkat etmeliyiz.

1. Her kültürde o kültürü Müjde’ye açık kılan şeyler vardır

Bir misyoner Endonezya’daki Irian Jaya’da bulunan bir kabileye Müjde’yi duyurmak için gitti. Misyoner o halkın dilini öğrendi ve kültürünü tanıdı. Müjde’nin hikayesini onlara kendi

dillerinde okudu ve hikayeyi dinlerlerken kendilerini hikayeye nasıl kaptırdıklarına şaşır kaldı. Bu iş kolay olacaktı. Hikayenin sonuna doğru bir şeyin yanlış gittiğini anladı. Yanlış anlamışa benziyorlardı. Hayatlarını vermek istedikleri kişi İsa değil, Yahuda idi! Anladığınız gibi o kültürdeki en büyük değerlerden biri ihanetti ve bu da onların şimdiye dek duymuş oldukları en inanılmaz ihanet hikayesiydi. Dolayısıyla esas kahramanın Yahuda olduğunu sandılar.

Böyle kalelerin olduğu bir kültürde Müjde'nin anlaşılmasını nasıl sağlayabilirdi? Bunu nasıl sunmalıydı ki, burada ihanet hikayesinden başka bir hikaye daha vardı? O zaman şunu da anladı: İhanet çok yaygındı ve köyler arasında savaflara neden oluyordu. İnsanlar böyle bir ihtilafı sonlandırmak için küçük bir çocuğu alıp, onu diğer köye barış sunumu olarak sunuyorlardı. Bu çocuğa “barış çocuğu” deniyordu. İşte size bir fırsat! Buradaki bu unsur o kültürü Müjde'ye açık kılıyordu. O da onlara Tanrı'nın dünyaya göndermiş olduğu İsa adındaki barış çocuğunu anlattı!²¹⁰

Elçi Pavlus da Atina'ya gittiğinde buna benzer bir şey yaptı. Nereye baksa putları görüyordu; öyle ki, artık içi dışı put olmuştu. O zaman çevrede dolaşırken “Bilinmeyen tanrıya” diye kazılarak yazılmış bir sunağı fark etti.²¹¹ Dolayısıyla Atinalılar'ı dindar oldukları için övdü ve “Sizin bilmeden tapındığınız bu Tanrı'yı ben size tanıtayım” dedi.²¹² On ikiden vurma noktasını –ki bu nokta onların kültürlerini Müjde'ye açık kılan noktaydı- bulmuştu. Oğlunu dünyaya ölmesi ve sonra da dirilmesi için gönderen bilinmeyen Tanrı'yı anlattı onlara.

Her kültür içinde Müjde'ye açık olan öğeler barındırır. Bizim de bu öğeleri bulmak ve gereğince kullanmak için hikmetli olmamız gerekir. Öyle ki, Müjde'nin değişmez gerçeklerini o

insanların yüreklerine ulaştırabilelim.

2. Her kültürde Tanrı'nın yüceliği için kullanılacak tarafsız şeyler vardır

Tarafsız şeyler insanların şarkı söyleme ve dans etme şekillerini, yani sanatı ve bunun ifade edilmesini içerir. Afrika'da birçok kez vaaz ettim. Özellikle son yıllarda Lesoto'ya yaptığım ziyareti anımsıyorum. Şarkı (ilahi) söylemeye başladıkları zaman (ki bu Afrika'nın çoğu yerinde olur) tapınma önderi onlara başlama sesi, notası verdi ve cemaatin hepsi ona katıldı. Tamamen uyum içindelerdi. Dansları da harikaydı. Ama bu, Batı Avrupalı biri olarak bana pek ritim duygum olmadığını hissettirdi. Tabii ki, Afrikalı bir kilisedeki tapınma Afrika dans şekliyle ifade edilmelidir.

Afrika'ya yaptığım başka bir ziyareti anımsıyorum. Bu seferki Uganda idi. Orada bir Afrikalı kilisedeydik. Kilise önderleri Singapurlu'ydu ve mükemmel bir iş yapıyorlardı. Tapınmanın ilk bölümünü Amerika'nın güney eyaletleri aksanıyla İngilizce konuşan bir Singapurlu yönetti. Ne var ki, tapınmanın sonunda bizimle konuştuğunda bu aksanın izi bile yoktu. "Tapınma bu aksanla yönetilir" gibi bilinçaltı bir önyargı vardı. Tapınmanın ilk kısmı akıcı geçmedi, ama Afrikalılar'ın Afrika davulunu çaldığı ikinci kısma insanlar hevesle katıldı.

Geçen yıl Kırım'daydım. Bildirilerimin birinin sonunda havada bir ağırlık olduğunu sezdim ve insanları dans etmeye teşvik etmek için zaferle dolu bir ilahinin söylenmesinin iyi olabileceğini hissettim. O zaman bilmediğim bir şey vardı: o kilisenin pastörü daha iki hafta önce kilisedeki tapınmada dans etmenin pekala olabileceği kanaatine varmış. Oysa daha önce buna izin

vermeyecekti. Dolayısıyla insanlar tapınmada dans etmeye alışkın değildi. Orkestraya canlı bir Rus şarkısını (ilahisini) söylemesini rica ettim ve daha sonra da insanları kiraladıkları sinema binasının koridoruna çıkmaları ve dans etmeleri için teşvik ettim. Buna harika bir karşılık verdiler, ama daha “karizmatik iki adımı” öğrenmemişlerdi! Sadece kendi kültürlerinin bir parçası olan Kazak dansını biliyorlardı. Kendimi ortada buldum ve bir kez daha ritim duygumun pek olmadığını anladım.

Tanrı'nın yüceliği için kullanılan bütün bu kültürel ifadeler, O'nun çok renkli bilgeliğini açığa vuruyor. [213](#)

3. Her kültürde yıkılması gereken kaleler vardır

Önceki bölümde bunu gördük. Kiliselerin, kültürlerindeki yanlış yönlere adapte olabileceğini gördük. İnsanların o kültürdeki düşmanların kalelerinden özgür kılınmaya ihtiyaçları vardı.

Ruhsal savaşın sonuçları

Bu kültürel anlayışın ruhsal savaş konusuyla ilgili birkaç sonucu vardır. Kültürel olarak uygun olanı yapma kaygısından dolayı kalelerin ayırdına varamama tehlikeli olabilir. Bir keresinde anaerkil bir toplumdan gelen bazı kişiler için dua ettiğimi anımsıyorum. O kültürde bir erkek evlendiği zaman anaerkil kültürün devamını sağlamak için eşinin ailesiyle birlikte oturmak zorundadır. Bu kültürün baskın olduğu yerde birkaç yıldır görülen Hristiyan etkisinden dolayı geçen yıllarda bir uyanış oldu. Bu kültürün etkisinde olan genç bir adam için dua ediyordum. Ona kilisenin tarihsel olarak bu mevzularda herhangi bir şey yapıp

yapmadığını sordum. “Hayır” dedi. Kilise bunun kültürel olduğunu düşünüp hiçbir şey yapmamıştı. Sorun kültürel ama Kutsal Kitap’a aykırıydı. Dolayısıyla tanrısal önderliğin yetiştirilmesinde zararlı bir etkiye sahipti.

Bir diğer tehlike de şudur: Hristiyanlığın “ana” gerçeklerini öğretebiliriz, zira onlar kabul edilir ve kaleleri göz ardı ederiz. Bu fenomeni inceleyen Filipino Spirit²¹⁴ adlı mükemmel bir kitap var. Bu çalışma, ilk Roma Katoliklerinin Filipinler’e gidişini ve ana gerçeklerden bazısını öğretişlerini gösterdi. Tek gerçek Tanrı öğretisini öğrettiler: Üçlü Birlik, cennet ve cehennem, Mesih’in çarmıhı ve Bakire Meryem’le ilgili öğretişlerde bulundular. Filipin halkının pek çoğu bu öğretileri kabul etti ama, günlük yaşamlarını ruhlara dayalı geleneksel inançlarına göre devam ettirdiler.

Protestan misyonerler gelince, daha önce gönderme yaptığım Hristiyanlığın bazı yüksek gerçekleriyle ilgili öğretiş “düzeltiler”. İmanla aklanma gerçeğini eklediler. Ancak onlar da insanların günlük yaşamlarını etkileyen kalelerle uğraşmadılar. Dolayısıyla kimi Katolikliği kimi de Protestanlığı kabul ettiği halde Hristiyanlık bağlamında Filipin ruh dünyasının kalesi ele geçirilmedi.

Yakın geçmişte Metro Manila’daki Christ the Living Stone Fellowship’in pastörü olan Daniel Balais ile tanıştım. O, Filipinler’deki başkaları için yalvarma, dua etme grubunda bir önder. Onların dualarında hala temel olarak Filipino Spirit World’ü kullandıklarını duyunca sevindim. Kaleler meselesinin ciddiye alındığını görmemiz bizim için bir teşvik oldu.

Bir kültürdeki kaleler genellikle yüzeyde görüldüğü gibi değildir. Örneğin, birçok İslam ülkesinde insanlar günlük

yaşamlarında “Geleneksel İslam” denilen batıl inançlara bağlıdır. Dolayısıyla İslamiyet ile Hristiyanlık arasındaki teolojik farklılıklara odaklanmak yerine kötü ruhlardan özgür kılınmayı öne çıkarmak Müjde için bir kapı açabilir. Müjde’yi götürdüğümüz kültürdeki olumlu ve olumsuz yönlerin ayırdına varmada dikkatli olmakla kalmayıp, duyurmaya çalıştığımız Müjde ile beraberimizde getirdiğimiz kültürel tuzakların da ayırdında olmalıyız. Yaşamlarımızda etkisinden kurtulamadığımız kültürel kaleler olabilir. Bu, yardım ettiğimiz kişileri dinlemek için büyük açlıkönüllülük ve istek gerektirir.

İlk meyveler için savaş

Misyonumuz açısından ruhsal savaşın başka bir yönünü de “ilk meyveler için savaşa” dediğimiz mevzu oluşturur. Kutsal Kitap’ın örneğinde olduğu gibi yeni bir alana, bölgeye girilmesi ruhsal savaş açısından sık sık pahalıya patlar. Elçilerin İşleri kitabında Müjde’nin yayılmasında inanılmaz işkenceler görürüz. Pavlus’un Galatya’da çektiği gibi gizemli hastalıklar vardı. ²¹⁵ Pavlus Korint’te neredeyse depresyona girmek üzereydi ki, Tanrı onu bir görümle teşvik etti. ²¹⁶

Pavlus, Rab’be yeni gelenlerin geri dönme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarının farkındaydı. Daha önce gördüğümüz gibi, bu endişesini Selanik’teki kiliseye yazarak dile getirdi: “Ayartıcı bir yolunu bulup sizi ayarttı mı, emeğimiz boşa mı gitti?”²¹⁷ “Pavlus’un olumsuz bir itirafı gibi görünüyor bu” diyebilirsiniz. Hayır. Bu, misyonda yeni alanlara girmeye çalışanların yaşadığı bir olgudur. Dahası, aynı bağlamda Pavlus onları görmek için çabaladığı gerçeğine gönderme yapar ve “Şeytan bizi durdurdu” der. Yine yeni yerlerdeki misyonda öncü olarak çalışanların yaşadığı bir şeydir bu. Bazı kişilerin Rab’be gelişlerini görürler.

Sonra aiden ülkelerine dönmek zorunda kalırlar; geri dönmek için vize almada zorlanırlar. Dolayısıyla bu ilk meyveler için savaş halinde buluruz kendimizi.

Tesadüf olabilir ama yeni yerlere Tanrı'nın kendilerini çağırıldığını sezen kişiler sık sık tuhaf hastalıklarla boğuşurlar. Ailelerinde yanlış giden bir şeyler olur ve bu onların gidişini engelleyebilir. Bazen yeni inanlılar için her şey yolunda giderken, birden ailelerinden ya da kültürlerinden gelen baskılar onların vazgeçmesine neden olur. Ne oluyor? Yine ilk meyveler için olan savaşı görürüz. Bu savaşların içinde olanları dua ederek desteklemek elzemdir. Bu bağlamda Lisuland'lı Frazer'ın yaşamıyla ilgili *Mountain Rain*²¹⁸ adlı kitap bizim için harika bir örnek oluşturur. Frazer, pek bir sonuç görmeden yıllarca bu savaşla boğuşur; Rab'be gelenlerin geri döndüğünü görür. Bu savaşla ilgili olarak eve düzenli bir şekilde yazar. İnsanlar onu dua ederek destekler. O kültürdeki kalelerin yıkılması için Tanrı'ya yakarırlar. Sonunda zafer kazanılır ve birçoklarının Mesih'i bulmasıyla harika bir uyanış olur.

Ruhsal savaşın bazı yöntemleri konusunda aldığımız tedbirin, misyonun yeni alanlarındaki zafer için hararetli ve devamlı dua etmemizi gerektiren ihtiyaca karşı bizi körleştirmemesi son derece önemlidir. Bizden gidenler için dua etmeliyiz. Karanlığın güçleri gerçeğiyle yüz yüze geldiklerinden kuşkumuz yok.

Bu yeni alanlarda, yerlerde kiliselerin kurulduğunu görmek de bir savaştır. Bu görevden kaçmamalıyız. Misyonu sadece yeni inanlıların gelişi olarak değil, kiliselerin o kültürlerde kuruluşu olarak da görmeliyiz. Yerel önderleri oluşturmak da bir savaştır. Başka bir şey yapmak daha kolay olabilir ama teslim olmamalıyız. Öyle ki görevimiz, Rab İsa'nın ve elçilerinin ilkelerini izlemek ve

cehennem kapılarının hakim olamayacağı bir şekilde kiliselerin kurulduğunu görmektir. Daha sonraki bölümde bunun ayrıntılarına gireceğiz.

Düşmanlık duvarının yıkılması

Burada göz önünde bulundurmamız gereken başka bir faktör daha var. Tanrı'nın yüreği her ulusa ulaşmıyor. O'nun arzusu, ulusları kiliseler ve müjdenin duyurulması aracılığıyla iyileştirmek ve insanlar arasındaki bariyerleri kırmaktır. Yahudiler'le diğer uluslar arasındaki düşmanlık duvarı Mesih'te yeni bir adam yaratmak için yerle bir edildi. ²¹⁹ Pavlus bu konunun ayrıntısına Efesliler 3. bölümde devam eder. Eski Antlaşma zamanında bilinmeyen bir sırrın kendisine açıklandığını söyler. Bu neydi? Bütün ulusların bereketleneceği olgusu olamaz, çünkü Eski Antlaşma peygamberleri bunun farkındaydı ve bunun hakkında da yazdılar. Bütün uluslardan insanların Mesih'te bir olmak için bir araya getirileceği ile ilgiliydi bu. Tüm bariyerler yıkılacaktı. Burada ruhsal savaş hakkında anahtar bir ayet vardır. Pavlus bize, Tanrının çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlerlere şimdiki dönemde bildirilmesini açıkladı. ²²⁰ Eğer Tanrı'nın amacı ulusların Mesih'te bir araya getirildiğini görmek ve bütün bu kötü hükümlerlere ne kadar bilge olduğunu göstermekse, o zaman tabii ki düşmandan gelecek bir muhalefet olacaktır. Hele biz birlik içinde olan çok etnik kökenli kiliseler kurmaya çalışırken, bu muhalefetin olacağı apaçıktır.

Ruhsal savaş bağlamında çok önemlidir bu. Örneğin, İngiltere'de Asyalı, Hintli, Çinli ve Karayipli kiliseler gibi çok farklı etnik kökene bağlı kiliseler vardır. Bununla ilgili olumlu taraf şudur; her birinin sunacağı farklı tarzın kabul edilmesidir.

Olumsuz tarafı ise aralarında yaratılmış olan duvarlardır. Tanrı, gerçekten bu duvarları yıkmak ve bariyerleri ortadan kaldırmak istiyor. Öyle ki, sadece bir tane çok yüzlü kilisesi olsun.

Kısa bir süre önce farklı etnik kökenden gelen inanlıları, kaybolanlar için bir araya getirdik, Tamil, Puncabi ve İngilizce'nin kullanıldığı müjdecilik toplantıları yaptık. Hatta bu üç ayrı dilde tapınmak için üç ayrı tapınma orkestramız bile vardı.

İnsanları birleştirme denemeleri olmuştur. İmparatorluklar çeşitli insan gruplarını boyundurukları altına alarak onların bir olduklarını yüzeysel olarak da olsa göstermeye çalışmışlardır. Bunun örneklerini eski Sovyetler Birliği'nde ve Yugoslavya'da görebiliriz. Ancak bu imparatorluklar düştüğünde görülen şudur; çeşitli insan grupları arasındaki düşmanlığın her zamankinden daha kuvvetli olduğu ortaya çıkar. Hümanizmin gücü olan Birleşmiş Milletler, farklı uluslardan gelen insanları uzlaştırmada yetersiz kalmaktadır. Ne var ki, Tanrı'nın yüreği bunu yapmayı istiyor ve niyeti de bunu kilisesi aracılığıyla yapmaktır. Şeytan da buna karşı çıkacaktır; işte mesele budur.

“Çok ırklı, çok kültürlü bir topluluk olan kilise güzel bir kilim gibidir. Üyeleri farklı ve renkli kesimlerden gelir. Hiçbir insan topluluğu benzemez ona. Çeşitliliği ve uyumu emsalsizdir. Tanrı'nın yeni toplumdur. Ve kilisenin de çok yönlü bilgeliği Tanrı'nın çok renkli bilgeliğinin yansımasıdır.” John Stott²²¹

Misyon için bir meydan okumadır bu. Ulaşılmamış yeni bir yere girerken, önce o toplumda bir grup insanla çalışmamız gerekebilir. Örneğin, Üçüncü Dünyanın birçok büyük kentinde kırsal alandan gelip birbirine yapışan ve başkalarına kuşkuyla yaklaşan insanlar vardır. İsa'nın bu durumda önerisi şudur; yeni

bir topluluğa ya da topluma girdiğimizde orada “bir barış adamı” bulmamız gerektiğidir.²²² Bizi kabul edecek ve o topluma girmemizde aracılık edecek birini bulmaya gayret edelim. İnsanların kurtulduğunu görmeye başlayınca, onların toplumun diğer kişilerine ulaşmaları için onları toplumlarında bırakmak uygun bir strateji olacaktır. Buldukları ortamdan çıkarılırlarsa, müjdeye onlar aracılığıyla kavuşabileceklerden ayrılmış olurlar. Güveni oluşturmak zaman alır.

Farklı toplumlar ya da ırklar arasındaki güvensizliğin Mesih’te kırıldığını görmezsek, Tanrı’nın amaçları açısından yol almış sayılmayız. Uzun bir zaman alabilir ama, bizim hedefimiz farklı kesimlerden gelen insanların Mesih’te birbirlerini kucaklamalarını ve Mesih’teki birliklerini göstermek için fırsat bulmaya çalışmalarını görmek olmalıdır.

Homojen birlikler

Bazı “kilise büyütme uzmanları” kilisenin büyümesi açısından “homojen birlikler”le çalışmanın daha iyi olacağı görüşünü savunmuştur. Başka bir deyişle, kiliseyi bizim gibi insanlarla inşa etmeye çalışmalıyız. Burada şöyle bir şey olur; aynı bölgede olsalar bile farklı ırklardan oluşan insanlar arasında farklı kiliseler olacaktır. Orta sınıf kiliseleri, işçi sınıfı kiliseleri, gençlik kiliseleri gibi kiliseler göreceğiz. Kilisenin büyümesi açısından bu daha kolay olabilir ama, Tanrı’nın kilisesi aracılığıyla bütün bariyerlerin (sınırların) kırıldığını gösterme amacını yerine getirmez. Tanrı, kilisesinin gerçekten bir aile olarak tüm yaşları, kesimleri, zengini yoksulu, yaşlıyı genci, farklı ırkları kucaklayabileceğini göstermek istiyor. Bunun savaştığımız gereken ruhsal savaşın bir meselesi olduğuna inanıyorum. Bu, misyonumuzu kamçılayan bir meydan okumadır.

Yasacılık sorunu

Dışsal davranış kurallarının inanlılara empoze edilebileceğine ve kurallara uyma koşuluyla Tanrı tarafından kabul edilecekleri gibi bir sonucun ortaya çıkmasına şaşırım. Bu yasacılık, kaleleri yıkmadan onlar üzerinde etkin olabilir; Yasa'nın tek başına kaleleri yıkmaya gücü yoktur. İktidarsız bir koca gibidir. ²²³ Yaşam verme gücü yoktur. Buna karşın, dışardan saygın görünen bir görüntü yaratabilir. Bunu da o kültürdeki kalelerle uğraşmadan ve o kalelere karşı etkin olmayan bir kiliseyle yapabilir. 17. bölümde bu konuyu daha ayrıntılı olarak ele alacağım.

Diğer kültürlerden öğrenme

Birbirimize ihtiyacımız olduğuna, dolayısıyla birbirimizden öğrenebileceğimize ve kültürlerimizde kalelerin yıkıldığını görebileceğimize inanıyorum. Örneğin, Hindistan'a ve dünyanın başka yerlerine gittiğim zaman toplumun ve konukseverliğin gücünü bir kere daha anlıyorum. Bu da benim kendi kültürümdeki konukseverlik eksikliğini daha iyi görmemi sağlıyor. "İngilizin evi kalesidir" olarak bilinen kaledir bu. Yeni Antlaşma'da konukseverlik göstermemiz buyrulur. Zaman zaman en yakın arkadaşlarımızı, dostlarımızı yemeğe çağırmak anlamına gelmez bu. Yabancılar karşı iyiliksever olma anlamına gelir. Yeni Antlaşma kiliselerinde konukseverlik o kadar önemsendi ki, görevlilerin seçilmesinde bir kriter oldu. ²²⁴ Başka kültürlerden kardeşlerim olmadan Tanrı'nın olmamı istediği kişi olmak için tamamen özgür kılınabileceğime inanmıyorum. Buna hem kendim hem de kiliselerimiz için inanıyorum.

Hemen bir gecede olmayabilir ama, sonuçta Türklerle Kürtlerin Mesih'te kucaklaştığını görmek istiyoruz. Aynı şekilde Sırplarla

Kosovalı Arnavutlar'ın, müjdenin lütfunun her iki topluma ulaştığını görmelerini istiyoruz. Ruslarla Çeçenler'in Mesih'te bir olup yan yana durmalarını ve canlarımızın gerçek düşmanının karşısında olduğunu görmek istiyoruz. Tanrı'nın çok renkli bilgeliğinin kilise aracılığıyla yandığını, aydınlattığını görmek istiyoruz.

10 Numaralı Etkin Strateji: Misyonla ilgilendiğimizde insanların kalelerden özgür kılındığını görür ve sonunda onların kendi misyonlarında etkin olmalarını temin ederiz.

BÖLÜM 11 - GEÇMİŞTEKİ GÜNAHIN NEDEN OLDUĞU KALELER

Bu bölümde geçmişteki günahlar aracılığıyla bir kale yaratmış olabilen şeylere bakmak istiyorum. Daha önce insanların yaşamlarındaki kalelerden özgür kılınmalarına yardımcı olan kilisemizdeki kurstan bahsetmişim. Bu kalelerin çoğunun bizzat kendi yaşamlarındaki ya da ailelerindeki geçmiş günahların bir sonucu olarak yanlış düşünmeyle bağlantılı olduğunu görürüz. Bu da gerçek bir esarettir.

Bu bağlamda Mesih'te olanlar için hiçbir kınamanın olmadığını anımsamak önemlidir. ²²⁵ Bu bölümde ele almam gereken bazı meseleler fevkalade önemlidir. Ancak ne yapmış olursak olalım Mesih'te kabul görürüz ve bu kabul de değişmez. Son derece ciddi şeyleri itiraf edenleri dinledim, ama bu da Tanrı'nın onları kabulünü değiştirmez. Ne var ki, Tanrı onun orada kalmasına izin vermez; yaşamlarımızdaki meselelerimizi ele almamızı ve onlardan özgür kılınarak yolumuza devam etmemizi ister. Dolayısıyla bu bölümde şimdi sizin durumunuza uyan herhangi bir şeyden ötürü suçluluk duymanıza gerek yoktur. Sadece Kutsal Ruh'un yönlendirmesine karşılık verin, tövbe edin ve herhangi bir esareten özgür kılınarak çıkın.

Büyücülük faaliyeti

Bu ülkede maalesef büyücülük artıyor; tanıklığımızla kurtulmuş olan kişilerin çoğu daha önce büyücülükle ilgilenmiş olabilir. Büyücülük faaliyeti hem Yeni hem de Eski Antlaşma'da olmak üzere Kutsal Kitap'ta yasaklanmıştır; çünkü kötü ruhsal dünyayla doğrudan bağlantılıdır. ²²⁶

İsa Mesih aracılığıyla Kutsal Ruh'un doğüstü gücüne ulaşabiliriz. Ne var ki büyücülük, kötü ruhlarla bağlantının doğrudan sonucu olan doğüstü gücü kullanmaya çalışır. Aşağıdaki listede yer alan herhangi bir şeyle uğraşmış olan kişinin, bu kaleler yıkılırken bu kötü ruhlardan kurtulması gerekir.

Falcılık: Tarot kartları, çay yaprakları, el okuma ya da kristal topuyla yapılan geleceği okuma.

Ruhsalcılık: Burçlar, ruhsalcılık, sözde Hristiyan ruhsalcılığı, seanslar ve medyumculuk, otomatik yazma, ruhsal iyileştirme ve kahinlik.

Büyücülük: Siyah ve beyaz büyü, masa kaldırma, havaya yükselme, büyü yapma ve nazar değdirme.

Mistisizm: Doğüstü meditasyon, yıldız projeksiyonu, zihin okuma, zihinsel telepati, düşüncelerin aktarımı ve zihin açıcı ilaçlar.

Dincilik: Satanizm, puta tapma.

Bazen insanlar bu büyücülük faaliyetlerinin üçü ya da dördüyle birden uğraşır. Dua ederken, geçmişten gelen bu uğraşılardan dolayı cinlerin onları etkilediğini görebiliriz. Başka faaliyetleri etkilemeyebilir. (Dua ederken bunu nasıl anlayabileceğimize dair bazı çitlatmalar 16. bölümde verilir.) Bunun bir nedeninin de Şeytan'ın krallığının iyi örgütlenmiş gibi bir izlenim vermesine karşın, karmakarışık olmasından kaynaklandığını sanıyorum.

Batıl inanç

Bu da büyücülük meselesiyle bağlantılı olup kültürlere göre

çeşitli şekiller alabilir. Bazı kültürlerde diğerlerinden daha güçlü olur. Batıl inanç riayet edilmesi gereken bir şey olarak algılanır; bunu yapmalısın, şunu yapmamalısın gibi. Bu meseleyi 8. bölümde ayrıntılarıyla ele aldım.

Batıl inançlar kuşaktan kuşağa sorgulamasız geçer. Batıl inanca uyulmadığı takdirde buna bir lanet olarak bakarlar. Afrika'da bir kadın için dua ettiğimi anımsıyorum. Korkuya bağlı bir kalesi vardı ve hiçbir şey olmuyordu. Sonra benimle dua eden kişi, bu kadına beline bağlı kırmızı bir ipin olup olmadığını sordu. Kadına bundan kurtulmasını söyledik. O da onu çıkardı ve yere yattı. Ardından korku ruhunun onu bıraktığını açıkça görebildik. Bu ip, onu kontrolü altında tutan bir batıl inançtı.

Sahte dinler

Sahte dinler, bağlı oldukları inanca göre ele alınmalıdır. Örneğin, putların ve yazıların söz konusu olduğu durumlarda, bunların yok edilmesi ve bunlarla uğraşan kişinin de bunları yakması gerekir. Bu, güçlü bir kurtuluş olabilir ancak tanrıların ya da putların isimlerinin dillendirilmesi ve bu kötü ruhlara buyurarak o kişiyi bırakmalarını söylemek gereklidir. Bunu yapmadaki amaç, o günahın özellikle dile getirilmesi ve ondan vazgeçilmesidir.

New Age

Batı'da new age inancı gittikçe yayılmaktadır. Bunun Hinduizm ve diğer doğu dinleriyle sıkı bir bağlantısı vardır.

Yasacılık

EndiŒe yaratan baŒka bir alanı da dini yasacılık oluŒturur. Hristiyan ilkeleri etrafında inŒa edilen ve temel Hristiyan inancı üzerine eklenen insan yapımı kurallardan oluŒur. Yasacılık, Kutsal Kitap'ta "cinlerin öğretileri" olarak betimlenir. ²²⁷ İnsanlar bazen Hristiyanlığın ağır yasacılığının ya da aŒırı ritüelin esiri olmuŒtur.

Masonluk

Masonluk gizli bir topluluktur ve gizli olan bir Œey olduğu zaman dikkatli olmamız gerekir! BaŒka bir yerde bahsettiğim büyücülük sözcüğu gizli anlamına gelir ve yine kötü amaçlı büyücülükte olduğu gibi masonlukta da sözde tanrılar adına baŒkaları üzerinde kontrol sağlama, lanetleme ve yeminler gibi etkinlikler vardır. Masonlukta para ve güç sevgisiyle birlikte üst düzey bir güvensizlik vardır. Çünkü insanlara özellikle belirli alanlarda ya da iŒ gruplarında baŒkaları üzerinde bir güç halkası oluŒurmalarını sağlar. İnsanlar masonluğa sık sık para ve güç atraksiyonlarıyla bazen de aldatmayla çekilirler. Ne var ki, kuŒaktan kuŒađa geöen bir lanet iliŒkisi vardır; özellikle de bu risk yoksulluk ya da süregelen bir hastalıkla bağlantılı olabilir. (Bunun olduğunu anımsamamız önemlidir, ama her durumda bunu beklememeli ve önceki kuŒaklarda masonluk gücüne takılıp kalmamalıyız.)

Dua ettiğim bir genç iyi eğitimi ve özellikleri doğrultusunda iyi maaŒlı bir iŒ bulmak için uzun süre uğraŒmış ve başarılı olamamıŒtı. Ailedeki masonluk lanetini kırdık ve birkaç hafta içinde uygun maaŒlı iyi bir iŒ sahibi oldu.

Önceki kuŒaklar

Daha önce önceki kuŒakların iŒlemiş olabileceği günahlara

gönderme yapmıştık. Bu günahlardan bazıları büyücülükle bağlantılı olabilir. Korku gibi bazılarının kuşaktan kuşağa geçmiş olduğu besbellidir. Ancak doğrulama (sağlama) yapmadan bunu araştırmamalı ya da sadece “bilgi sözcüklerini” temel alarak harekete geçmemeliyiz. Devamlı ailemizdeki önceki kuşakların uğraşmış oldukları şeylere kafamızı takarak içe dönük bir yaklaşım sergileyebiliriz.

Eğer bir sorun varsa, Tanrı onun kaynağını istediği zaman gösterecektir ve o zaman bu sorun ele alınabilir. Ailede yüksek derecede kontrol olayı varsa, bazı meseleler aile soyundan dolayı ortaya çıkar. Böyle bir durum büyücülük faaliyetlerinin bir göstergesi olabilir ve araştırılması gereken alanı akla getirebilir. Kontrol etme meselesini 12. bölümde ele alacağız.

Çözümler

Bu faaliyetlerin herhangi bir alanı, çözüm için önce tövbeyi gerektirir. İşte burada günahımdan tövbe eder, Tanrı'nın benim yaşamım için tasarladıklarını bozduğum için pişmanlığımı dile getirir ve bu günahla daha fazla uğraşmayı reddederim.

Günah benim tarafımdan değil de ailemdeki geçmiş kuşaklar tarafından işlenmişse, o zaman günahı ben işlemediğim için elbette bireysel olarak gereken tövbeyi ifade edemem. Bu durumda günahıtan ismiyle bahsedip vazgeçmeli ve onunla herhangi bir şekilde bağlantılı olmayı reddetmeliyim.

Cinsel kaleler

Kilisenin savaşında ve tanıklığında sık sık üyelerinin yaşamlarında ele alınmamış cinsel kalelerin varlığıyla zayıf

kaldığına inanıyorum. Ne zaman bu konuda öğretilerde bulunmaya başlasam, önderler dahil pek çok kişinin pornoyla ilintili ve kurtulması gerekli çeşitli cinsel sorunları ortaya çıkıyor. John White, *Eros Redeemed* adlı kitabında bu konudan bahseder. “Birçok muhafazakar kilise, cinsellik konusunda ya sessiz kalır ya da cinsel günahları alenen kınar. Tabii bu arada onları gizlice yapar. Karizmatik ya da karizmatik olmayan kiliseler de eşit derecede saldırıya maruz kalabilecek gibi görünür.”²²⁸ Sonuçta dünya bizim vaaz ettiğimiz müjdeye karşı alaycı bir tutuma sahip olur.

Dünyada insanların özgür kılınabilmesi için kilisenin bu tür düzensizlikten kurtulmasında elimden geleni yapmaya hazırım. Çünkü cinsel günah dünyaya hükmediyor. Kilisede bu alanda zayıflıklarımız olduğu zaman dünyada kuvvetli güçlerle savaşmaya çalışıyorsak, o zaman bir elimiz arkada bağlı şekilde savaşmaya benzer bu. Cinselliğe karşı tanrısal bir yaklaşımımız olmazsa, bundan yavaş yavaş zarar görürüz.

Cinsel günahın illa ki en büyük günah olması gerekmez; en büyük günahın gurur olduğu tartışılır. Ancak Kutsal Kitap’ta cinsel günahın inanlılar üzerinde zayıflatıcı bir etkisinin olduğu betimlenir. Pavlus, cinsel günahın bedenlerimize karşı işlenmiş bir günah olduğunu söyler. Bununla ne demek istediğinden tam olarak emin değilim ama, bize cinsel ahlaksızlıktan kaçmamızı söyler. Çünkü diğer günahların hepsi insanın bedeni dışında işlenirken, cinsel günah bizzat kendi bedenine karşı işlenir.²²⁹ Bedenlerimizin Kutsal Ruh’un tapınağı olduğunu tam olarak kavrayıp kavrayamadığımızı sorgular ve bir bedelle satın alındığımızı bize anımsatır. Dolayısıyla bedenlerimizle Tanrı’yı onurlandırmamız gerekir.²³⁰

Eski Antlaşma'da sahte bir peygamber olan Balam, Tanrı'nın halkını büyü yaparak ve onları lanetleyerek yenmeye çalıştı. Tanrı bunu öylesine ters çevirdi ki, Balam'ın laneti bereket haline deldi. Sonra Balam başka bir yol izledi; halkı cinsel ahlaksızlıkla tanıştırdı. İşte o zaman Tanrı'nın halkını kolayca yendi ve onlar da sahte tanrıların kontrolü altına girdi. Oysa Balam onları bu tanrıların adıyla lanetlemeye çalışıyordu. ²³¹

Benzer şekilde hem Davut'un hem de Süleyman'ın yaşamlarında cinsel günah, onların hükmetme otoritelerine zarar verdi. Bunların tam aksi olan bir durum vardır. Yusuf, Potifar'ın karısının kendisini baştan çıkarma çabalarına karşı gelebildi ve de erdemli bir yönetici oldu. Bizler de Tanrı'nın egemenliğini bu dünyaya getirmek için Tanrı'nın istediği kişiler olmalıyız, ama cinsel günah yönetme yeteneğimize sinsice zarar veriyor.

Cinselliğin kontrol aleti olarak kullanıldığı ve insanların cinsellik aracılığıyla kötü güçler tarafından kontrol edildiği ve zarar gördüğü, cinsel simgelerle doymuş bir toplumda yaşıyoruz. Toplumumuzun ayağı azıcık kaymadı, gerçi bu da tamamen doğru ya; toplumumuz kendisini yine sahte tanrılara tapınmaya verdi ve cinsel olarak saf kalma savaşı artık yaşamlarımızda ele alınması gereken bir mesele olmaktan çıktı. Bu, aynı zamanda ruhsal savaşın temel bir meselesidir.

Eski Antlaşma'yı okurken İsrail ile etrafındaki halklar arasındaki ilişkinin bir resmini de görürüz. Sık sık Tanrı'nın kendi halkına karşı olan kızgınlığını okuruz; çünkü yerel kültürlerin dinleriyle haşır neşir olurlar. Kutsal Yazılar bazı dinlerin nelerle uğraştığına dair bir resim verir adeta. Adından sıkça söz edilen belirli üç put vardır: Baal, Aştoret ve Molek. Özellikle bunlardan ikisi olan Baal ile Aştoret verimlilik tanrılarıydı. Ki onlara

tapınma hem erkek hem de kadın fahişelerle yapılan cinsel faaliyetleri de içeriyordu. Bunu da aileleri için gerekli ürünü sağlama ve toprağın verimini arttırma amacı ile yapıyorlardı.

Tapınmak için kullanılan cinsellik, cinselliğe tapınmaktan fazla uzak değildir. Eski Antlaşma dönemindeki bu uygulamalar başlangıçta Tanrı tarafından eşsiz bir armağan olarak verilen cinselliğin amacını saptırdı.

Bu eski dönem tanrıları bugün cinsellik açısından frenlenmeyen kültürde kendilerini yeniden gösteriyorlar. Toplumumuzda var olan cinsel sömürü aracılığıyla Baal ile Aştoret'e yine tapınılıyor. Bu kötü güçler insanların yaşamlarını reklamlar, filmler ve televizyon aracılığıyla yeniden kontrol etmeye çalışıyor. Bundan dolayı kilisedeki insanların yaşamlarında yer alan cinsel kalelerin ele alınması çok önemlidir. Öyle ki, insanlar Rab'be geldiğinde onları yetiştirme sürecinde daha etkin olabilelim.

Can bağları

Geçmişteki cinsel günahın bir sonucu da sık sık o günahın işlendiği kişiyle oluşturduğu bağda görülür. Biz bunlara “can bağları” deriz. Bunun bir Kutsal Yazı terimi olmadığını biliyorum ama bunun bir Kutsal Yazı kavramı olduğunu bildiğimi de söylemem lazım. ²³² Bu birleşmenin ruhsal etkisinin kırılması gerekir. Bu, zina, evlilik öncesi ilişki, homoseksüellik ve hatta duygusal bağımlılık aracılığıyla oluşan yanlış cinsel ilişkileri kapsamına alır.

Zamanında Korintliler cinsel ahlaksızlıklarıyla tanınıyorlardı; aslında o dönemim küfür sözcüğü de “Korintlileşme” idi. Beden

için aldığınız yiyeceğin, yiyecek olarak aldığınız beden olduğu gibi bir tabirleri de vardı. Bu inancın anlamı da cinselliğin fiziksel etkisinden daha fazla bir şey olmadığı ve yasak ilişkinin birkaç iyi yemeğe tekabül ettiği idi.

Pavlus bunu kabul etmeyi reddetti ve cinselliğin sadece fiziksel bir şey olmadığına işaret etti; duyguları ve ruhları da kapsar. ²³³ İnsanların birkaç cinsel partneri olmuş olduğunda, bu eski partnerlere onları bağlayan her çeşit ruhsal bağdan özgür kılınmaları gerekir. Bu bağların kırılması gerekir, yoksa düşmanın ayak basacağı olurlar. Bu konu hakkında konuştuğum bir olayı anımsıyorum; konuşmadan sonra beni görmeye bir adam geldi. Eşiyle arasının iyi olmadığını ve yardıma gereksinimi olduğunu anlattı. Bu konu etrafında konuşurken evlenmeden önce daha yaşlı ve manipülasyonu yüksek bir kadınla yasak bir ilişki yaşadığını itiraf etti. Onun için dua ettim. O ilişkiden kaynaklanan can bağlarını kırdım ve onu bir hafta sonra tekrar gördüğüm zaman karısı bana ilişkilerinin dramatik bir şekilde geliştiğini söyledi.

Bu tür duygusal ve zihinsel zorluklar, bu tür olaylardan kaynaklanan ruhsal birleşmelerin sonucu olabilir. Çiftleri evlilik için hazırlarken, bu konuları gündeme getirmeye ve halletmeye çalışırız. Çiftlerden biri uzun süre inanlı olmamışsa ve rastgele cinsel ilişkiye girdiği bir geçmişe sahipse her birinin evliliğe önceki can bağlarından özgür kılınmış şekilde girmesi için özellikle uğraşırız.

Pornografi

Kilisede pornografiye olan ilgi düzeyi beni gerçekten çok şaşırtıyor. İnsanların uzun zamandır inanlı olmaları bile önemli olmuyor; Bu sorun hala var. Bu çok ciddi bir durumdur ve pek çok

erkeğin özellikle bu konuyla ilgili seminerler sırasında özgür kılındığını gördüm. Zira pornografi gizli bir şey olup gizlice yapılır ve bu gizlilik de ona güç verir. Hem de uyuşturucu gibi olur. Bu tür maddeleri kullananlar bunu gittikçe daha çok istediklerini görür, sık sık daha aşırı dozda kullanılan pornografiye doğru yönelir ve bu da bağımlılık haline gelir. Bu tür esirliğin şiddetli, zorlayıcı bir eyleme gereksinimi vardır. İsa “ eğer sağ gözün günah işlemene neden oluyorsa onu çıkar at” der. ²³⁴ Bunun harfi harfine uygulanması şeklinde algılanmasını değil, ama bu işin ciddiyetle ele alınmasının ne kadar önemli ve gerekli olduğunu dile getiriyoruz.

Pornografinin etkilerinden özgür kılınmak şiddetli bir eylemi ve bunun için de açık olmayı, özgür kılıcı duayı ve de hesap verebilmeyi gerektirir.

Başka bir ülkedeki bir kilisenin önderi sıkıntı içindeydi. Pornografiyle başının dertte olduğunu itiraf etti bana. Onun için dua ettim ve ona yüksek derecede hesap verebileceği birinin olması gerektiğini söyledim. Onun çevresinde bu düzeyde bir arkadaşlığın olması normal değildi. Hesap verebileceği birisinin olması gerektiği konusunda ısrar ettim ve sonunda yakın bir kentte bu durumda güvenebileceği birinin olduğunu kabul etti. Dolayısıyla o yıl ki tatilimden sonra bana bu kişiyle temasa geçmiş olduğunu belirten bir mektup yazması gerektiğini, yoksa ona bu durumu anımsatan bir mektup yazacağımı söyledim. Tatilden sonra ondan herhangi bir haber almadım ve ona daha önce söylemiş olduğum gibi hemen yazdım ve o da çabucak yanıt verdi. Sonunda bu arkadaşının yardımıyla ilerleme kaydedebildi.

Oto cinsellik

Oto cinsellik günlük yaşamda kullanılan bir tabir değil, ama temelde kişinin sırf kendi tatminini sağlamak için kendisiyle yaptığı sekstir. Orgazm zevki vermek için tasarlanan müstehcen ya da mazoşist hareketleri içeren bir eylemdir. Medyada son yıllarda bu tür bireysel zevk halinden ölmüş bile olan yüksek profilli kişilerin olduğunu okuduk. Kendine tapmanın ciddi sorun oluşturduğu durumları biliyorum. Bu konunun çözülmesi ve yenilmesi daima yüksek derecede hesap verebilmeyi ve dua hizmetini gerektirir.

Cinsellik kişisel tatmin ya da tapınma için tasarlanmadı: karşı iki cinsten oluşan evlilik kurumu içinde iki kişinin arasında sevecen ve yaratıcı bir eylem olarak tasarlandı. Mastürbasyon bedensel zevkin bir tanrısıdır (putudur). İzole edilmiş tuhaf bir eylemden değil, takıntılı bir durumdan söz ediyorum. Cinselliğim bir verme eylemi olarak eşimin yararı içindir. Eşimin zevki için kendimi ona verme derecemle ilgilenmeliyim. Kendi tatminimin putuyla değil.

Homoseksüellik ve lezbiyenlik

Günümüzde bunun tartışmalı bir konu olduğunu biliyorum ama Kutsal Kitap homoseksüellik eyleminin günah olduğunu açık açık yazar. ²³⁵ Düşman kalelerinin homoseksüel platformda bölgesellikten ziyade alt kültürde etkinlik göstermesi bunun bir örneğidir. Sınırlı tecrübeme göre homoseksüellik aşağı yukarı aşağıdakilerin bir sonucu olabilir:

1. Hayatta önemli bir erkek figürü ile iyi bir ilişki kuramama. Bu figür genellikle baba ya da baba figürüdür.

(*Homosexuality, A New Christian Ethic* adlı kitabında Elizabeth Moberly bu konuyu etraflıca ele alır). [236](#)

2. Baskın bir anne. Sık sık karşılaşılan bir sorundur bu.
3. Genellikle başka bir erkek çocuğu ya da erkek tarafından küçükken cinsel istismara maruz kalma. Bu duygu, bu eylemden nefret etmeyle birlikte bu zaafa karşı gelememe duygusunun karışımı olarak ortaya çıkar.
4. Heteroseksüel ilişkilerde reddedilme.

Homoseksüellik her zaman hizmet seanslarından daha fazlasını gerektirir. Zihinsel yaşamın yeni bir alışma devresinden geçmesi ve Mesih'in bedeninde açık ve hesap verilebilir ilişkiler kurma.

1. Lezbiyenliğin de benzer nedenleri olabilir.
2. Bebeklikten yoksun kalma: küçük yaşlarda anne şefkati ve ilgisinin eksikliği.
3. Hükmedici ve baskın bir annenin boğan sevgisi de kolayca cinselleştirilebilir.
4. Kadınlığa yabancılaşma: genellikle bir oğula sahip olmak isteyen ve olamayan babanın kızına erkek çocuğu gibi davranmasından kaynaklanabilir.
5. Babadan ya da başka erkeklerden korkma ya da nefret etme.

Bu konular ruhsal savaş hakkında olan bir kitapta daha fazla ayrıntıya girilemeyecek kadar karmaşıktır. Ancak insanların düşünce ve eylemlerinde yaratılmış olan kaleleri tanımamız

gerekir. Yanlış uygulamaların “nedenlerini” saptama onları elbette mazur göstermez. Tövbe temeldir. Ne var ki, kişinin yaşamındaki meselenin “köklerini” anlama o kişinin özgür bir şekilde yürümesine yardımcı olmada gerekli olabilir.

Rol modellerin (örneklerin)yoldan çıkması

Militan feminizmin, cinsel ahlaksızlığın bombardıman edilmesi ve homoseksüel ilişkilerin desteklenmesi tüm bir kuşağı cinsel kimliği konusunda kafasının karışması tehlikesiyle karşı karşıya getirmiştir. Örneğin, medyadaki erkek rol modelleri onları “maço” ya da “pısırik” ya da “kötü davranan erkek” olarak gösteriyor. Hiçbiri Tanrı'nın benzerliğinde yaratılmış olan erkeğe uygun değildir.

Kadın ve erkek farklı ama birbirini tamamlayacak şekilde yaratıldı ve bunun kiliselerde öğretilmesi gerekir. Öyle ki, kültürümüzün zıttı olan bu kutsal yazılara uygun örneğin sunulması önemlidir.

Kutsal yazıların standardındaki erkeklik ve kadınlık konusunda düşman büyük bir saldırıya geçmiş durumdadır. Başkalarının tepkisi ne olursa olsun kilisenin öğretişle buna karşılık vermesi gerekir Günün modasına uymasa bile bunu öğretmekten korkmamalıyız. Bu konuyla ilgi olarak John Piper ile Wayne Grudem'in editörlüğünü yaptığı *Recovering Biblical Manhood and Womanhood* adlı kitaptaki *A Vision Of Biblical Complementarity* [237](#) adlı denemeyi özellikle öneririm.

Farklı kültürlerde cinsel kaleler konusunda öğretişte bulundum ve görünüşün farklı olmasına karşın temel konuların aynı olduğunu

gördüm. Birçok konu bu konu başlığı altında tartışılabilirdi. Daha sonraki bir bölümde cinsel istismara uğrayanların acısını ele alacağız ama, cinsel istismarın olduğu yerde elbette ki istismarcılar da vardır. Bu bile kendi başına büyük bir kaledir ve biz bunu kiliselerimizde sık sık dile getirmekten ve bununla uğraşmaktan hoşlanmalıyız. Kiliselerimizin çocukların hem korunmasında hem de cinsel istismara maruz kalmış olanlara yardım etme konusunda değerleri ve bilinen bir prosedürü olmalıdır.

Hindistan'da sadece erkeklerin olduğu bir ortamda bu konuyu konuştum. Bu durumla ilgili olarak birbirimize açık ve dürüst davrandık; aslında çevirmenimin de söylediğim her şeyi olduğu gibi çevirmesi gerekiyordu! Sonuç şu oldu: birçok erkek geldi ve inanlı olmadan önce yanlış cinsel eylemde bulduklarını ve hala bir dereceye kadar da olsa onun etkisi altında olduklarını itiraf etti. Birçoğu cinlerin gücünden ve cinsel kalelerin hükmünden özgür kılındı.

Kürtaj

Feminizmin önemli konularından biri kürtaj olmuştur: kendi bedenini yönetme ve içinde gelişmekte olan bebeği taşımak isteyip istemediğini seçme özgürlüğü.

Ancak cinsel günahlarda olduğu gibi bu da ruhsal savaşın bir konusudur; çünkü kürtajın arkasındaki anahtar güç şeytanidir. İsrail'in haşır neşir olduğu üç tanrıdan ikisi olan Baal ve Aştoret'ten cinsel günah bağlamında bahsedilmiştir. Kudretli bir kötü güç olan üçüncü tanrı ise Molek'tir. ²³⁸ Çocukları kurban ederek Molek'e tapındılar. Bir keresinde İsrail Moav Kralı'nı savaşta yenince, kral da kendi öz çocuğunu Molek'e kurban etti.

Dolayısıyla İsrail'i yenen ve kaçmalarına neden olan muazzam bir ruhsal güce sahip oldu.

Bu kötü güce kürtaj ve çocuk istismarcılığı gibi iki kötülükle tekrar ve tekrar tapınılıyor. İstismarcılık ve kürtaj sadece ahlaki olarak yanlış olmakla kalmaz; bunları yapanlar, kültürümüzde gittikçe güçlenen cinlerin gücüne kendilerini teslim ediyorlar. Eğer biri kürtaj olmuş ya da başka birine kürtaj olmayı tavsiye etmişse tövbe, duyguların iyileşmesi ve çocuğun Tanrı'ya teslim edilmesi gerekir. Böyle bir teslimiyet, ebeveyne duygularını tam olarak ifade etmesine ve çıkabilecek duygusal engellerden özgür kılınmasına yardım edecektir.

İsyan

Bu, genellikle kimsenin kendisine ne yapacağını söyleyemeyeceğini beyan edenin gösterdiği tutumdur. Öğrencilik üzerinde son derece olumsuz bir etkisi vardır ve bize Kutsal Yazılar'da insanların sadece Rab'be gelmesine değil onların öğrenciler olarak yetiştirilmesine de yardımcı olmamız gerektiği söylenir.

Öğrenci nedir? İtaat etmeyi öğrenen kişidir; özellikle Kutsal Yazılar'a itaat etmeyi öğrenendir. "Öğrencilik" birine ne yapması gerektiğini söylemek için kullanılan bir kılıf gibi görülebilir ama aslında Kutsal Kitap'ta tanımlanan sınırların ne olduğunu açıklamakla ilgilidir. İsyan, bir inanlının önderliğe gidişinde ve etkin oluşunda ciddi bir engel oluşturur. İsyan, genelde geçmişte otoritenin istismar etmesine karşı gösterilen bir tepkidir ve isyan içinde olanlar da günah işlemekten çok kendilerine karşı günah işlenmiş durumda olabilirler. Bunun sempatiyle birlikte kararlılıkla ele alınması gerekir ve duyguların iyileşmesi de bunun

içinde olabilir. Bazen sorun “çitlerin” eksikliğine gösterilen kızgın bir tepkiden kaynaklanır; yani çocukken sınırlandırılmamak gibi. Nedeni ne olursa olsun isyankar düşünce ve eylemin kalesinin yenilmesi gerekir.

İsyan, kişinin yaşamında bir yaşam tarzı haline gelip onun yapısal bir gücü olur ve kişi onsuz yaşayamaz duruma gelir. İsyankar ruhu kaybetme düşüncesine katlanamayan durumda olan böyle bir kadın için dua ettiğimi anımsıyorum. Bu kadın bu isyankar ruhu kaybettiği taktirde daha güçsüz olacağını düşünüyordu. İsyan onun yaşamının o kadar önemli bir parçası haline gelmişti ki, artık onun gücü olarak algılanıyordu.

Bağımlılık hareketi

Alkoliklik öyle sinsi bir bağımlılık ki, siz farkına varmadan alkolik olmuşsunuzdur. Kıpırdamadan yerde yatan bir alkoliği tanımak kolaydır. Sorumluluk taşıyan, bir işe sahip olan ve günü yarım şişe viski içmeden geçiremeyen bir işadamını ya da yalnızlığının ve gerginliğinin üstesinden gelmek için her gün bir şişe şarap içen bir ev kadınının alkolik oluşunu anlamak o kadar kolay olmayabilir.

Alkol kendi başına yanlış olan bir şey değildir. Kutsal Yazılar’ın hiçbir yerinde içmememizi söyleyen bir ayet yoktur. İsa, suyu şaraba çevirdi. Ancak sarhoş olmamamızı buyurur. Günümüzde ayakta duramayacak kadar içmenin akıllıca olduğunu düşünen adeta çocuksu bir tutum görülebilir. Medyada “kötü davranan erkekler” olarak resmedilir ama bu ruhani, ahlaklı erkekliğin iyi bir imajını oluşturmaz. Dolayısıyla saptırılmamak ve tuzağa düşürülmemek için dikkatli olmalıyız.

Yeni inanlılara bu kalelerden özgür kılınmış bir şekilde yürümelerini öğretirken, uyuşturucu gibi diğer bağımlılık yapan unsurların ortaya çıkmasını ve bunların halledilmesini sağlamalıyız.

11 Numaralı Etkin Strateji: İnsanlar kurtulabilsin ve özgürce yürüyebilsin diye geçmişteki günahlarının sonuçları olan zihinsel ve duygusal kalelerini saptayın.

BÖLÜM 12 - HAKİMİYETİN KALESİ

1994 yılında Tanrı'nın Ruhunun güçlü bir şekilde hareket ettiği zaman saygı duyduğumuz bir hanım Scilla ile beni görmeye geldi. Tanrı'yı seven Tanrı'nın huzurunda zaman geçirmeye hevesli biriydi, ama Ruh'un yeni hareketinden kaynaklanan yeni oluşumun onu derinden üzmesi sonucu kontrol edilemeyen bir kızgınlık tüm benliğini kaplamaya başladı. Ona kızgınlığının olası nedenlerini sorduk; o da Tanrı'nın hareketinin içinde olmayı çok istemesine karşın bu hareketin onu kızdırdığını söyledi. Bunun nedenini sorduğumuzda bize Tanrı'nın hareketinin onun kontrol edemeyeceği bir şey olduğunu söyledi. Bu, bana bir ipucu verdi. Annesinin baskın ve her şeyin üzerinde hakimiyet kuran biri olup olmadığını sorunca, öyle olduğunu söyleyip örnekler vermeye başladı. Sonra anneannesinin de aynı şekilde baskın ve hakimiyet kuran biri olup olmadığını sordum. Yine, evet dedi. Aslında onu kaygılandıran gerçek sebep, çocuklarının ergenlik dönemine yaklaşıyor ve onun da onları rahat bırakması gerektiği bir zamanda yanlış bir şekilde onların üzerinde hakimiyet kurmaya çalışma eğiliminde olmasıydı.

Ailesinin dişi kanadından gelip de onun yaşamını etkileyen hakim olma ruhunu anlattıklarından anladık. Özgür kılınması için dua ettiğimiz zaman cinlerin hakimiyet gücünden özgür kılındı ve Ruh'un hareketinden haz almaya başladı. Bu harika bir şeydi ama daha sonra bunun ilginç bir yan etkisini anlattı.

Bir gün kıyafet almak için dışarı çıktığında hoşuna giden bir şey görüp hemen almaya karar vermiş. Elbiseyi alırken birden ilk defa hoşuna giden bir şeyi annesi istemediği için yerine koymayıp aldığını fark etmiş.

Bu hikaye, ailenin birkaç kuşağından gelen hakimiyetin etkisini gösterir. “Hakimiyet” bazen neden bir cin gücü olabilir? Büyücülüğün esası hakimiyettir. Bir kimse başka birine karşı büyü yaptığı veya yaptırdığı zaman onun geleceğini kontrol altına almaya çalışır. Bazen öç almak için ona kötü bir şeyin olmasına, bazen de onun bir şeyi yapmasına engel olmaya çalışır.

Giydiğiniz kıyafet gibi küçük şeyler o kadar önemli değil ama bunlar daha derin olan sorunların ortaya çıkması için bir gösterge olabilir. Meksika’da kaleler hakkında konuşurken bu hikayenin tümünü anlattım ve kıyafet örneğine gelince, oradaki bir hanım bunun kendi yaşamında da bir sorun olduğunu ve bu sorunun daha derin bir şeye işaret ettiğini anladı ve bundan özgür kılındı.

Bu kötü hakimiyet kurmanın silahları manipülasyon ve hükmetmedir. Bunlar da çok güçlüdür. İnsanlar bu tür kontrol etme şeklini kullanmaya başladıkları zaman onların yaşamlarında herhangi bir şekilde oluşturmamaları etkiyi yaratmayı arzu ederler. Manipülasyonu kullananlar bunun farkında olmayabilir. Bunun özellikle erdemli kişilerin başına gelmesi üzücüdür.

Ruhsal otorite konusunda öğretilerde bulunduğum zaman tanrısal olmayan otoritenin bağlayıcı ilkesini ve tanrısal otoritenin insanları daima aldıkları çağrı ve armağanları doğrultusunda serbest bıraktığını ve geleceklerinin Tanrı’nın kontrolü altında gerçekleştiğini öğretim.

Hükmetmenin belirtileri

Bu ilkenin işleyişi dünyadaki farklı kültürlerde görülebilir. Hükmetme ruhu sık sık bürokratik sistemde (ki biz İngilizler onlara bunun nasıl yapıldığını öğrettik) işler. Bürokrasi bir nevi

adaletsizlik şekli olabilir; zenginler ve iyi eğitimliler ya rüşvet alarak ya da “sistemin işleyişini iyi bilerek” bundan yararlanabilirler. Bürokratik sistemi bilmeyenlerin ise adaleti beklemekten başka çaresi yoktur.

Aynı şey resmi dairelerde ya da bürolarda da olur: insanların yaşamlarındaki küçük ayrıntıları kontrol etmeyi isteyen dar kafalı kişiler tarafından harekete geçirilen bürokratik hükmetme; sizin durumunuzla uzaktan yakından ilgisi olmayan formların doldurulması gibi. Bunlar göründükleri gibi saçma örnekler değil, dar kafalı ve baskı altına almayı isteyen hükmetmenin belirtileridir.

Hükmetme kalesi, Hindistan’daki kast sistemi ya da İngiltere’deki sınıf sistemi gibi kültürel durumlarla görevini yapar. İnsanların pasifleştirildiği ve inisiyatif kullanılmadığı durumlardaki diktatörlük sistemiyle çalışır.

Dinin hükmetmesi

Kilisede bile donatıcı değil de baskın olan önderlik sistemi aracılığıyla görevini yapabilir. Petrus, kilise ihtiyarlarına “size emanet edilenlere egemenlik taslamadan görevinizi yapın”²³⁹ talimatını verdi. Bazı kiliselerde gelenekselcilik bir nevi hükmetme gücü oluşturur. Yerel bir kiliseyi yöneten geniş ailelerin bunu kuşaklar boyunca yapması gibi durumlarda görülür. Benzer şekilde yasacılığın sinsi düşmanı “tanrısal standardı koruma” adı altında bu kale aracılığıyla işlerine devam edebilir.

1. bölümde bahsettiğim gibi eşim Scilla’yla ben Exclusive Plymouth Brethren kolundan gelen bir kilisede büyüdük. Büyüme döneminde oluşan sorunlardan kurtulmamız epey bir zaman aldı.

Scilla'nın ailesi hala o kilisede ve onun hükmedici etkisi altında olduğu için ondan otuz yıldır uzak duruyor.

The Exclusive Brethren giysi ve saç şekline özel bir önem verir; kadınların saçlarına vermeleri gereken belirli bir şekil vardır. Scilla oldukça serbestti ama Ruh'un etkinliklerine tam olarak giremediği alanlar vardı. Bir gün saçına perma yaptırmaya karar verdi. Bu, The Exclusive Brethren'in kurallarına uygun değildi ve kuaförden perma yaptırıp çıktığı zaman birden özgür olduğunu anladı. Scilla için saçına perma yaptırmak onu duygusal olarak hayatındaki hükmedici etkiden özgür kılınmasının güçlü bir sembolüydü. Hükmedilmekten kurtulmanın yolu elbette saçını perma yaptırmaktan geçmez! Bu, sadece Scilla'nın Tanrı'ya daha özgürce hizmet etmesini ve Kutsal Ruh'a açık olmasını sağlayan özgürlüğün sembolik bir ifadesiydi.

Ailenin hükmetmesi

Bu bölümün başındaki hikayede olduğu gibi hükmedilmenin sık sık yer aldığı başka bir alan da ailedir. Böyle bir hükmedilme durumunda ebeveyn ya da aile baskısı aşırı uçlara kadar gider. Kilisede aileyi ve aile içindeki otoriteyi destekleyici konuşmalar yaparız ve bu önemlidir de; ancak tanrısal olan otorite ile şeytani olan hükmetmeyi birbirinden ayırmalıyız. Arzumuz, ailenin Kutsal Yazılar'da betimlendiği gibi görevini yaptığını görmek olmalıdır.

Birkaç yıl önce tanıdığım genç bir adam tam evlenmek üzereyken sakat kalmasına neden olacak bir hastalığa yakalandı. Hastalığın belirtileri ME hastalığının belirtilerine benzer görünüyordu ve kitap bile okuyamıyordu. Bu çok tuhaftı, zira hayatında buna neden olabilecek hiçbir şey yoktu. Bir gün bu durum için dua edip, bunun ne olabileceğini ve bunu nasıl

çözebileceğimizi Tanrı'ya soruyordum. Birden onun bir kadının hükmü altında olduğu gibi bir yanıt geldi. Bu tür uyarıcılara itaat etmeyi öğrendiğim için bunu genç adama sormaya karar verdim. Ona bunu sorduğum zaman nişanlısı da yanındaydı ve nişanlısı birden gözyaşlarına boğuldu. Onun için dua ederken şeytani tepkiler ortaya çıktı. Onu iyi tanıdığım için böyle bir karşılık beklemiyordum. Onun özgür kılınması için dua ettik ve o da hemen iyileşti. Öyle ki, annesine ve onun hayatındaki rolüne karşı yanlış bir şekilde tepki göstermiş ve geçmişte yine yanlış bir kadınla ilişkisi olmuş. İşte onu hasta yapan buydu; zira evlenmek üzereydi. Yepyeni tanrısal bir ilişkiye girmek için “hükmedilme”den çıkmak üzereydi.

Birçok ülkede geniş aile varlığını devam ettirir ve bereketle birlikte güven verir. Ancak bunun bir yan etkisi vardır: Kutsal Kitap'ın ilkeleri izlenmezse, tanrısal olmayan hükmetme bu tür durumlarda daha da güçlü olabilir. Tanrı, Yaratılış kitabında erkeğin annesini ve babasını bırakıp karısıyla bir olmasını söyledi. Bu çok önemli bir ilkedir. Ne var ki, bu, Yaratılış kitabında ve sonrasında olmadı. Erkekler karılarına bağlanmak için ana babalarını bırakmıyorlardı. Günümüzde bu tanrısal “serbest bırakma” ilkesinin saygıyla karşılanmadığı birçok kültür vardır.

Batı Afrika'daki bir dil grubunda bir arkadaşım Kutsal Yazılar'ı çeviriyordu. Yaratılış 2:24'de erkeğin annesini ve babasını bırakmasını söyleyen ayete gelince, yerel çeviri yardımcısı bunu çeviremeyeceğini çünkü dillerinde buna tekabül eden hiçbir sözcüğün olmadığını söylemiş. Aslında söylemek istediği şey bunun kültürel olarak kabul görmeyeceğidir. İşin ilginç tarafı bu çeviri yardımcısının o kültürde bunu ilk defa yapan kişi olmasıdır. Ailesinin evinden çıkıp karısıyla birlikte aile tarlasında inşa ettiği evde yaşayan ilk erkekti.

Aile geleneği aracığıyla hükmetme

Özellikle aile gelenekleri söz konusu olduğunda, ailevi durumlarda adeta batıl inanç şeklinde bir hükmetme olgusu ortaya çıkabilir. İki kişi evlendiği zaman, “ Ailemizde biz bunu böyle yaparız” gibi bir söylem iki ailenin geleneği arasındaki çatışmanın uyarıcı belirtisidir. Çiftler, yazık ki evliliklerinin yeni bir aile oluşturduğunu ve Tanrı'nın onlar için olan isteğini seçtiklerine inandıklarını söyleme yerine bu tartışmayı baskın olan ailenin geleneği doğrultusunda sona erdirirler.

Noel ve diğer bayramlar gibi ailelerin bir araya geldikleri durumlar da ayrı bir sıkıntılı alanı oluşturur. “Noel günü biz hep annemize gideriz.” Bu özgürce yapılmış bir seimse ve siz bundan dolayı memnunsanız, sorun yok. Eğer baskın aileden ve tabu sayılan geleneğe karşı gelmeden kaynaklanan bir sonusa, o zaman sorun çıkar. Bu, evlilik yıkılmadan yıkılması gereken bir kaledir.

Büyücülük faaliyetiyile ailenin hükmetmesi

Aile hükmü bazen hükmetme amacıyla büyücülük faaliyetinin gücünü kullanır ve kuşaktan kuşağa geçer. Bazı kültürler özellikle bu yanlış ilkenin hayata geçmesine açıktır. Örneğin, atalara tapınılan kültürlerde aile hükmü ve korkusu yaygındır ve tehlikeli sonuçları da vardır. Atalara tapınma aileye ve geçmişine putperest bir görüş kazandırır ve üyelerini Hristiyan etkinliğinden uzak tutup tanıklıklarına zarar verir; özellikle bizzat kendi ailelerine tanıklık etmelerini önler. Sadece aile geleneğine karşı gelmekten kaynaklanan baskı yeni inanlılar için büyük bir korku oluşturabilir. Çünkü ailede doğrudan etkilenen büyücülük ruhları vardır.

Aile yaşamının tanrısal ilkeleri

Hükmetmenin bilinen sonucu kurban zihniyettir. Suiistimal edilenler ya da baskıya maruz kalanlar sık sık pasif ve karamsar olma eğilimindedirler ve inisiyatif kullanamazlar. Başlarına kötü şeylerin gelmesini bekleyip, onlara karşı gelme ya da onları engelleme konusunda kendilerini çaresiz hissederler.

Tanrı bizi bu tür zihniyetten özgür kılabilir. “Tanrı’nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanlar”²⁴⁰ gibi egemenlik sürebiliriz. Bu tür durumlarda inisiyatif alma yeteneğine kavuşabilme harika bir şekilde özgürleştirir!

Hükmedilmekten özgür kılınmak ve Tanrı’nın aile kurumuna gerekli saygıyı göstermek için aile yaşamının tanrısal ilkelerini anlamamız gerekir.

1. Aile Tanrı tarafından atanır

Bu, Tanrı’nın aileyi kurduğu anlamına gelir. Aile O’ndan gelir. Babalığın örneği O’dur. ²⁴¹ Ailenin farklı kültürlerde farklı şekillerde ifade edilebildiğini görüyoruz; ancak Kutsal Kitap’ın ilkelerinin uygulanması lazım. Bir kurum olan aile için savaşmalıyız; çünkü hümanizmin kötü güçleri neredeyse her ilişkiyi “aile” olarak tanımlayarak aileye zarar vermeye çalışıyor. Bununla yüzleşmek de ruhsal savaştır.

2. Her kurum gibi evlilik de Düşüşten etkilenir

Günaha düşüşün sonucu olarak evlilik çatışma ve putperestliğin

bir kurumu oldu. Günaha düşüş olunca Adem hemen karısını sorun ve çatışma için suçladı ve suçlama suçlamayı getirdi. Kayın'ın Habil'i öldürmesi yine bir aile çatışmasıydı ve bu da günaha düşüşün bir sonucuydu.

Ailede çatışma olduğu gibi putperestlik de olabilir. Bu sözcüğü bu bağlamda kullanmak tuhaf görünebilir ama ne anlama geldiğine bir bakalım: ailenin Tanrı'ya gösterilmesi gereken sadakati talep etmesiyle başlar. Tapınmadaki ilk sadakatimiz ailemize değil, Tanrı'ya aittir. Yanlış sadakatin talep edildiği ailelerde bu sadakat bir putperestlik meselesi haline gelir; çünkü bu Tanrı'ya ait olan ilk sadakate zarar verir. Çocukların rüştünü ispat edene kadar ailelerine itaat etmeleri gerektiği apaçıktır²⁴² ama bu da çağımızın hümanist ruhundan zarar görebilir.

3. Lanetlenen kadın erkek ilişkisi otorite çatışması yaratıyor

Tanrı, “Havva'ya “Kocana istek duyacaksın” ve o da “seni yönetecek”²⁴³ dedi. Bu istek ve yönetme iyi ve tanrısal bir şey olarak vaat edilmedi; bunlar günaha düşmenin ardından gelen lanetin parçasıydı. “İstek” sözcüğü Yaratılış 4:7'de Tanrı'nın Kayın'i uyarmak için kullandığı “günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor” ya da “günah seni istiyor” ifadesindeki aynı sözcüktür. Bu istek tanrısal olmayıp, başkaları üzerindeki etkisini sürdürmek için her şeyi yapan bir arzudur. Kutsal Yazılar'daki “yönetme” fikri sert bir yönetim olup, yaratılıştaki tasarlanan tanrısal yönetimle bir ilgisi yoktur. Bu nedenle bir genelleme yaparsak kocanın otorite pozisyonunu egemen bir şekilde kötüye kullanarak dediğini yapma eğilimi olurken, kadının kendi dediğini yapmak için manipülasyona yönelme eğilimi vardır. Egemenlik ve

manipülasyon yanlıştır ve her ikisi de otorite çatışmasını temsil eder. Tanrısal bir evlilik, otorite çatışmasındaki lanetin etkileri yerine Efesliler 5:22-33'te ifade edilen Tanrı'nın standardını yakalamaya çalışmalıdır.

4. Orijinal aile kavramı duyuruluyor

Aile hakkında söylenen öncelikli şeylerden biri “erkeğin ayrılması”dır. Annesini ve babasını bırakan erkek karısıyla birleşip ailesinin çatısı altındaki otoriteden ayrılarak kendi otoritesi altındaki kendi ailesini kuracaktır.

Ailelerin de çocuklarının kendi malları olmadığını anlamaları gerekir. Çocuklarımızı serbest bırakmak için yetiştiririz. Çocuklarımızı yetişkinliğe hazırlarken kendi hayatlarının yönetimini ele alacakları şekilde yetiştirmeliyiz onları. Birçok aile bu konuda sorun yaşar; bu, onların hazır oldukları bir şey değildir. Düğünde evlendirme görevi yaparken, her iki ebeveyn de çocuklarını evlilik gibi yeni bir kuruma girerken serbest bırakmalarını söylerim. Bazı okuyucularımı üzme pahasına da olsa şunu söylemeliyim: Sorun yaratan genellikle gelinin babasından çok annesidir!

5. Mesih'le ilişkimizde aile bağlarının yeri ikinci yer olmalıdır

Aile putperestlik temelinde değil de doğru bir şekilde kurulursa, Mesih'le ilişki aile sadakati üzerinde bir önceliğe sahip olur ki, bu da elzemdir. İsa annemizden ve babamızdan nefret etmemizden söz ettiğinde²⁴⁴ demek istediği bu idi. O'nu önceliğimiz yapmadan O'nun öğrencisi olamayacağımızı

söylüyordu. Mesih’le yüz yüze gelir gelmez ve O’nun öğrencisi olur olmaz, bu öncelik her ilişkinin üzerinde olmalıdır.

Aile ilişkileri o zaman Mesih’e itaat bağlamında olup Kutsal Kitap öğretisine dayanmalıdır. Dolayısıyla kocalar karılarını Mesih’in kiliseyi sevdiği gibi sevmeli ve böylece gerçek hizmetkarlığın bir örneği olmalı. Kadınlar da kocalarına Mesih’e bağlı olur gibi bağlı olmalı. Çocuklar ebeveynlerine saygı göstermeli ve babalar da onların öfkelerini uyandırmamalıdır.²⁴⁵ En büyük oğlum Tony bu ayeti 50. yaş günümde herkesin içinde okudu!

6. Kilise, Tanrı’nın ilişkilere verdiği önemi ifade eden yeni bir aile olmalıdır

Markos, İsa’nın ebeveyn hükmünden özgürlüğe bekar bir adam olarak geçişini göstermesinin net bir örneğini verir bize. Söz konusu hikayede²⁴⁶ İsa memleketi olan kentteki bir evde öğretilmiş bulunuyordu. Büyük bir kalabalık toplandı ve bu kalabalık o kadar büyüdü ki hiçbir şey yiyemedi. Annesi ile kardeşleri bu eve gidip durumu ele almaya çalıştılar. Aile otoritesinin önemli olduğu bir kültürde ailesi O’nun üzerindeki hükmü kullanmak istedi. Dolayısıyla Meryem ailenin geri kalan üyeleriyle beraber geldi ve O’na dışarı çıkmasını söyleyecek birini içeri gönderdiler. Bunu yaparken de O’nun “aklını kaçırmış” olduğunu söylediler.

İsa’nın aile hükmüyle karşı karşıya olduğu bir durumdu ve ortam da gergindi. Ne var ki, ailenin O’nun üzerinde talep ettiği yetkiyi hiçe sayarak herkesin önünde “Kimdir annem ve kardeşlerim” dedi. O kültürde yaşayan büyük bir kalabalığın önünde ailesinin otoritesinden çıktı. İsa’nın söylediği şeyler ailesi için üzücü olmuş olabilir. İsa’nın bir “sürçme, tökezleme taşı”²⁴⁷

olarak betimlendiğini unutturuz. Tanrı'nın insanlar için olan isteğinin önünde duran dini ya da kültürel uygulamalara karşı sık sık tökez oluşturdu. Aslında İsa'nın burada söylemek istediği de budur. O'nun itaati farklı bir otoriteye idi ve O etrafındakilere bunu işaret etti ve onlara şimdi O'nun ailesinin onlar olduğunu söyledi. Aile olan kişiler Tanrı'nın isteğini yapan Tanrı'nın gönülden halkı olanlardı. Kilise, Tanrı'nın yüreğinde önemli yeri olan bu ilişkileri ifade etmelidir.

Aslında burada İsa, annesini onurlandırmadı değil. Bu, çarmıhın önünde başka bir durumda da görülebilir. O zaman annesine bakıyor ve ona en büyük oğul olarak bakacak birini sağlamaya çalışıyordu. Yuhanna'dan annesine bakmasını istedi. [248](#) Bu, Tanrı'nın buyruğu olan annesinin bakımını yerine getirdiği çok farklı bir durumdu. Ebeveynlerimizi onurlandırmamızla sonuçlanan bereketler vardır. [249](#) Ne var ki, O öncelikle Tanrı'nın isteğine bağlıydı ve dolayısıyla asla annesi tarafından yönetilmeyecekti. İşte hem evli hem de bekar olan yetişkinlerin izlemesi gereken örnek budur. [250](#)

12 Numaralı Etkin Strateji: Tanrısal otoritenin özgürlük getirdiğini bilin. Dolayısıyla toplumda, kültürde, ailede ya da dinde insanları tanrısal olmayan hükmün ve manipülasyonun altına sokacak herhangi bir şeye meydan okuyun.

BÖLÜM 13 - İZEBEL'İN KALESİ

Bu bölümle ilgili olan 1. Krallar 16, 18, 19 ve 21, 2. Krallar 9 ve Vahiy 2:18'i lütfen okuyun.

Son yıllarda “İzabel ruhu” diye adlandırılan ve bununla ilişkilendirilen meselelere epeyce ilgi gösterilmektedir. Birçok yazarın bu konuyu ele almasına karşın benden de birkaç defa bu konuyla ilgili düşüncelerimi içeren kasetlerim ve seminer notlarım istenmiştir. Bu nedenle bu meseleye bu kitapta ayrıca yer vermeye karar verdim.

İlkin, kötülüğün kuvvetli bir gücü olan İzabel ruhunu anlamak gerekir. Sinsi ve kurnazca olabilir. Risk grubuna girenlerden ilk sırayı kiliselerinde bu sorunla uğraşan pastörler alır; dolayısıyla bu konuyu onları düşünerek ele almaya karar verdim. İzabel, inanlıları, kiliseleri, toplumları ve hatta ulusları bile etkileyebilecek kadar kuvvetli bir kaledir.

Düşüşün bir sonucu olarak ortaya çıkan cinsiyetler arasındaki gerilimi istismar eder. Ama ben burada “cinsiyet ayrımı” yapmıyorum, İzabel ruhu bazı kadınlar aracılığıyla ifade edilebildiği gibi, manipülasyonla işlerini halleden bazı erkekler tarafından da eşit bir şekilde ifade edilebilir. Onlar kiliselere hükmeden liderler bile olabilir. Bir defasında bir arkadaşım vaaz ederken “Kadına bir nefes aldırın. İzabel ruhu, İzabel ruhu diye diye aynı serenadı yapmayın” dediğini anlattı. Oysa bu bölümde ben İzabel meselesini ön plana çıkarırken, Eski Antlaşma'da İzabel gibi aynı şekilde çalışan kötü ruhtan bahsediyorum. Bu kötü ruh, *her iki* cinsiyetten manipülasyonu kullanan insanlar aracılığıyla

çalışabilir. Bazı kültürlerde bu daha belirgindir. Ama bu, bazı kültürlerde olmadığı anlamına gelmez. Dolayısıyla burada kültürel meselelerin başka bir yönünü ele almak istiyorum.

Francis Frangipane, *The Three Battlegrounds* adlı kitabında bu sorunun ciddiyetinin altını çizer, “İzebel”den bahsettiğimiz zaman toplumumuzdaki takıntılı cinselliğin, büyücülüğün ve erkek egemenliğine nefretin kaynağını tespit ediyoruz”²⁵¹ der. Bunlar sert sözlerdir. Dolayısıyla meseleyi masaya yatıralım.

“İzebel, o kadın”

Bu kalenin vahameti Vahiy kitabında görülebilir. Bugün Türkiye olan Küçük Asya’da bir şehir olan Tiyatira’daki kilise de mektup yazılan yedi kiliseden biridir. “Ne var ki, bir konuda sana karşıyım: Kendini peygamber diye tanıtan İzebel adındaki kadını hoşgörülle karşılıyorsun. Bu kadın öğretisiyle kullarını saptırıp fuhuş yapmaya, putlara sunulan kurbanların etini yemeye yöneltiyor.”²⁵²

Vahiy’de İzebel’e gönderme yapıldığında, onun harfi harfine İzebel adlı bir kadın olduğundan kuşkuluyum. Orada sorun yaratan belli bir kadın olmuş olabilir ama yazarın buradaki “İzebel” başlığıyla bazı insanlarda çalışan ruhsal bir ilkedden bahsettiğine inanıyorum. Bugün aynı şeytani ruhun dünya çapında hala gözle görülür bir etkisi vardır.

Onun sahte bir peygamber olarak pek çok insanı fuhşa yöneltmesinin bu kilisede sorun yarattığı söylenir bize.

Bu konu oldukça karmaşıktır; dolayısıyla bunu daha anlaşılır kılmak için bu bölümü farklı kısımlara ayırdım. İzebel ruhunun

gerçek bir şeytani etki olduğunu göstermek için Kutsal Yazılar'a bakarak araştırmaya başlayalım. Kutsal Yazılar'daki örneklerle bakarak İzebel'in nasıl bir kişi olduğunu araştırıp bulabiliriz. Böylece bu şeytani etkinin insanları bugün nasıl etkileyebildiğini görmeye başlayabiliriz.

Eski Antlaşma'daki İzebel

Vahiy kitabındaki İzebel'e kısaca baktık zaten. Dolayısıyla şimdi bu ismin kaynağı olan özgün İzebel'e bakacağız. Eski Antlaşma'da pek çok kraldan bahsedilmesine karşın onların kraliçelerinden çok azının adının geçtiği hemen fark edilebilir. İzebel'in yaşamı oldukça ayrıntılı olarak anlatılır ve bu da onu sıra dışı bir hale getirir. Hikayesinden karakterini, davranışını ve kişiliğini tespit edebilir ve bu tespitle de onun nasıl biri olduğunu kanıtlayabiliriz. Bu da bizim onun adıyla bağlantılı olan ruhun etkisinin belirtilerini tanımamıza yardım edecektir.

Omri'nin oğlu olan Ahav İsrail'de kraldı ve Kutsal Yazılar ondan Rab'bin gözünde kendisinden önceki bütün krallardan daha çok kötülük yaptı diye söz eder. Bunun çoğu da karısı İzebel'in etkisinin bir sonucuydu. İzebel Baal'a tapınan bir aileden geliyordu ve İsrail'i Tanrı'ya tapınmaktan saptırıp bu puta tapınmasına yönlendiren sorumlu kişiydi. Baal, putperestlik kadar cinsel günahın kalesindeki kürsüdür ve cinsel günah da İzebel'in kullandığı en güçlü aletlerden biridir.

Ahav ile kraliçesi İlyas döneminde yaşadı. Karmel dağında İlyas'ın dört yüzden fazla sahte peygamberi yendiği ama hemen bu zaferin ardından İzebel'in gazabından kurtulmak için var gücüyle koştuğu anlatılır. İşte, İzebel'in gücü öyle bir şeydi ki İlyas korkmakla kalmayıp tamamen yıldı. Buradaki mesele sadece onun

korkusu değil, bu korkunç yılgınlık duygusuydu. İlyas iman dolu, güçlü bir adamdı ama, bir şekilde daha büyük şeyler için harekete geçmesi gereken bir zamanda İzebel ona bunu yapabilme imanını ve gücünü kaybettirdi.

Bütün bunlara rağmen İzebel sonunda cezasını buldu ve korkunç bir ölümlle öldü. Hadım kahinler onu atların ezdiği sonra da köpeklerin yediği şehrin surlarına attı. Orada kalan sadece kemikleri oldu. ²⁵³ İzebel ruhunun göstergelerinin sert bir şekilde ele alınması gerektiğinin örneğidir bu.

İzebel'in karakteri

İzebel ismi harfi harfine ele alındığında “bir arada yaşanmaz” anlamına gelir; asi ve otorite tanımaz bir kişiyi betimlemek için kullanılır. İzebel, ilişkiyi kontrol altına alamayacağı ve hükmedemeyeceği biriyle aynı yerde yaşamayı reddeder. Bu tür davranışı sergileyen kişide de İzebel ruhu var denir. (Sahte peygamber Balam ismi de bu çağrışımı yaptığı için aynı şekilde kullanılır. ²⁵⁴)

İzebel ruhu karakteri daima güç arayışıyla birlikte anılır. İster kontrol etme, ister manipülasyon, isterse aşırı cinsellik olsun, nihai amaç daima güçtür. Erkekleri ve erkekliği horlayan bazı militan feminizm oluşumları bu güç savaşının kazanılabilmesi için aşırı tutumlara girer. Daha önce dediğim gibi, bu, bir kadın erkek meselesi değildir. Ne var ki, İzebel ruhu düşüşün bir sonucu olanak ortaya çıkan cinsiyetler arasındaki gerginliği körükler.

İzebel'in başka bir özelliği de kızıldığı, karşı çıkıldığı ya da kontrolü ele almada yetersiz kalındığında ortaya çıkan aşırı öfkedir. Bu öfke çok güçlüdür ve İlyas'ı korkutan yıldırıcı bir

etkiye sahiptir. İzebel'in öfkesi onu öyle bir yıldırır ki, Tanrı'nın harika mucizelerini gördükten sonra bile gözü korktu.

Bu sorunun tuhaf özelliklerinden biri de şudur: ailede, kilisede ya da iş hayatında olsun yakın bir ilişkide sık sık bir Ahav "pasifliği" görülür ve bunun etkisi de hep aynıdır. Bir İzebel karakteri, etrafındaki erkeklerin daha az erkeksi görünmesi için uğraşır durur ve onların göstermek isteyeceği herhangi bir yetki ya da inisiyatife zarar verir.

Bu meselenin ne kadar hassas olduğunu bir ortamda tanımadığım bir adamla dua ederken anladım. Daha sonra bu adamın bir kilisede önder olduğunu öğrendim. Dua ederken "hadım etme" sözü çıktı ağızından ve o hemen tepki gösterdi. "İşte böyleydi" diye bağırdı. O zaman omuzları ve boynu sanki bir yükün altındaymış gibi dondu. Öyle ki, zamanında dalavereci bir erkek önderin elinden çok çekmiş.

Bu tür hile cinsel bir şekilde kendini gösterir. Tabii bu söz konusu bireylere bağlıdır. Ancak baştan çıkarıcı bir bakış, kontrol etmek için yeterlidir.

Bazen kültürel ya da ailevi durumlarda amaca ulaşmak için büyücülüğü kullanmada İzebel ruhu hazır ve nazırdır.

Bu özelliğin gözden kaçan bir yönü de mal mülk sahibi olma takıntısıdır. Navot'un bağı hikayesi buna bir örnektir. İzebel, kocası bağa sahip olsun diye bağın gerçek sahibini öldürmeye niyetliydi. Ahav'ın bağı istemedeki tek amacı, kendi toprağının yanında olmasıydı. Aslında Navot'la adil bir antlaşma yapmaya çalıştı: ya sat ya da karşılığında ben sana başka bir bağ vereyim dedi. Ne var ki, bağ Navot'un ailesinden mirastı ve bu miras

kuşaklar boyunca ailede kalmıştı. Dolayısıyla Navot bu mirası bırakmak istemedi. İzebel, Navot'un suçlanmasına ve sonra da taşlanarak öldürülmesine neden oldu. İzebel'in burada hileye başvurduğuna dikkat edin. İzebel ruhunun başka bir özelliği de hiledir. İlgisiz bir gözlemciye onun suçlamaları makul gelebilir.

Bir keresinde Güney Hindistan'da bu konudaki öğretilere ilgi gösteren bir hanım için dua ediyordum. Kendisine hep hayatını kontrol etmiş olan Kuzey Hindistan'daki teyzesinden miras kalmış. Teyzesi ölmeden önce bu hanıma o malı hiç satmamasını ve kendi anısını yaşatmasını söylemiş. Aslında bu mirasın ona bir faydası yoktu ve satmak istiyordu ama bunu yapmaya cesareti yoktu. Dua ederken özgür kılındı ve o mirasla kendisine en uygun şekilde uğraşmaya yetkin kılındı.

Kilise mallarının ya da kilise binasının yanındaki malların bir kontrol etme meselesi ya da kavga nedeni olduğu durumları gördüm. Bunu Hindistan, Meksika ve ABD gibi farklı ülkelerde gördüm ve bunun kökeninde İzebel ruhu olduğuna inanıyorum.

İzebel ruhunun kilise önderliğindeki etkisi

Tiyatıra'daki kiliseden İzebel'in kilise yaşamında ne kadar büyük bir etkiye sahip olabileceğini biliyoruz. Bu kale önderliğe sızdığı zaman sonuçları korkunç yıkıcı olabilir. Örneğin, Francis Frangipane şöyle dedi: "Devasa bölümleri olan bir kaleyle karşı karşıya geleceğimiz birçok kilisede denetlenmeden varlığını sürdüren bir düşünce tarzıdır."²⁵⁵ Onun yanıldığını ümit ettiğimi kabul etmek zorundayım ama dünyanın çeşitli yerlerine gittikçe bunun yaygın olduğunu kabul etmeye başladım. Gezdiğim birçok yerde bunun son derece ciddi bir sorun olduğunu gördüm.

Bu ruhun doğrudan etkisi altına giren pastörler hilekar ve otoriter olmaya başlıyorlar. Kendi dışlarında herhangi bir otoriteye hesap vermeyi reddediyorlar ve bu olguyu saklamak için de her çeşit hileye başvururlar. Bazen önder, kontrol edici bir durumda olup önder grubundaki ya da cemaatteki zayıf üyeler üzerinde baskı kurar. Tersisi durumda bir kilise olabilir. İçindeki bir grup ya da kişi önderlere hep zarar vermeye çalışıyordur. Böyle bir kişi ya da grup hep önde olmaya gerek duymaz, aslında bazen önderin onları görebildiği ve etkilerini hissedebildiği sürece görünmez olmayı bile tercih ederler. Bazı kişiler gözleriyle, bedenleriyle, beden dilleri ya da bunlara alternatif olarak öfke ya da cinsellikleriyle hileye başvurur. Hangi yöntem kullanılırsa kullanılsın, o önderlerin otoritesine zarar verebilir ve onların kilisenin ihtiyacı olan açık önderliği göstermelerinde ödün vermelerine neden olur.

Hindistan'da pastör olan bir arkadaşım ailesinden birinin kilisesinin gayrimenkulü ile ilgili sürtüşmeye girdiğinde çok hasta oldu. Hastaneye götürüldüğünde neyinin olduğu bilinmemesine rağmen yaşayıp yaşamayacağı konusunda endişeliydiler. Sonunda diğer önderlerden oluşan bir grup onun üzerinde dua etti ve özellikle de İzebel ruhunu azarladı. Arkadaşım da tamamen iyileşti. Bu ruhsal gücün fiziksel hastalığa neden olan etkisini hafife almamalıyız. Bazen önderler kilisede ya da başka bir önderde İzebel ruhuyla karşı karşıya kaldıklarında aniden hastalanırlar. Bu ve bunun gibi birçok hikayenin gösterdiği gibi hemen korkuya kapılmamıza gerek yok; dua ve imanla İzebel'in üstesinden gelinbilir.

İzebel ruhunun bireylerin yaşamları üzerindeki etkisi

Kilise dışında İzebel ruhunun özellikle etkin olduğu bir durum aile yaşamında görülür. Özellikle kuşaklar boyunca büyücülükle uğraşmış ailelerde bu daha da belirginleşir.

Bir önceki bölümde ele alınan aşırı “hükmetme” meselesinin uç bir şeklidir bu. İnsanların bu kötü ruhun otoritesi altında kaldıktan sonra içten bir tövbeyle geldiklerinde, şeytani belirtilerden harika bir şekilde özgür kılındıklarını gördüm. Belki de bu konu üzerinde bilgi sahibi oluncaya kadar onlar bunun farkında bile değildi. İnsanlar bana yıllar sonra yaşadıkları özgür kılınma deneyimleri için teşekkür ettiler.

İzebel ruhunun anaerkil etkileri birçok kültürde tezahür eder ve bunlara meydan okuma da kendi sorunlarını beraberinde getirir. Hizmetimin ilk yıllarında yaşadığım saldırıların çoğu İzebel ruhuna karşı vaaz ettiğimde oldu. Güçlü dua desteği aldığımdan beri durumumda bir iyileşme oldu.

Hükmetme ve hile üzerinde öğretmeye ilk başladığımda, İzebel ruhunu söylemek bile çok zordu ve konuşurken zihnimdeki akıl almaz direnmeyi yenmek zorunda kalıyordum. Bir keresinde ne zaman bu ismi kullanmaya çalıştıysam da sözcükler ağzımdan çıkmadı ve farklı bir şekilde söylemeye çalıştım. Meshedilişimimin çekildiğini anladım. Sonunda “İzebel” adını söyledim ve birçok kişinin özgür kılındığını gördüm. Bu etkinin çok güçlü olduğu bir kültürde bunu yaşadığımı söylemeliyim.

Bu konuda vaaz ettiğim ilk yerlerden biri olan Goa’da daha önce hiç başıma gelmeyen kötü ve şeytani ziyaretlerin hedefi oldum. Gece yarısı yatak odamın kapısından girerek beni uyandırdı. Onunla iyi baş edemediğimi kabul etmeliyim. “Sen misin? Ben uyumaya devam edeceğim” diyen Smith Wigglesworth

gibi olmak iyi olurdu ama bende onun imanı yoktu. Dolayısıyla dua edecek kadar sakinleşinceye dek korkudan yüksek sesle konuştum.

Korkmak için bir neden olmamasına karşın bu potansiyel saldırıyı tanımak önemlidir. Hizmet ettiğimiz Tanrı'nın, İzebel'i yola getirecek kabiliyeti elbette var ama bizim de bunu nasıl yapmamız gerektiğini öğrenmemizi istiyor.

Birinci bölümde Hindistan'da bu konu üzerinde öğretirken oğlum Neil'in saldırıya uğradığından bahsetmiştim. Öyle ki, Neil'in saldırıya uğradığı zaman anaerkil hükümlerinden özgür kılınan çok erkek oldu.

İzebel ruhunun kültürel yönleri

Hemen hemen her kültürde bu kalenin hükümlerlik ve hileye başvuran örnekleri vardır. İzebel bir kültürün mitolojik bir parçası olarak resmedilir. Hindu kültüründe tanrıça Kali de aynı niteliklere sahiptir. Genellikle öfkeli ve bir erkeği idaresi altına alırken resmedilir. Katolikliğin etkisi altındaki bazı ülkelerde sözde Bakire'nin belirtileri bu kale tarafından lekelenebilir ve çok fazla otoritenin verildiği bir şey olur. Sonra da Meksika'daki Guadelup Bakiresi'nin yaptığı gibi halkın kültürü üzerinde etki yaratır. Bizim kendi kültürümüzde feminizmin aşırı şekilleri de aynı ruh altında etkisini gösterebiliyor.

Birkaç yıl önce Sunday Times'da "Çekirdek ailenin azalışı ve düşüşü" adlı bir makale vardı. Belli bir televizyon programının seyircileri finale kalanlardan "ideal aile"yi seçmek için oylarını gönderirler:

Seyirciler finale kalanlar arasında seçim yaparak oylarını verirler; uysal ve güzel dul Michelle Jones, zeki bakışlı ama çok da sevimli olmayan kızı Mia ve hafta sonları onlarda kalan ve Paul Baba diye çağrılan erkek arkadaşı yeni örnek aile olarak seçilir. Çocuğun babası yaklaşık 400 km. uzakta oturur ve küçük kızını yılda birkaç kez görür. Bu görüşmelerde iki baba gerilir. Biraz karışık bir durum ama yine de idare ederler.

Bu üçlü, büyük bir çoğunluğun oyuyla seçilir. BBC seyircileri sadece en çekici aileyi değil, kendileriyle en çok özdeşleşen aileyi de seçti.

Bu makale şöyle devam eder:

Bugünün örnek ailesi daha çok tecrit edilmiş ve bütünleşmiş durumda. Anne çocuğuyla –şimdi norm tek çocuk- yalnız yaşar ve hafta sonları erkek arkadaşı ve onun ailesiyle bütünleşir. Bazı hafta sonları çocuğu babasına gider. Kadınlar daha bağımsız ve erkekler de daha güçsüzdür. Çocuk farklı farklı ilgi görür. Anne daha dominant ve anaerkil olur, artık “akşam olsun babana söyleyeceğim” söylemi de olmaz.

Çocuklar suni kibarlığa şüpheyle yaklaşır ama “kaliteli zaman” denilen paradoksu da nasıl kullanacaklarını bilirler. Çocuk hayvanat bahçesine, parka babasıyla gider. Bu, bir nevi yeni manipülasyoncular yaratır. Manipülasyoncular kendi kendilerini güdülerler; kafaları da karışıktır. Hafta içi odaları ve hafta sonları da başka odaları vardır. Hem her yerdeler hem de hiçbir yerdeler. Kendi başlarına yemeklerini yerler. [256](#)

İşte toplumumuzu bu şekilde yeniden oluşturan ve tanrısal ilişkilere daha çok zarar veren İzebel ruhu için daha çok fırsatlar

yaratıyoruz.

Kilisedeki önderlerin yaşamlarındaki İzebel'i inceleme

“İzebel” tarzında iş gören bir önderde görülen tepki şudur: yüzleşmeden kaçınması, bir sorunun çözümünde görülen ortak engeldir. Özellikle kişisel hesap verme alanında kendini gösterir bu. Böyle bir durumda herhangi bir otorite şekli oluşturmada zorluk yaşanır. Bu tarzda hareket eden önderler bireysel hesap verme açısından “zeytin yağı gibi üste çıkma” konusunda uzman sayılırlar.

Bir önder bir sorunu görür ve kabul etmede istekli görünürse, o zaman bu sorun yüzleşme ve yeniden eğitimle halledilebilir. Sorun ahlaksızlıkla (ki genelde olan da budur) sonuçlanmışsa, kale ahlaksızlık olana dek pek tespit edilemez. Ahlaksızlık yapan öndere de normal disiplin uygulanır.

İzebel ile önderin ahlaksızlığı arasındaki bağı ayrıntılı olarak açıklamakta fayda olabilir. İlk İzebel ruhu, önderi ahlaksızlığa itmeye çalışır. İkincisi ise ahlaksızlığa bulaşmış önder, pozisyonunu devam ettirmek için hileli yollara başvurur. Çünkü “ışıkta yürümüyor” ve Tanrı'ya bağlı bir yaşam sürmüyor.

Eğer kilisede hileli yollara başvuran bir önderlik varsa, o zaman kilise bedeninin de İzebel ruhunun yıkıcı etkilerinden kurtulmasına yardım etmek için yeniden eğitilmesi gerekir.

Bu öğretiş aşağıdaki alanları kapsar:

1. İzebel ruhunun etkileri

2. Gerçek ruhsal otoritenin açıklanışı
3. Hizmetkar önderliğin ruhsal otoritesi
4. İnsanın sorumluluğu
5. Peygamberliğe dair hizmet
6. Hizmette yönlendirilme

Sonuncusu önemli. Çünkü bu tür önderlik oluştuğu zaman kilisedeki diğer erkekler bundan zarar görür. İnsanlar katılımında bulunmayı ya da sorumluluk almayı bırakır.

Bir kale düşünce ve etki sürecimizin içinde inşa edildiğinde, İzebel ruhu tarafından etkilenen önderliğin olduğu her durumda bu tür öğretiler tezahür eder. Yeniden eğitime uzun bir süre alacağı için önder tövbe eder etmez ya da görevinden alınır alınmaz öğretiler başlanmalıdır. Bu yapılmazsa, kalenin kilisede etkisini ruhsal olarak göstereceği kanısındayım.

Kilisede önder olmayanlardaki İzebel'i inceleme

“İzebelvari” bir şekilde etkilenen kişinin ruhsal otoriteye direnmesi durumunda diğer mesleklere de bakmak gereklidir. Bu kalenin sinsice çalışması esas sorunlardan birini oluşturur. Yaptıklarından emin olmamıza karşın, elle tutulur bir şey bulmakta zorlanabiliriz.

Her şeyde olduğu gibi burada da çeşitli dereceler vardır; tam olarak İzebelvari bir şey değil de küçük bir kontrol etme olabilir.

Bazılarının yaptığı gibi kilise yaşamındaki her sorunu İzebel ruhuna yıkmak istemiyoruz. Şayet böyle bir şey olursa, gerçek ruhsal otoritesi olanlar bunun hayata geçmemesi için ellerinden geleni yapmalıdır. Söz konusu durumda ya da sonunda İzebel ruhu bulunursa, ona kesinlikle otorite verilmemelidir.

İyice gelişmiş İzebel ruhu korkutucu olabilir ama Tanrısal otoritenin de korkusuzca sergilenmesi gerekir. Önderlerin İlyas gibi korkmasına ve yılgınlığa kapılmasına neden olabilir. Ama bir şekilde Tanrı'nın inayetine yaslanmalı ve yönlendirirken korkmadan yönlendirdiğinizi göstermelisiniz. Eğer böyle bir şey kiliseyi etkiliyorsa, o zaman bu kalede çalışanların yüzleştirilmesi gerekir. Dinlemeyi reddederlerse ya da bölücü olurlarsa, o zaman disiplin kuralları uygulanmalıdır. Kilisenin ilerlemesini engelleyen bir kale haline gelirse, gerçek ruhsal yetkinin ne olduğu ve kalenin etkileri üzerine öğretişte bulunmak gerekir. Bunun adı açıklanmalı ve önderler hizmet alanı için otoriteyle dua etmelidir. Daha sonraki bir bölümde kilisedeki kaleler konusunu ele alacağım.

Bireylerdeki İzebel'i inceleme

Bireylerdeki bu sorunu ele alırken yüzleşilmesi gereken birkaç hassas nokta vardır. Bu da ailenin etki alanını kapsar. Ailedeki büyücülük ya da diğer şeytani etkilerden kaynaklanabilir. (Biz burada özellikle İzebel'i ele alıyoruz ki, bunun anımsanması önemlidir. Reddedilme ve ebeveyn baskısı gibi meseleleri başka bir yerde ele alacağım.)

Hile ve kontrol etmeyi geliştirmek ve devam ettirmek kolaydır, ama aile hayatında sorunlar tezahür ettiğinde bunlardan kurtulmak zordur. İşte esas tehlike de burada yatıyor. Çocukları kontrol ederken öfke sık sık uygunsuzca kullanılabilir. Ailelerde hileye

dayanan iletişim tarzı kuşaklar boyunca kullanılmış olabilir. Özellikle de büyücülük gibi bir geçmişe sahip ailelerde.

Çocuklar ebeveynlerini parmaklarında oynatmayı çabucak öğrenir ve bu yeteneklerini yetişkin yaşamlarında da sürdüreceklerdir. Örneğin, ebeveynlerini çocukluktan beri parmağında oynatmayı öğrenmiş bir kadın, onun “özel” sorununu sadece pastörün ele alabileceğinde ısrarlı davranır. Bu baskı hemen görülüp çözülmezse, pastörün duygusal kaynaklarının erimesine, duygusal bağımlılığa ve hatta ahlaksızlığa kadar gidebilir. Pavlus, Timoteos’a yazdığına “genç dullar”²⁵⁷ bağlamında bu sorunu ele aldı. Tanrı yolunda yürüyen yaşlı kadınların genç kadınları bu konularda eğitmesini de özellikle söyler. Bunu pastörlerden çok yaşlı kadınların yapmasını söyler.²⁵⁸

Hizmetimin ilk yıllarında, Tanrı’nın kendisine söylediği şeyleri benimle tartışmaya çalışan bir hanımı anımsıyorum. O zaman o hanımın eşim Scilla ile bu konuları hiç konuşmadığını ve hatta eşime bu konularda kendisini yetersiz hissettirdiğini maalesef fark etmedim. Tahmin ettiğiniz gibi, Scilla bu konuya dikkatimi çekti ve ben de tehlikeyi görmeye başladım. Geçenlerde (yıllar sonra) gittiği kilisenin pastöründen bana bir telefon geldi. Bu hanımın daima önderler üzerinde bir etki yaratmaya çalışıp, eşlerini görmezden geldiği bir durumu yaşayıp yaşamadığını sordu. Onun tutumunun hala devam ettiği apaçıktı.

“Kapılar arkasında” iş yapan ya da fazlasıyla anaerkil bir kültürden geliyorsanız, o kültürde bir İzebel kalesinin olabileceğini söyleyebilirim. İnsanların özgürce yürümesini sağlamak için onlara düzenli olarak öğretilmiş bulunmak gerekir.

İzebel ve peygamberlik

Bu konuya nokta koymadan İzebel ve peygamberlik hakkındaki meselelere açıklık getirmem gerekir. Bu da bizi başa; ta Tiyatira ve İlyas'a götürür.

Peygamberlik hizmetine İzebel ruhundan gelen tehlikeler vardır ve bu tehlikelerin fark edilmesi önemlidir. 1. Krallar'da İzebel'in İlyas'a saldırması, Tanrı'nın gerçek peygamberlerine karşı saldırmasıydı. Vahiy'deki mektup İzebel'i sahte bir peygamber olarak betimler; İzebel süper ruhsallık ve denenmemiş peygamberlikle her şeyi altüst edebilir. İzebel'in peygamberlik rolüne zarar vermesi yıkıcı bir etki yaratabilir. Hükmetme, hile, sahte yön, hesap vermeme ve erkeklerin sözde peygamberlerle olan yakın ilişkilerinde hadım edilmeleri kiliseyi büyük bir tehlikeye sürükleyebilir.

Bir keresinde kendini peygamber sanan ve hatta "Ben bir peygamber olarak konuşurken benim sözlerimi sınaama cüretini nereden buluyorsunuz?" diyen bir hanımı anımsıyorum.

Bu aşırı bir örnek ama, hesap verme eksikliğiyle ortaya çıkan hükmetme bu durumda korkunç olabilir. Ruh, dua hizmetinin önemli ve hassas alanlarına da sızabilir. Kutsal Yazılar'a uygun olarak işlevini yaparsa güçlü bir peygamberlik olabilir, ama bağımsızlık ya da hesap vermede geri çekilme olmamalıdır.

İzebel'in etkisi altındaki kişi Tiyatira'da olduğu gibi sık sık çok "ruhani" görünebilir. Sahte peygamberlik tehlikesi olduğunu İlyas örneği gösterir; İzebel ruhunun yıkıcı öfkesi peygamberlik eden kişiler için büyük bir tehlikedir. Bunun İlyas üzerindeki etkisi acı vericiydi.

Vaftizci Yahya, İlyas'ın tekrar gelişinin gerçekleşmesi [259](#) olarak

betimlenir. Yahya, başından olmasına neden olan Hirodiya aracılığıyla İzebel ile karşı karşıya gelmek zorundaydı. Onun öfkesi Yahya'yı da yıldırır ve onun İsa'nın Mesih²⁶⁰ olup olmadığını sorgulamasına neden oldu.

İlyas'ın ruhunun İsa'nın ikinci gelişinden²⁶¹ önce geleceği söylenir. Müjde'yi dünyanın dört bir yanına götürecek peygamberlik eden bir kilisenin ortaya çıkacağına inanıyorum. Buna karşı gelecek olan nedir? İlyas'a karşı gelen neydi? İzebel ruhu.

Süper ruhanilik tehlikesinin olduğu ve sınanmamış peygamberliklerin her şeyi alt üst edebileceği karizmatik kiliselerde özellikle bu tehlikeye dikkat etmek gerekir.

Bu meseleyi ele alırken kullanılacak anahtar disiplin uygulaması, Tanrısal otoriteyi getirme ve gerçek peygamberliğin tespit edilip Kutsal Yazılar'ın ilkelerine göre sınanmasını temin etmektir.

Kutsal Kitap'a uygun kadınlık

Kutsal Yazılar'da İzebel Kutsal Kitap'a uygun kadınlığın bir çarpıtması olarak da görülebilir. Kutsal Kitap hem erkek hem de kadın için gerekli örnekleri sağlar. Ama doğrusunu söylemek gerekirse kahramanların karakterlerindeki zayıflıkları da açığa vurur. İsa'nın annesi Meryem, meleğin kendisine getirdiği mesajı²⁶² alırken gösterdiği isteklilikle İzebel'in özelliklerinin tersini açığa çıkarır. Avigayil²⁶³ ile Debora²⁶⁴ öngörülleri, inisiyatifleri ve bilgelikleriyle Tanrısal kadınlığın örneklerini teşkil ederler. Harekete geçtiler; düşmanın gelip üzerlerinden geçmesine sessiz kalmadılar. İzebel çarpık bir örnek oluştururken, onlar alternatif

örnekler oluşturdular.

13 Numaralı Etkin Strateji: İzebel ruhunun gerçekliğini tanıyın ama ondan sinmeyin. Kùltürde, bireysel yaşamda ve kilisedeki etkisiyle yüzleşmeye gayret edin.

BÖLÜM 14 - DUYGULARIMIZ ARACILIĞIYLA YARATILAN KALELER

Duygular kişiliğimizin önemli bir parçasıdır. Dolayısıyla düşman, duygularımıza bağlı olarak yanlış düşünmenin kalelerini inşa etmeye çalışır. Maalesef pek çok kişi duygularını göstermemeleri gerektiğini düşünür. Biz İngilizler için duygularımızı futbol maçlarının dışında açığa vurmamız kabul edilemez bir kural olarak algılanır. Buna karşın Tanrı duyguları yarattı; O'nun benzerliğinde duygusal insanlarız.

Tanrı'nın da duyguları var; O'da hisseder ve sevgiyi, öfkeyi, acıyı ve sevinci ifade eder. Ne var ki, O'nun duyguları günahkarlığın duyguları değil, mükemmelliğin duygularıdır. Bazen insanlar başkalarını tapınmada duygusallaştıkları için şikayet ederler. Duygusallaşmadan nasıl tapınabilirsiniz? Tapınma, Tanrı'ya olan sevginin göstergesidir ve duygusuz bir şekilde sevgi göstermek de imkansızdır.

Ne var ki, Tanrı vergisi ve O'nun doğası ile kişiliğinin bir yansıması olarak yaratılan duygularımızın Mesih'in egemenliği altına girmesi gerekir. Pastörlük hizmetimi sürdürdüğüm yıllar içinde iş duygularımıza geldiğinde, birçok duygumuzun geçmişteki deneyimlerimizle inşa edilen Şeytan'ın kaleleri tarafından yönetildiğini gördüm. Rab'bin egemenliği altında kendini ifade eden duygular değildi. Özgür kılınmaya gereksinimleri vardı. İncinmemiz, Tanrı'nın isteğini yapmakta yetersiz kalmamız için asla bir bahane olamaz.

Reddedilme

Örnek olarak reddedilmeyi verebiliriz. Reddedilme, olumsuz düşünce modellerinin ve tutumlarının oluşturduğu başlıca duygusal kalelerden biridir. Danışmanlık bağlamında sık sık karşılaştığım yaygın bir sorundur.

Şeytan reddedilen bir varlıktır. Cennetten kovuldu ve egemenliğinin havasını da reddedilme oluşturur. Mesih aracılığıyla kabul etme olan Tanrı'nın egemenliğindeki havaya zarar verme gayretindedir. Adem, Şeytan'ı dinlediğinde Tanrı'ya itaat etmek yerine Şeytan'ın otoritesini tercih etti. Dolayısıyla Aden'den kovuldu ve reddedilen bir varlık oldu.

İnsanlar pek çok nedenden dolayı reddedilmeyi yaşar ama sonuç hep aynıdır. Bu kalenin pençesine düşenler hiçbir yere ait olmadıklarını hissedecektir. Kalabalıkta kaybolmuş gibi hissederler, istenmediklerini hissederler. Reddedilme psikolojik danışmanlıkta ya da düzeltme ve hesap vermenin gerekli olduğu herhangi bir durumda sorun yaratabilir. Zira düzeltme ya da düzeltilme reddedilme olarak yorumlanır.

Reddedilmeyi yaşamış olan pek çok kişi, insanların kendilerine çok fazla yaklaşmasına izin vermeyerek duygularını saklamaya çalışır. En çalışkan, en iyi ya da en gayretli çalışan olma umuduyla kendilerini işlerine verebilir ve böylece saygı ve kabul görmeye çalışırlar. Maalesef saygı gördüklerinde bile yine de reddedilmiş gibi hissederler. Benzer bir sorun kilise ortamında da görülür; reddedilme duygusuyla boğuşan biri, bazen kilisede en çalışkan kişi olmaya gayret edecektir. İyi işlerle uğraşıyor olmalarının başkaları tarafından kabul edilmelerini kolaylaştıracağını hissederler. Ancak istedikleri gibi takdir görmediklerini hissettiklerinde bunun tam tersi bir etki olur; reddedilme belirtilerini daha da pekiştirir.

Reddedilme bulgularına sahip birinden beklenmeyen tepki şudur: dedikodu eğilimi. Dedikodunun hep başkasının yaptığı bir şey olduğunu fark ettiniz mi? Süleyman'ın Özdeyişleri'ne göre dedikodu, tatlı lokma gibidir²⁶⁵, ancak sadakatsizlikle birlikte reddedilmenin ortak tepkisidir. Reddedilmeyi yaşayan kimse “kalabalıktan biri” olmak ve kabul edilmek için dedikoduya karışacaktır. Dedikodu insanları alçaltan korkunç bir şeydir. Dedikodu yapanlar genellikle oldukları gibi kabul edileceklerini ve kabul edilmelerini kolaylaştırmak için başka birine zarar vermelerine gerek olmadığını bilemeyecek kadar güvensiz kişilerdir.

Reddedilmenin bazı özelliklerine baktık; şimdi de bunun insanların hayatında nasıl oluştuğuna bakmamız gerekir. Bu kalenin oluşmasında pek çok neden vardır. Bazen insanlar “kaza” ve “istenmeyen çocuk” olarak betimlenir. Büyük olasılıkla çocuk bu duyguların farkında olur ve onun anlayışının ötesinde olan bu duygular onu olgunlaştırırken ve yetişkinliğe adım atarken etkiler. Otoriteyi temsil eden ebeveyn, öğretmen, çocuğun arkadaşları ya da kardeşleri tarafından düşünmeden söylenen sözler sonucu reddedilme ortaya çıkar. Kabadayılıkla karşılaşma, görmezden gelinme, doğru giysileri giyememe ya da herhangi bir nedenle dışlanma kişinin reddedilme hissine kapılmasına neden olabilir.

Reddedilme kalesi genellikle tek bir olayla oluşmaz; tek bir olayla olsaydı çoğumuz onunla baş edebilirdik. Duygular bir senaryonun tekrarlanmasıyla pekiştirilir. Örneğin, bir futbol takımına başka kimse kalmadığı için hep en son seçilmek gibi. Başka bir örnek daha vereyim: Tanıdığım biri sınavlarda iyi not alamadığı zaman babası ona hep bağırırdı. Sonunda iyi not almayı başardığında, babası bu sefer de bu nottan daha iyisinin olması gerektiğini söylerdi.

Bu sorunla baş etmek özgürleştirilmeyi gerektirebilir, buna daha sonraki bir bölümde değineceğiz ancak reddedilme kalesinin yıkılması Tanrı'nın Sözü'nün etkin öğretisiyle sağlanmalıdır.

Örneğin, Tanrı'nın kazaları yaratmadığı bilincinin aşılması bu kalenin yıkılmasına yardımcı olur. Bu durumdaki kişilere Mezmur 139'u içselleştirinceye dek defalarca okumalarını salık veririm; "Annemim rahminde beni sen ördün. Müthiş ve harika yaratılmışım."²⁶⁶ İşte Tanrı böyle diyor. Onlara, "Rab beni müthiş ve harika yarattığın için teşekkür ederim" ya da "aynaya baktığım için değil Tanrı'nın Sözü'ne baktığım için buradayım ve Tanrı'nın harika işlerinden biriyim" deyinceye dek bu sözleri okuttururum.

Bazen bir seminer sırasında insanlara yanındaki kişiye dönüp ona, "Benim Tanrı'nın özel ve harika yaratıklarından biri olduğumu biliyor musunuz?" demelerini söylüyorum. Bazıları bunu söylemede zorlanıyor ama bunu yapmaları önemli; çünkü Kutsal Kitap böyle diyor.

Dahası, Müjdenin gerçeği şudur: Tanrı, İsa'yı kabul etti ve O'nun kendisine sevinç veren Oğlu olduğunu söylüyor. Bizi İsa'nın içine koydu ve O'nda olduğumuz için Tanrı bizi de kabul ediyor. Kim olduğumuz ve ne yaptığımız önemli değil; Mesih'le geldiğimiz zaman Tanrı İsa'yı kabul ettiği gibi bizi de aynı şekilde kabul eder. "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum."

Tanrı tarafından kabul edilmek için başka bir şey yapmamız gerekmiyor. Kanıtlamamız gereken hiçbir şey yok; İsa bunu zaten yaptı. Hayatımız boyunca başka hiçbir şey yapmasak da Tanrı bizi hala kabul ediyor olacak, çünkü İsa'yı zaten kabul etmiş durumda. Kabul etme, kabullenme kilisenin, Mesih'in bedeninin atmosferidir. Pavlus'un Romalılar kitabındaki harika teolojik

öğretişi 15:7'deki ayette görülür: “Bu nedenle, Mesih’in sizi kabul ettiği gibi, Tanrı’nın yüceliği için birbirinizi kabul edin.”

Reddedilmeye karşı gösterilen tepkiler genellikle kale yıkılıncaya kadar olumsuzdur. Çünkü bu kişisel olumsuzluk, bu güçlü başarısızlık duygusu yanlış düşünme yönteminden kaynaklanan temel bir neticedir.

Tanrı bilgeleri ve güçlüleri utandırmak için önemli sayılmayan saçmalığı, horlananı ve reddedilene seçtiğini söyler. ²⁶⁷ Pavlus’a gücünün güçsüzlükte mükemmel olduğunu söyledi ve Pavlus da buna karşılık olarak onu güçlendiren Mesih aracılığıyla her şeyi yapabileceğini söyledi. Reddedilmiş olanlara bu öğretişi içselleştirmelerine yardım ederken, onların yaşamlarında olgunluğu inşa etmelerine ve öğretişimizle reddedilme kalesini yıkmalarına yardım ediyoruz.

Olumsuzluk

Maalesef Tanrı halkının çoğu, olumsuz tutumla sınırlandırılır. Olumsuzluk kalesinin pençesinde gibiler. Bunun çeşitli tipleri var. Dolayısıyla her birini ayrı ayrı ele almak istiyorum.

Kişisel olumsuzluk

Pastör olarak insanlarda bunun birden bire ortaya çıktığını görüyor ve onlara yardım ederken de bununla yüzleşmesi gerektiğine inanıyorum. Tipik tepkileri başarısızlık duygusu ya da olumlu bir şey olacak olsa bile uzun sürmeyeceği gibi duygulara dayanır. Bu kalenin ortak ifadesi şöyledir: üstesinden gelemeyeceğimizi hissediyoruz ya da bizim için defalarca dua edildiği halde “işe yaramıyor gibi.”

Hizmet sırasında birisinin iyileşmesi için dua ederken şu tipik tepkiyi gördüm. Bu kişi, beni teşvik edercesine(!), Reinhard Bonnke ve Yonggi Cho'nun kendisi için daha önce dua etmiş olduğunu ama hiçbir şeyin olmadığını, dolayısıyla şimdi benim de onun için dua etmemi istediğini söyledi. Bu sözlerin benim imanıma ne yaptığını kafanızda canlandırabilirsiniz! Tuhaf olan şey ise bu kişideki olumsuzluğun farkında olmamdı. Bu hanım yine de bir şey oluncaya dek dua edilmesini istiyordu. Bu iki zıt tepkiyi birlikte yaşamasını anlamakta zorlandım ama bunların birlikte yaşadığını da gördüm. Burada güçlü bir duygu vardı: bu hanım bunu daha önce denemiş ve işe yaramamış; dolayısıyla herhangi bir iyileşmeye karşı içinde kemikleşmiş bir antipati oluşmuş.

Demonte malzemeler alıp evde kurarken sık sık başarısızım dediğim duyulmuştur; her şeyi hep karmakarışık hale getiriyorum. Bazen öfkeleniyorum, özellikle bu karışıklığı bir hale sokmaları için kiliseden birini çağırmak zorunda kaldığım zaman! Demonte malzemeler, Mesih'i kabul etmem konusundaki inanç yapımı gerçekten sınıyor! "Herkes bunu yapmada başarılıyken ben niye beceremiyorum?". Bunları söylüyoruz değil mi?

Bazen de ev grubunda bir şey söylüyor sonra da üç ay keşke söylediğimiz şeyi daha farklı bir şekilde söyleseydik ya da acaba birini mi incittik diye endişeyle içimiz içimizi yiyor. Dolayısıyla hiçbir işe yaramadığımızı, elimizden hiçbir şeyin gelmediğini kendimize söyleyip dururuz, ama bunun hepsi olumsuzluktur ve bizim bunu tersine çevirmemiz gerekir. Bunu yapabileceğimizi biliyorsunuz. Bir başarısızlığı lanet gibi görüp gelecekteki kaçınılmaz başarısızlıkları ilan etmek yerine durup, duruma Tanrı'nın zayıflıklarımızı fırsata çeviren bir fırsat olarak bakmalıyız.

Olumsuz bakmayı reddedin. “İşe yaramam” ya da “Başarısız olacağım” ya da “Hata yapacağım” demeyi kabul etmeyin. Bunların yerine, “Tamam. Burada hata yaptım ama bunu yapacağıma inanıyorum” diyebiliriz.

Dostum Philip Vogel ilk günlerde kilisemizi sık sık ziyaret ederdi ve ne zaman biz “sorun” sözcüğünü kullanacak olsak hemen “fırsat” sözcüğünü kullanmamızı salık verirdi. Bunu kitabın başından sonuna kadar yapmış olsam acaba okuyucular nasıl tepki verirdi? Buna karşın olumsuzluk kalesini yıkmaya gerçekten yardım edebilirdi. Her sorunu dua için bir fırsat olarak dikkate almayı ve Tanrı’nın zorluklarımız aracılığıyla çalışacağını görmeyi kafanızda bir canlandırın!

Bu nedenle başarısızlık duygusunun olduğu yerde onu tersine çevirmemiz, Tanrı’nın o başarısızlığı başarıya çevirmesi için bir fırsat olarak görmemiz gerekir. Belki her şey umutsuz görünebilir. Böyle bir umutsuzluğu umuda çevirmek ne büyük bir fırsat Tanrı için! Şu düşünceye hücum edin: “Benim biri için dua etmemin bir faydası olmaz. Ben yapamam. Bunu ancak bir pastör yapabilir”. Şimdi bu düşünceye tersinden bakın ve onu esir alın. “Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim”²⁶⁸ deyin. Belki de Tanrı’nın sizin hayatınızda böyle işlemediğini söylemek üzeresiniz. Bu düşünceyi esir alın. Tanrı’nın huzurundan keyif aldığınızı ve sizi güçlendiren Mesih aracılığıyla her şeyi yapabilecek olduğunuza dair imanınız olduğunu söyleyin. Zayıf hissettiğimiz zaman Tanrı hayatımıza girer ve bizi güçlü kılar.

Ulusal olumsuzluk

Bu gerçekten bir İngiliz hastalığıdır. Biz daima kaybedeni destekleriz. Ulusal bilincimizde bizi aşırı derecede alaycı yapan

olumsuz bir şey var. Atlantiğin diğer tarafındaki arkadaşlarımızın bile aldatılabileceği ama bizim asla aldatılamayacağımız gibi bir tutuma sahibiz. Ulusal geleneğimizin bir parçası bu. Mizahımızda da insanların moralini bozmak için onlara daima tuzak kurduğumuz görülür. Ulusumuzda gizli alaycılık ile kendini küçümsemeden oluşan bir kale var.

Gençlerimiz arasında şimdi politika ve politikacılara karşı güçlü bir alaycılık var. Ahlaki önderliğin eksikliğinden dolayı bu tutum haklı görülebilir ama bu, yine de olumsuzluk kalesinin kanıtıdır. Yeni fikirler yeniden ortaya çıkan başka bir güven oyunu gibi görünebilir ve sonuç da korkunç bir umutsuzluk hissi olabilir.

Kilisedeki olumsuzluk

Bu, birkaç farklı alanı kapsayabilir:

1. Doğru olmayan ve abartılı olan haber gizli alaycılığı ve inanmazlığı körükleyebilir.
2. Tanrı'nın halkı çölden geçerken, Tanrı'nın yaptığı harika işlere rağmen devamlı mızımızlanıp şikayet etti. Dolayısıyla onlara inanmayan kuşak dendi²⁶⁹. Çoğumuz mızımızlanmayı ve şikayet etmeyi severiz değil mi? Eğer inanmayan kuşağın bir parçası olarak sayılmayı istemiyorsak, şikayet etmemeliyiz. Ya bazı şeyleri değiştirmek için harekete geçmeliyiz ya da onları zarifçe kabul etmeliyiz.
3. Bazen bireylerin kilise yaşamında yaşadıkları incinmişlik, arkadaş eksikliği ve ilişkilerin kopmasından dolayı sevgi, topluluk ve birliktelik konusundaki alaycılıkla karşılaşıyorum. Kutsal Yazılar sevginin her şeye dayandığını

ve inandığını yazar. Bu nedenle kiliseniz ve toplumunuzda bazı vizyonlarınız gerçekleşmemiş olsa bile bunun gizli alaycılık ya da olumsuzluk yaratmasına izin vermeyin.

4. Alçakgönüllülük saptırılır ve küçümsenir. Gerçek alçakgönüllülük işe yaramadığından değil, Tanrı olmadan zayıfım anlayışıyla oluşur. Kutsal Yazılar bize Tanrı'nın önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere yaratıldığımızı söyler. [270](#)

Pasif kalma

Bir sonraki kaleye karşı dikkatli olmalıyım. Çünkü şimdi nadiren olan bir durumdayım ve kadın-erkek ayrımını içeren bir ifade kullanmak zorundayım. Bildiğiniz gibi pasif kalma kalesi genellikle erkekler arasında yaygındır.

Sorunların halledilemeyecek kadar zor olduğu ve dolayısıyla hiçbir şeyin yapılamayacağı görüşü kaderci bir tutum içerir. Bu yeni bir sorun değildir. Ortaçağ'da vaaz edilen Yedi Ölümçül Günah'tan biri tembelliğin ötesinde bir tembelliktir. Buna "accidie" de denir. Kayıtsızlığı ve hareketsizliği kapsayan içe dönüş anlamına gelir. Başka bir deyişle, pasif kalma.

Ortak Dua Kitabı (The Book of Common Prayer) sadece yapmamam gereken şeyleri yaptığım için itirafta bulunmamdan değil, yapmam gerekenleri yapmamamdan dolayı da itirafta bulunmamdan söz eder. [271](#) Bunu sık sık düşünüp içtenlikle "Rab, bugün yapmadığım işler için lütfen beni bağışla" ya da "Rab inisiyatifimi kullanmadığım zamanlar için lütfen beni bağışla" dememiz gerektiğine inanıyorum. Bunu itiraf etmesi gereken birçok erkek var. Karılarına bir sorun! Pasif kalma, her şey çok zor

diylen İzebel ruhunun Ahav antitezi olabilir. İŖinde sorumluluk almaya hazır bazı erkekler aile ve kilise ortamında parmaklarını bile oynatmayıp olanları oturup seyreder. Tabii tuhaf bir durum. Birçok yerde erkekleri etkilemek için bu kalenin kültürel giriŖleri vardır. Örneğin, İngiltere’de iŖi sınıfı kültürünün yaygın olduğu yerlerde alıŖan bir iŖinin maaŖını gelip karısına teslim etmesi (tabii bir bira parası içinden alındıktan sonra) ve ailenin finansal idaresini ona bırakması görülmedik bir Ŗey değildir. Güney Afrika’da korkunç ırk ayrımı sisteminde de göçmen iŖilerin evlerinden ve ailelerinden ayrı olması nedeniyle benzer sonuçlar yaŖanmıŖtır.

Erkekler sorumluluk almak ve inisiyatif kullanmak için yaratıldı. Bu demek değildir ki kadınlar inisiyatif kullanmamalı; tam aksine erkeklerin erkekliklerini bu Ŗekilde ifade etmelerini garanti altına almaları gerekir. Ancak YaratılıŖ Kitabı’ndaki senaryoda bunun tersini okuruz; Havva Adem’e iyiyi ve kötüyü bilme ağacından meyve verdi. Adem bu olayın sorumluluğunu alma ve sorunu halletme yerine pasif kaldı ve Havva’nın yolundan gitti. Yakalanınca Tanrı’yı ve karısını suçladı ve Havva da yılanı suçladı! Havva sınandığı zaman Adem neredeydi? ArkadaŖlarıyla içmeye gitmediğini biliyoruz! Kutsal Yazılar’a göre, yılan Havva ile konuŖmaya baŖladıęında Adem karısının yanındaydı²⁷². Öyleyse ne yapıyordu?

Kilisedeki nderlikte, egemenlik için inisiyatif kullanmada gösterilen pasif kalmanın, aŖırı hırslı olmaktan daha büyük bir sorun olduğuna inanıyorum.

Salvation Army’i (KurtuluŖ Ordusu) kuran William Booth, bir keresinde en iyi adamlarının kadınlar olduğunu sylemiŖ. Çin’de misyoner olan Gladys Aylwood’a neden evlenmediği sorulmuŖ. O

da Tanrı'nın kendisi için bir erkeği seçtiğini ama o erkeğin Çin'e gidecek cesaretinin olmadığını söylemiş.

Korku

Bu kaleler güçlü kalelerdir ve şimdi inceleyecek olduğumuz kale de istisna değildir. Bu korkunun kalesidir.

Birçok insan çeşitli korkuların yarattığı felçle geçirir hayatını. Kutsal Yazılar'da bunun en iyi örneklerinden biri olarak Kral Saul'un hayatını görürüz. Tanrı'nın meshettiği biriydi; buna rağmen üç farklı durumda kararlarını vermesinde kendisini korkunun yönlendirmesine izin verdi.

Bunlardan ilki bir sununun sunulmasıyla ilgiliydi. İsrail halkı Filistinliler'le savaşmak üzereydi ve Samuel peygamberden her savaş öncesi olduğu gibi bir sunu hazırlaması istenmişti. Bu sefer Samuel'in yolda kalmasından dolayı sunu gecikti. Saul yedi gün Samuel'in gelmesini bekledi. Öyle ki, artık adamları Filistinliler'in ordusundaki asker ve araç sayısının fazlalığından ötürü korkuyla titriyordu. Sonunda Saul, Samuel'i daha fazla beklemek yerine sunuyu kendisi sundu ama tam yakmalık sununun sunulması biterken Samuel geldi. [273](#)

Bir sonraki durum ise şudur: Samuel, Saul'a Amalekliler'i yendiği zaman onların hepsini öldürmesini söylediği zamandır. Tanrı Saul'a bu durumda zafer verdi ama Saul, Amalek kralını öldürmedi ve her şeyi yok etmesi gerekirken ganimetler arasında iyi olan ne varsa esirgedi. Zayıf hayvanlar öldürüldü, ama insanlar çiftlik hayvanlarının en iyisini kendilerine ayırdı. Saul yine halkının tepkisinden korktu ve Tanrı'nın istediğini yapma yerine onların isteklerine teslim oldu. [274](#)

Son durumda ise Saul gizlice cinci bir kadına gitti. Samuel artık yaşamıyordu. Artık akıl hocası olmayan Saul'un inisiyatif kullanacak cesareti yoktu. Tavsiyeye ihtiyacı vardı. , dolayısıyla Samuel ile görüşmek için cinci bir kadına gitti. Buradaki günahı için verilen gerekçe şudur; "Filist ordusunu görünce korkup büyük dehşete kapıldı."²⁷⁵

Burada olup biteni anlıyor musunuz? Her durumda başlangıçtaki korku öyle bir hale geliyor ki, Saul'un günah işlemesine ve bu nedenle de meshedilmişliğini kaybetmesine neden oluyor. Korku, bizi günah işlemeye götürür çünkü Tanrı'nın isteğini yapmada inisiyatif kullanmamızı engeller.

Kutsal Yazılar'da İsrail'in savaşa hazırlanırken evlenmek için nişanlananlara ya da yeni bağ almış olanlara evlerine gitmelerinin söylendiğini görürüz. Korkanlara da evlerine gitmeleri söylendi. Ordunun böyle idare edilemeyeceğini düşünebiliriz ama, korku bulaşıcıdır ve onlar da orduda korkan adamlar olduğu takdirde bu adamların korkunun kokusunu alacağını ve hepsinin korkacağını biliyorlardı.²⁷⁶ İşte yukarıda betimlenen ilk durumda Saul'un ordusunun başına gelen buydu.

Farklı korkular vardır.

İnsandan korkmak tuzaktır.²⁷⁷ Başkalarının ne düşünebileceği ile ilgili bir korkudur."Tanrı için bu çılgın şeyi yaparsam-bunu yapmamı söylediğini biliyorum-herkes ne düşünecek?" diyen korku işte bu korkudur.

Bazen tekrar hata yapma korkusu olabilir.

İncitilme korkusu yaygın bir sorundur. Yaşam inciticidir çünkü

Şeytan'ın egemenliğinde yaşanır ve bizim de canımız yanar. Bu da bizde böyle bir durumla tekrar yüz yüze gelemeyeceğimiz hissini uyandırır ve korku dişlerini göstermeye başlar. Çoğumuz bunun makul bir neden olduğunu söyleyebilir ama, incinme bir inanlının Tanrı'nın isteğini yapmaması için bir bahane olamaz. Tanrı yaraları her zaman sarabilir ve biz de yaşamlarımızda onların etkisini yenebiliriz. İncinmeye karşı gösterdiğimiz tepkinin sorumluluğunu alarak bunu yapabiliriz. Biz kötü olanı yeneriz. [278](#)

Batıl inanca dayalı korku kılık değiştirerek gelebilir. Sabahleyin “Rab’le sakin zaman” geçirmediğinde o gün başlarına kötü bir şeyin geleceğini söyleyen birini tanıyorum. Rab’le geçirdikleri sakin zaman onların batıl inancı olmuş durumda. Sınava girdiğim zamanlar hazırlık olarak yaptığım garip bir rutinim vardı. Çalışabildiğim kadar çalışıp sonra da çalışmadığım yerlerden sınav soruları çıkarırdım. Korkudan felç geçirmemek için dikkatli olmak zorundaydım. “Ya şu olursa?”ya dayalı korku hurafedir ve çok güçlü bir kaleyi oluşturur.

Öfke

Çok büyük öfkesi olan biri için dua ettiğimi anımsıyorum; o kadar öfke doluydu ki, bir cin onun öfkesine bağlanmıştı. Onunla dua etmeden önce bu cinin kendisini göstermesine izin verdim; öyle ki öfkesinin yıkıcılığını tüm korkunçluğuyla görsün istedim. Önce şiddetli bir ağrıya içi alt üst oldu ve bu öfkeyi bana karşı kusmak istedi. Onun yaşamını neyin güdülediğini görmesini istedim.

Öfke kalesi güçlü bir güdüdür. Öfke ruhunu kovmamı istemeyen insanlar tanıdım; çünkü kişiliklerinin tüm gücünün bu öfke ruhu olduğunu sanıyorlardı. Bu ruh gittiği zaman zayıf

olacaklarını hissettiler. Yaşamla mücadelelerinde onlara yardım eden bu öfkeleriydi.

Bigger Hill Christian Fellowship'in önderliğini yapan Ray Lowe bana kilisesinde Kutsal Ruh gücünü göstererek hareket ettiği zaman "kalelerden özgür kılınma" toplantılarını nasıl yönettiğini anlattı. Bu toplantılardan birine giderken, Tanrı onu öfkesi konusunda suçlu bulduğunu göstermiş. Toplantıya geldiği zaman diğer önderlere toplantı başlamadan önce kendisi için dua etmelerini rica etmiş. Dua ederlerken Tanrı'nın kendisine sekizinci yaş gününü anımsattığını hissetmiş. Evin tek çocuğuydu ve o özel doğum gününde bütün kartları toplamış ve annesi onları okumasını söylemiş. Birine takılıp kalmış, çünkü okumakta zorlanmış ve annesi de ona aptal olduğunu çünkü artık hepsini okuyacak yaşta olduğunu söylemiş. Okulda ne öğreniyordu da bu kadar basit bir şeyi yapamıyordu. O kadar çok öfkelenmiş ki, kartı yırtıp odadan çıkmış. İşte o anda o noktada öfke kalesi yaşamına girmiş ve bazı güdülerinin kaynağı olmuş. O gece Tanrı bunu ele almış ve ondan sonra da farklı biri olmuş. Tanrı'nın onda yaptığı değişikliğe karısının tanıklık yapabileceğini söyledi bize. Tanrı ona, öfke kalesinin içinde nasıl yapılandığını göstermiş. Nasıl yapılandığını gösterirken, bu kalenin yıkılabileceğini de göstermiş.

Başka bir yerde hizmet ederken bu hikayeyi anlattım. İşin ilginç tarafı ise orada bulunan başka bir pastörün bu hikayeyi kendi yaşamı için özel bir "aydınlanma" olarak algılamasıydı. Sekizinci yaş gününde ev ödevini bitirmediği için babası sinirlenmiş ve bu da onda mücadele ettiği başarısızlık duygusunu pekiştirmiş.

Öfke, tanrısal bir şekilde ifade edildiği takdirde günah olmayabilir. Bunun örneğini İsa tapınakta para bozanların masalarını devirerek verdi. Ancak sıkı sıkıya yapışılan öfke

günahtır ve insanın içinde acılık yaratır ve yaşamlarımızda İblis'e fırsat verir. [279](#)

Bağışlamama

Öfke kalesiyle yakın bağlantısı olan bir kale vardır; bağışlamama kalesi.

Bir gün yardım isteyen bir hanım geldi. Aşağı yukarı seksen yaşındaydı. Dokuz ya da on yaşındayken babası ona çok kötü davranmış. Onu hiç bağışlayamadığından yaşamında bağışlamama kalesi kurulmuş. Bu onda çok büyük bir acıya neden olmuş ve diğer ilişkilerini de etkilemiş. Onun için dua ettik ve o yaşamında neredeyse yetmiş yıl yer alan bu bağışlamama kalesinden harika bir şekilde özgür kılındı. Sevinçle tapınan biri oldu ve hiç kimse tapınırken dans etmiyor diye sık sık şikayet etmeye başladı!

Kutsal Kitap, bağışlamamaya sarılmayı hapiste olmayla kıyaslar. İnsanlar birçok kez incitilmiş olsa bile, kendilerini incitenleri bağışlayıncaya dek hapiste kalacaktır. İşte bağışlamamanın insanlara yaptığı budur. [280](#) Birini bağışlamak demek, onları tamamıyla serbest bırakmak, size olan bütün borçlarını iptal etmek ve size yaptıkları hatadan dolayı gelecekte onlara karşı kin tutmamak anlamına gelir. Özellikle işin içine işkence girmişse bunu yapmak çok zor olabilir; işkenceyi hafife almak gibi bir isteğim ve niyetim asla olamaz. Bu durumdaki birçok kişiye danışmanlık yaptım; onların bu durumda serbest kalmasına (rahatlamasına) yardım etmek için onlarla uzun uzun zaman geçirdim. Ancak gerçek şu ki, bağışlayıncaya dek incinmeye ve onlara işkence etmiş ya da zarar vermiş kişiye bağlı

kalıyorlar. Bağışlama ortaya çıkıncaya dek bu bağ kırılamaz.

Bağışlamanın bir duygu olmadığını da anımsamalıyız. Özgür irademizle yaptığımız bir seçimdir.

İşkencenin hapsi

Herhangi bir işkence şekli, işkence gören kişinin hapiste gibi hissetmesine neden olur. Duyguların esiri ve suç işleyenin açığa çıkmasını engelleyen gizliliğin kuşatması altında olurlar. Bu durum genellikle reddedilme ve özellikle kişinin kendisini reddetmesi gibi duyguların etkisiyle duygusal hapishaneyle sonuçlanır.

Gizlilik ve korkunun etkisinden dolayı işkenceyi tartışmak hala zordur. Ebeveyn, öğretmen ya da pastör gibi otorite sahibi birinin işin içinde olması durumu daha da zorlaştırır. Onlara adeta susma andı içirilir: “Bu bizim sırrımız; hiç kimseye söyleme” gibi. Bu da o kişinin yaşamı üzerinde güçlü bir kontrol mekanizması kurar. İşkence cinsellikle ilgiliyse, o zaman temiz olmayan ruhların girişi söz konusu olabilir ve suç işleyenle güçlü bağlantıların kurulduğu ruhsal bağlar oluşabilir. Yaşamındaki cinsel günahtan dolayı psikolojik danışmanlık yaptığım ve dua ettiğim genç bir adamı anımsıyorum. Konuştukça açıldı ve güvenmiş olduğu bir pastörün kendisini cinsel olarak taciz ettiğini anlattı. Yaşamında yaratılmış olan cinsel kalelerdeki yollardan birinin bu olduğuna inanıyorum.

İşkence ya da tacizin neden olduğu sorunlar acılıkla sonuçlanan derin içermeyi kapsar. İyileşme olmazsa o kişinin yaşamı boyunca diğer ilişkilerini de çıkmaza sokabilir bu.

Tacizin olduğu bir durumu çözmek zaman gerektirir; çünkü

Süleyman'ın Özdeyişleri 15:13, 17:22'nin dediği gibi ortada “acılı yürek” ve “ezik ruh” vardır. ²⁸¹ Susma andının içildiği yerde, olan bitenin konuşulması (ya da günlük tutularak yazılması) gerekir. En zor kısmı da kesinlikle bağışlamaya yaklaşıml olacaktır. Taciz edilen kişinin bu suçu işleyeni bağışlayabilme noktasına, uzun bir zaman olsa bile, ulaşması gerekir.

14 Numaralı Etkin Strateji: İnsanların özgür kılınması gereken duygulardaki kaleleri tanıyın. Öyle ki, geçmişteki yanlış duygusal deneyimler şimdiki davranışı ve tavrı artık etkilemesin.

BÖLÜM 15 - SORUNU AYIRT EDEREK İNSANLARIN ÖZGÜRLEŞMESİNE YARDIMCI OLMA

Bu bölüm ve bundan sonraki bölüm “kurtarma hizmeti” olarak adlandırılan konuyu ele alacaktır. Bu nedenle, cinlerle ilgili konuların nasıl ele alınacağını açıklamadan önce bazı tehlikeleri fark etmek önemlidir.

Her bölüme Kiliseye verilen en önemli görevin İsa’yı yüceltmek ve O’nun egemenliğini dünyada yaymak olduğunu söyleyerek başlamak cazip geliyor. “Kurtarma hizmeti”nden bahsetmenin bir zorluğu var: kurtarma işi çok fazla vurgulandığında İsa’yı gölgede bırakma ve bizzat kendi hizmetimizi yüceltme gibi. Ayrı bir “kurtarma hizmeti”ne inanmıyorum. Kutsal Yazılar’daki armağanlar ve hizmetler listesinden farklı bir yerde görmüyorum. Danışmanlık ve müjdecilik hizmetinin (ki İsa ve elçilerin durumunda olduğu gibi) bir parçası olduğuna inanıyorum. Dolayısıyla insanlara bakma, onları eğitme ve müjdeyi inanmayanlarla paylaşmanın bir parçası olarak bunu yapmamız için gerekli donanıma sahip olmalıyız.

Örneğin, hizmetim sırasında bazı durumlara karşılaştım. Bazı yerlere gittiğimde toplantı öncesi “kurtarma hizmeti” ile uğraştığıma dair reklam yapıldığını gördüm. Bazı ülkelerde David Devenish’le “kurtarma toplantıları” adlı el ilanlarıyla insanları davet ettiklerini bile gördüm. Bu doğru değil. Seminerlerde öğretmek ya da eğitim kurslarında yer alarak Müjde toplantıları yapmaktan mutluluk duyarım. Hizmet için vakit varsa ya da sonuç olarak cinlerin belirtilerini göstermesi gibi bir durum olursa, o

zaman bunu halletmeye çalışmaktan mutluluk duyarım. Böyle çalışmamız gerektiğine inanıyorum. Kesinlikle “bağımsız” kurtarma hizmetlerini savunmuyorum. Böyle bir hizmetle uğraşan herhangi birinin bunu yerel bir kilise içinde yapma ve o kilisenin önderlerine hesap verecek durumda olması gerektiğine inanıyorum. Yoksa bu sorunlarda uzmanlaşan özel bir hizmet kolu açılması gibi bir tehlike olur; bu da dengesizliğe yol açar.

Cinlerle ilgili meselelerle karşı karşıya kaldığımızda kimlerle uğraştığımızı kendimize bir kez daha anımsatalım. Tanrı ile Şeytan’ın aşağı yukarı eşit güçte görüldükleri ruhsal savaşın ikilik ilkesine ait imaj kesinlikle doğru bir anlayış değildir. Daha önce bahsetmiş olmama karşın anlaşılınca dek tekrar edilmesi gereken şey şudur: Şeytan, Tanrı’nın eşiti değildir. İsa savaşı zaten kazandı; bu, işin zararının sınırlandırılması değil, kökten halledilmesidir.

Her soruna cinli gibi yaklaşmak da başka bir tehlikedir. Örneğin, bazı göstergeler cinli olmadığı halde cinli gibi görünebilir. Bunu duygusal acılarla ya da derin travmalarla uğraşırken anımsamak önemlidir. Böyle durumlar genellikle güçlü duygusal kargaşanın yüzeye çıkmasına ve bu karışıklığın da kolayca cin kökenli olarak yorumlanmasına neden olabilir. Aslında buradaki durum sadece o kişinin duygularının özgür kılınıyor olması olabilir. Böyle bir şey olduğunda dua ederek, güven ve şifa gelmesi için Tanrı’nın Sözü’nden gerçeği söylemeliyiz.

Pavlus Koloseliler’e bedenün dünyasal eğilimlerinin öldürülmesi gerektiğini söyledi. ²⁸² Savaşımız sadece şeytani güce karşı değil, dünyanın tuzaklarına ve bedenün ayartılmasına karşıdır. *Deliver Us From Evil* adlı kitabında bu konudan bahsede Don Basham, şu önerilerde bulunur:

Kötü ruh için bir sınav

1. İlk özel meselenize basit bir dünyevi günah gibi yaklaşın ve ne olacağını görün. İtiraf edin, bağışlanmayı dileyin ve bağışlanmanın bahşedildiğine inanın. Şimdi istem, disiplin ve duayı bu alanda iyice yerleşmiş olan alışkanlıklara uyarlayın. Ne zaman kafalarını çıkarsalar onları İsa'nın haçının altına koyun. Bunu kendimiz yapamasak bile İsa'nın yapabileceğini bilerek yapın.
2. Bütün bunlar zafere götürmezse, o zaman bir cinle uğraşıyor olabilirsiniz. Ve bu durumda da kurtarılmayı aramalısınız. [283](#)

Ancak Basham'ın ilk adımının faydası olmadığına ve sorun çözülmediğinde kurtarılmayı bir çözüm olarak düşünebiliriz. Cinler bizim bir parçamız değil, bizde ikamet ediyorlar sadece, dolayısıyla tahliye edilebilirler. Yok etmek için sızan bir düşman gibi dışarıdan gelerek hayatlarımızı işgal ettiler. Onları tahliye etmek (çıkarmak) ya da “kovmak” bazen gerekli bir süreçtir ama gerçekten sorunun bu olduğundan eminsek.

Şeytani etki kovulunca, o zamana dek kurulmuş olan yanlış düşünce yöntemlerinden kalan kalelerin tamamen yıkılması için daima öğretiş gereklidir. Kurtarılma nasıl çözümün bir parçası gibi görülüyorsa zihinsel yenilenme de aynı şekilde önemli görülmelidir. Örneğin, asilik ruhunun birinin başına musallat olduğunu ve bu ruhun çıkartıldığını varsayalım. Şimdi ruhun gittiğini ve bir daha asiliğin olmayacağını düşünmenin bir anlamı yok. O zamana kadar yerleşmiş olan düşünce sisteminin değiştirilmesi gerekiyor. Sorunun ruhsal gücünün gitmiş olmasına karşın bazı belirtiler kalır ve bunlarla da uğraşmak gerekir. Dolayısıyla bu kişinin asiliğine karşı tövbekar bir tutum

sergilemesi ve ne zaman bu asilik ortaya çıksa onunla baş etmek için istekli olması gerekir.

Zihni farklı bir şekilde düşünmesi için eğitmeliyiz. Bildiğimiz gibi kaleler düşünme yöntemleridir ve birinin düşünme ve farklı bir şekilde karşılık vermesi için yeniden eğitilmesi, bu yanlış düşünme yöntemlerinin tanrısal yöntemlerle yer değiştirerek yok edilmesi için bize yardım eder.

Yeniden eğitim, zihnin yenilenmesi olmazsa o zaman o girişten şeytani güçler belki birkaç arkadaşıyla birlikte geri dönecektir. [284](#) Birinin özgürce yürümesine yardımcı olmak aslında o kişinin özgür kılınmasından daha zordur. Bireyselcilik bunun tipik bir örneğidir. Bu konu üzerinde birçok kez konuştum ve bunu cinlerin istilasını gibi bir mesele olarak görmedim. Genellikle kültürel bir tutumdur: Herhangi bir kötü ruhla uğraşmak ne kadar önemliyse bir düşünme sistemi ya da kaleyle uğraşmak da o kadar önemlidir.

Şimdi burada dikkatli olmak zorundayım, çünkü bu önemli hizmette çalışanlara karşı eleştirel bir tutum takınmak istemiyorum. Ama şunu da dillendirmeliyim. İnsanlar sadece kurtarmaya ve onunla ilgili belirtilere yoğunlaşırsa, o zaman insanlar bilinçaltında sorunları olduğunda böyle belirtiler üretmek için eğitilebilir. Başka bir kilisenin pastörünün bana yönlendirdiği kişiyle dua edişimi anımsıyorum. O kişi böyle bir durumdaydı. Kötü ruhun onun yaşamında uğratmış olduğu etkiden özgürce çıkıp yürümesine yardımcı olmaya yoğunlaşmam gerektiğini hemen fark ettim. “Zemini almak” kadar “zemine sahip” çıkmalıyız.

Geçmişteki acıların iyileşmesi de önemli bir noktadır. Biri ciddi ciddi acıya maruz kalmışsa, bu acı onun düşüncesine hükmedecektir. Dinleyerek geçirilecek zaman önemlidir. Bunu

yapmamız, acı üzerindeki otoritenin yaşamlarını yönetmesine izin vermekten ziyade bu otoriteyi ele geçirmelerine yardımcı olur. İnsanlar içlerindeki acıdan dolayı tepki gösterir ve bizim de onlara olanları ifade etmelerine yardımcı olmamız gerekir. Öyle ki, acının açısından değil, gerçeğin açısından bakarak bu sorunla baş edebilsinler.

Dolayısıyla “kurtarma” her şey için şipşak bir çözüm değildir.

Şimdi cinlerin insanların yaşamlarını istila etmek için kullandıkları bazı yaygın giriş noktalarını ele alarak devam etmek istiyorum.

Günah

Bir zamanlar insanların yalnız büyücülükle uğraştıkları takdirde cinlerin etkisi altına girebileceklerini sanıyordum. Durumun hiç de sandığım gibi olmadığı karşılaştığım bazı olaylarda besbelliydi. Kutsal Yazılar’da bu gerçeği sonradan gördüm.

Örneğin, Saul kral olduğu zaman Tanrı’nın güçlü bir adamıydı. Saul’un başkaldırışı falcılık kadar günah olarak betimlenir. [285](#) Daha sonra kötü ruh üzerine gelir. Saul’u kötü ruha sürükleyen büyücülük değildi. Başkaldırışı kötü ruha kapı açtı ve sonra da onu büyücülük uygulamalarına sürükledi. [286](#)

Hepimizin günah işlediği elbette doğrudur. Çoğumuzun cinlerin istilasın uğramadığı da eşit derecede doğrudur. Ancak ciddi bir günah, cinler için giriş noktaları sağlayabilir. Sıkı sıkıya sarınılan öfke, kendinden ve başkalarından nefret etme giriş noktaları yaratabilen günahlardır. Diğerleri pornografi, cinsel

sapıklık ve haksızlık etmeyi kapsar. Bu listeye kürtajı da eklemek istiyorum. Kürtaj bebeğin annesi, babası ya da kürtaj kararında uygulanan herhangi birinde giriş noktası olabilir. Örneğin, bir keresinde şeytani belirtileri yaşayan yeni inanlı birinin evine çağrıldım. Tanrı'nın bana oradaki durumun kürtajla ilgili olduğunu söylediğini sezdim. Söz konusu kadın, buluş çağındaki kızını kürtaj olması için ikna etmiş ve o da cinin giriş noktası olmuştu.

Öfke

Öfkenin giriş noktasına daha ayrıntılı olarak bakmamız gerekir. Pavlus, Efes'teki kiliseye öfkelenin ama günah işlemeyin dedi. ²⁸⁷ Doğru! Ancak orada durmaz. Sorunu yaratan meseleleri akşamleyin güneş batmadan önce çözmemiz gerektiğini izah etmek için sözlerine devam eder. Öyle ki, İblis'e fırsat vermeyin der. Dolayısıyla öfkeyle Kutsal Kitap'a uygun bir şekilde baş edersek Şeytan'a fırsat vermeyiz.

Öfkeyle ilgili Kutsal Yazılar'ın ilkelerini geçen yüzyılda yaşamış Çinli bir inanlı önderin²⁸⁸ hayatı konusunda bir kitap okurken keşfettim. Bu kitabı okuduğum günlerde uğraşmakta olduğum insanların çoğunun öfkeyle sorunları olduğunu fark etmiştim. Bu insanlar çok incitilmiş ve sonuçta cinlerin etkisinde kalmışlardı. Bunun nasıl olduğunu anlamakta zorlanmıştım ama bu kitap bana yardımcı oldu. Bu önder de yaşadığı Çin bölgesinde benzer sorunlarla karşılaşmış ve nedeni de kısa bir süre sonra ortaya çıkmış. Oradaki kültürel geleneğe göre incitilen kişinin birkaç günü öfkeyle geçirmesi bekleniyordu. Kitaptaki dipnot, yukarıda alıntı yaptığım Efesliler'deki ayete yönlendirdi beni ve bunun ne anlama geldiğini anladım.

Büyücülüğün giriş noktaları

11. bölümde geçmişteki günahların aracılığıyla oluşan kalelerin, büyücülükle ilgili bağlantısından bahsettim. Cinlerin giriş noktalarını sağlayabilen birçok büyücülük uygulaması var ve insanlara yardımcı olurken, bunlardan bazılarını sıralamak yararlı olur. Çünkü pek çok kişi bunları büyücülükten saymayabilir. Burada 11. bölümdeki büyücülük uygulama sıralamasını tekrar ediyor ve bunun hiç de geniş kapsamlı olmadığını vurguluyorum.

Falcılık: Tarot kartları, çay yaprakları, el okuma ya da kristal topla yapılan geleceği okuma

Ruhsalcılık: Burçlar, ruhsalcılık, sözde Hristiyan ruhsalcılığı, seanslar ve medyumculuk, otomatik yazma, ruhsal iyileştirme ve kahincilik.

Büyücülük: Siyah ve beyaz büyü, masa kaldırma, havaya yükselme, büyü yapma ve nazar değdirme.

Mistisizm: Doğaüstü meditasyon, yıldız projeksiyonu, zihin okuma, zihinsel telepati, düşüncelerin yönelmesi ve zihin açıcı ilaçlar.

Dincilik: Satanizm, puta tapma.

Ailenin cinlerin etkisinde kalması

İlkin daha önceki kuşaklarla cinlerin aileye girebilmesi kavramı hakkında kuşkularım vardı; çünkü bunu Kutsal Yazılar ile kanıtlayamayacağımı hissediyordum. Bazen insanlar Tanrı'nın, babanın üçüncü ve dördüncü kuşağa kadar²⁸⁹ olan günahların hesabını sorduğuna dair Kutsal Yazılar'a gönderme yapar. İşin içine putperetlik girdiği için bunun geçerli bir uygulama olduğunu

anladım. Bunun sık sık yaşam tarzına ait bir mesele olduğuna inandığımı söylemeliyim. Cinlerin çalıştığı bir ailede yetişen kişinin olduğu yerde sonraki kuşakların da bundan etkilenecek olması oldukça mantıklıdır. Deneyimlerimin ışığında güçlü “aile kontrolünün” uygulandığı yerde bunun gerçek olduğunu bizzat söyleyebilirim.

Travmatik deneyimler

Travmatik deneyimler ise başka bir zor alanı oluşturur. Tövbe etme ve bağışlama konusunda vaaz verme gereklidir; çünkü hepimiz günahkarız. “Yüreği kırık insanlara”²⁹⁰ Tanrı’nın iyileştiren lütfuyla yardım etmemiz gerektiğine inanıyorum. Bu, yüreği kırık insanlara karşı günah işlenmiş anlamına gelir. Açıkçası hala günahkarlar, dolayısıyla günahlarının ve acıya karşı gösterdikleri tepkinin sorumluluğunu almaları lazım.

Cinlerin doğal zırhımızdaki çatlaklara travmayla girerek, bizi istila edebileceğine inanıyorum. Örneğin, genç bir adam tanıyorum; annesi ona hamileyken onu aldırmaya çalışmış ama alıramamış. Hizmetimin ilk yıllarında tanıştım onunla ve onun için dua ederken tedirginlik hissettim. Dua ederken travmanın etkisi onu geçici olarak konuşamaz hale getiriyordu. Reddedilmeyle karşı karşıya gelmek zorunda kaldığında, yaratılan duygular inanılmaz derecede yoğundu.

Cinlerin istilasının belirtileri

Sözü daha fazla uzatmadan “Devenish’in Halk Sağlığı Uyarısı”nı yayınlamalıyım; çünkü bir sonraki kısım çoğu kişinin sahip olduğu aile doktoru kitaplarından biri gibi olacaktır. Bu kitapların nasıl olduğunu bilirsiniz: biraz başınız ağrır, siz de

kitaba bakar ve en nadir hastalıklardan birine yakalandığınızı görürsünüz.

Gördüğünüz gibi kitabın bu kısmında cinlerin istilasının bulguları üzerinde konuşmak istiyorum. Buradaki sorun, bunun bilimsel olarak tedavi edilemeyecek olmasından kaynaklanır: aslında uyulması gereken o kadar çok kural yok.

Örneğin, kendisini sergileyen bir ruhtan kurtulması için dua ettiğim biri vardı; bu kişi astrolojiyle ilgilenmiş ve ben buna karşı dua ettiğimde içinden hiçbir cin çıkmadı.

Dolayısıyla bu liste sadece yönlendirme içindir. Bu bulgulardan birinin ya da daha fazlasının varlığı cinlerin istilası olasılığını gösterir:

1. Özellikle Kutsal Ruh'un gücünün olduğu zaman görülen çarpık ve nahoş fiziksel tepkiler.
2. Esrar ya da alkol bağımlılığı.
3. Şehvet, evlilik öncesi cinsel ilişki, pornografi, mastürbasyon, homoseksüellik, çalma, öldürme, yalan söyleme, intihar ya da yeme bozukluğu gibi içten gelen itici güçten kaynaklanan sorun. (Bu itici güçlerin çoğunun duygusal yaralardan - o kişiye karşı işlenen geçmişteki günahlardan - oluştuğunu ve "kurtarılmadan" ziyade "cinsel iyileşmenin" gerekli olduğunu anımsamanız önemlidir.)
4. Korku, depresyon, endişe ya da öfke gibi duyguların kölesi olma.
5. Kendinden nefret etme, bağışlamama, acılık, kırgınlık ve hor

görme gibi günahkar tutumların kölesi olma.

6. Kronik fiziksel hastalıklar; özellikle kuşaklar boyunca ailede görülen hastalıklar.
7. Büyücülüğe karışma ya da putperest tapınma gibi bir geçmişe sahip olma.
8. Alkolizm, yakın akraba ile cinsel ilişkiye girilen ve çeşitli şekillerde çocukların taciz edildiği çarpık bir aile geçmişi.

Reddedilmenin bulguları

Bu son bulgu özellikle çetrefillidir. Çünkü reddedilme ya duygusal ya da cinlerle ilgili olduğundan dua etmeye başlayınca ya da hangisinin olduğunu kestirmek genellikle olanaksızdır.

Bir kimse reddedilmişliği yaşıyorsa “kendini reddetme”, “reddedilme korkusu” ya da “reddetme ruhu” olup olmadığını kontrol ederim. Bu “reddetme ruhu”na sahip kişi, bizzat kendi çocukları bile olsa başkalarını reddeder.

Örneğin, kendini reddetme duygusal ya da cinlerin etkisinden olabilir ve bulguları da genellikle kendine bakım ve değer eksikliğinde görülür. Bu durumda olanlar genellikle her şeye olumsuz yaklaşır ve bazen de intihar etme düşüncesi taşır.

Reddedilmenin bulguları genellikle sevgi hissetmeme, ilişki kurmama ya da insanlara güvenmemede görülür. Reddedilme bulgularına sahip biri, kendisine yapılan düzeltme gayretlerini daha fazla reddedilme olarak görür. Herhangi bir yardımda bulunmadan bunun tespitinin yapılması önemlidir. Öyle ki, bu

durumdaki kişi düzeltilmeyle karşı karşıya geldiğinde reddedilmediğini görünceye dek desteklenebilir.

Reddedilme sorunu olan kişilerde görülen başka bir zorluk da şudur: bu kişiler sık sık başkalarının onları reddetmesine neden olacak engeller yaratır. Zaten reddedileceklerine inandıkları için kendilerinin kontrolü altında olacak durumlar yaratırlar. Dolayısıyla reddedilecekleri durumları yaratmaya çalışırlar. Bunu yaparken de sizin onlarla herhangi bir şekilde ilişki kurmada gösterdiğiniz gayreti, ilgiyi kaybetmenize çalışırlar.

Ruhları ayırt etme

Cinlerin olup olmadığını değerlendirmede ruhları ayırt etme armağanının ayrı bir önem taşıdığı besbelli. “Hiçbir şey olmazsa, bir de bunu deneyelim” yaklaşımıyla “kurtarmaya” soyunma yerine bu armağanı Tanrı’dan istemeliyiz.

Birkaç yıl önce bir konferansta Kutsal Ruh, pastör ve eşlerinden oluşan bir grubun üzerine geldi. Kimi yerlerde yatıyor, kimi “Ruh’ta sarhoş” kimi de sevinçle kahkaha atıyordu. Olup biteni görmek için etrafta yürürken bir adama baktım ve ona olanların hiç de Kutsal Ruh’tan gelmediğine dair Tanrı’ın bana bir ayırt etme yetisi verdiğini hissettim. Dolayısıyla birkaç dakikalığına oradan uzaklaştım ve ne oluyor diye Tanrı’ya sordum. Bana o kişinin durumuna dair “aydınlanma” verdi ve ben de gidip onu o kişiyle paylaştım. Ona olanın Kutsal Ruh’un varlığının bir belirtisi olmadığına inandığımı söyledim. Onun geçmişinden ve önderliğindeki yetersizlik duygusundan kaynaklanan bir ruhun olduğuna inandığımı söyledim. Şaşırarak baktı ve tam o anda karısına dayanılmaz bir ağrı saplandı. Dolayısıyla ikisi için dua ettim; karısı ağrıdan kurtuldu ve o da kendisine zarar veren ruhtan

özgür kılındı. Daha sonra bu olayın onun önderliği üzerinde büyük bir farklılık yarattığını ve artık yetersizlik duygusundan dolayı acı çekmediğini anlattı.

Birinin yaşamında kötü bir ruh olup olmadığını nasıl ayırt etmemiz ve giriş noktalarının neler olduğunu bulmamız gerektiğini öğrenmemiz büyük önem taşır. Bu, bir sonraki bölümde betimleyeceğimiz o kişinin nasıl özgür kılınacağına dair oluşacak zemine yardımcı olacaktır.

15 Numaralı Etkin Strateji: Kötü bir ruhun kişiye ne zaman zarar verdiğini ayırt etmeyi öğrenin ki, onu kovabilesiniz.

BÖLÜM 16 - İNSANLARIN ÖZGÜRLEŞMESİNE YARDIMCI OLMA KURTARMA VE SONRASINDAKİ BAKIM

Bu bölümün ana konusuna başlamadan önce ele almam gereken önemli bir faktör var. Bu kitabın büyük bir kısmı inanlıların kalelerden özgür kılınıp, Tanrı'nın tasarladığı şekilde kilisede işlerini görmesi ile ilgilidir. Bu bölüm kurtarma hizmeti ile yani insanların cinlerden özgür kılınması ile ilgilidir. Kitabın başka bir yerinde incelenmeyen bir faktöre işaret etmemiz gerektiğine inanıyorum. Bu faktör de kurtarılmaları için inanlı olmayanlarla dua etmedir. Bana sık sık bunu yapabilir miyiz ya da yapmalı mıyız diye soruluyor.

Kutsal Yazılar'a göre bunun yanıtı evettir. Müjdelerde cinlerden özgür kılınan insanların çoğu Tanrı'nın halkı olan Yahudilerdi. Ancak Elçilerin İşleri kitabında bu resim değişir: Pavlus'un Müjdeyi diğer uluslara (Yahudi olmayanlara) vermesinden dolayı özgür kılınanlardan bazıları inanlı olmayanlardı. Örneğin, Filip'i'de falcılık ruhuna tutulmuş köle bir kız özgür kılındı, ²⁹¹ ama onun daha sonra İsa'yı kabul ettiğine dair hiçbir kanıt yoktur. Buna karşın Pavlus'un hemen onunla ilgilenmeyişi de ilginçtir. Pavlus cini kovmadan önce kız onu "günlerce" izledi. Pavlus'un cini kovma işini neden ertelediğini hep merak etmişimdir. Benim düşüncem şudur: Müjdeyi huzur içinde duyuramayacağı kesinleşinceye dek harekete geçmedi. İnanlı olmayan birine bu konuda hizmet etmede aceleci davranmadığı görülüyor.

Bu önemlidir. Çünkü inanlı birine bu konuda hizmet verirken

aynı başarı garantisi yoktur. Mesih'e gelseler, yeniden doğsal ve Kutsal Ruh'la dolsalar kovulan cinlerin geri dönme olasılığı olmayacaktır. Eğer inanlı olmayan biri Mesih'i kabul etmede isteksizse, şimdi özgür kılınmış bile olsa onu gelecekte korumak için yapılabilecek fazla bir şey yoktur. İlk cinin geri dönmesinden başka diğer cinlerin de geri gelme riski vardır. İsa bu uyarıyı özellikle yapar. ²⁹² Çünkü giriş noktaları halledilmemiş ve inanlı olmayan da Tanrı'nın koruyuculuğunu arayamamıştır. Temiz kalmanın teminatı olarak o kişinin Mesih'e gelmesi, Kutsal Ruh'la dolması ve öğrenci olmakla beraber düşmanın giriş noktaları ile fırsat yakalayabilecek kalelerle ilgili konuları ele almaya başlaması gerekir.

Birinci bölümde anlattığım hikayelerden biri bu tür durumun bir örneğidir. Bedford'daki kilisemizin ilk günlerinde bizi rahatsız eden genç bir grubun istilasına maruz kaldık. Bu çok sık oldu. Bir pazar akşamı toplantı bitti ve o gün kiliseyi istila etmeyen büyük bir genç grubunu evimin önünde bulduğumu anımsıyorum. Kimi ağlıyor, kimi de korkuyordu. Büyü yapmak için bir arkadaşlarının evine gitmişler. Cinlere ait bir ruh kendini göstermiş ve onları merdivenlerden kovalayarak evin dışına çıkarmış. Onları evime davet ettim ve Müjde'yi açıkladım. Ancak onlar için dua etmeye hazır olmama rağmen (ki istediklerinin bu olduğunu ifade ettiler) İsa'yı kabul etmedikleri takdirde özgür kalabileceklerinin garantisini veremeyeceğim konusunda onları uyardım. Neticede onlardan biri şimdi kilisemizin üyesi olmasına karşın birçoğuyla iletişimim kayboldu. Onlara ne olduğuna dair hiç fikrim yok. Bazılarının inanlı olup olmadığını bilmiyorum.

Şimdi daha önce hazırladığım ana hatları vermek istiyorum. Bu hizmette hiçbir kuralın olmadığını görüyorsunuz. Karşılaştığınız her durum farklı ve bazen hızlı kararlar vermek zorunda kalırsınız.

İnsanların cinlerden “nasıl” özgür kılınacağı konusunda bir reçete veremem. Bu şekilde olmuyor. Şimdi deneyimlerimden yola çıkarak biriktirdiklerimi paylaşacağım. “Nasıl yapılır”ı uygulamalı olarak öğretirken bunun daima farklı bir otoriteyle geldiğine işaret ederim. Bu, Kutsal Yazılar’ı izah etmekten farklıdır. Faydalı bulduğum bu şeyleri sizinle paylaşmak istiyorum. Kutsal Yazılar’ın öğretişinin tersi değiller. Ama bir “tasarım” da değiller.

Kutsal Yazılar’ın gerçeğine yapışın

Bunun zaten böyle olması gerektiği apaçık görünebilir. Ancak kurtarmayla ilgilenecek olan herhangi birinin sadece Mesih’teki otoritesi konusundaki Kutsal Yazılar’ın gerçeğiyle kalmayıp, bu hizmetin Kutsal Yazılar’daki geçerliliğiyle de ikna olmuş olması gerekir. Çünkü kurtarma bir otorite meselesidir. Bu konuda teolojik açıdan ikna olmamışsanız, hizmet esnasında kendinizden emin olmayacaksınız.

Kurtarmayı yaşamınızın bir parçası yapın

Daha önce işaret edildiği gibi kurtarma izole bir hizmet değildir. Kutsal Yazılar’da kurtarmanın ayrı bir hizmet olduğu gibi bir şey yoktur; sadece kilisenin danışmanlık ve müjdecilik hizmetinin bir parçasıdır.

Burada bu işi sadece pastörlerin yapabileceği gibi bir anlam yoktur. Bizim kendi kilisemizde bu meseleleri ele alacak eğitilmiş kişiler ve danışmanlardan oluşan hizmet takımlarımız var ve ben de aslında kurtarma hizmetine çok az katılıyorum.

Mümkün olan her yerde diğerleriyle beraber çalışın

Daima bir takımla çalışmaya itina edin. Kilisemizde hemen hemen her şey için bir takım var; iyileştirmeye ilgili dua hizmetimizin hepsi takımlar halinde yapılır. Danışmanlığımızın çoğu - bazen bir takım iki kişiden bile oluşsa- takımlar halinde yapılır. Kurtarma gerektiren durumlarda bu şekilde çalışmak önemlidir.

Takım çalışmasının neden daha iyi olduğunu gösteren birkaç neden vardır:

1. Özellikle eğitim alma durumundaysanız başka birinin yanında çalışmakta fayda vardır. İyi bir öğrenme ortamı bulur ve tecrübeli birinden öğrenme fırsatı yakalarsınız.
2. Takımın her bir üyesinin diğerini duada ya da ruhsal armağanlardaki hizmetinde desteklemesi konusunda güçlü bir ruhsal yarar vardır. İnsanlar için dua ederken Kutsal Ruh'un armağanlarını kullanmak önemlidir. Örneğin, peygamberlik sözü olabilir; bire bir durumlarda bunu sınavacak başka biri olmadığından buna izin verilmemelidir.
3. Bir takımın parçası olmak kendimize değil, İsa'ya odaklanmamıza yardımcı olur.
4. Dua edilen kişinin yanında daima aynı cinsten birinin olması uygundur.

Bazen bir tanığın hemen el altında olmasının yararı olur. Tuhaf görünen bir şey olabilir ve moral verecek birinin olması faydalı

olabilir. Danışmanlık alan ve dua edilen insanlar manipüle edebilirler. Dolayısıyla en azından bir tanığın olması bu alanda güven ortamı sağlar.

Öğrenmek için istek gereklidir

Öğrenciler İsa'dan yeryüzündeki hizmeti sırasında öğrendiler. İsa onları bir araya getirdiğinde küçük bir takımdılar ve zaman zaman bazı şeyleri anlamadılar. Örneğin, başarısızlıkla sonuçlanan bir hizmetten sonra İsa'ya geldiler ve o durumla neden baş edemediklerini ve nerede hata yaptıklarını sordular. Böyle bir şey olduğunda neyin yanlış olduğunu ve niye umduğunuz gibi olmadığını rahatça sorabileceğiniz birine gitmek insanı rahatlatır. "Şimdi niye olmadı? Bir şeyi yanlış mı yaptım?" gibi soruları sormaktan korkmamalısınız.

İnsanların ya da durumların baskısı altında hissetmeyin

Bu aceleyle getirilecek bir iş değildir. Rahat bir nefes alın ve etrafınızda olup bitenin baskısı altında hissetmeyin. Bir seansta tamamen halledilemezse, görevi bitirmek için bir seans daha ayarlamaktan korkmayın. Sadece yarım saatiniz varsa, şimdi dua etmek için yarım saatiniz olduğunu ve daha sonrası için yeni bir seans ayarlayacağınızı o kişiye söylemekten çekinmeyin. Bir cin varsa, onunla hemen şimdi baş etmeniz gerekiyor gibi hissetmeyin: ilkin tartışılması gereken tövbe ve tanrısız bir yaşam tarzı gibi meseleler olabilir.

Bu tür işlere ilk başladığımda insanlar beni, kendilerinde cin olduğunu söyleyip, onlar için dua eder miyim diye olmadık

saatlerde arıyorlardı. O zaman beni eğiten kişi beni ciddi ciddi azarladı. Her an cinlerin emrinde olduğumu niye anlamadığımı sordu. Genellikle zor bir zamanda biri ararsa, her ikimiz için de uygun olacak bir zamanda görüşmeyi ayarlarım.

Kendilerinde cin olduğunu söyleyerek şikayet ederlerse (ki ederler), onları sakinleştirmeye çalışır ve bunun sandıkları gibi bir şey olmadığını anlamalarını sağlarım. Tabii ki onlara bir pastör olarak (söylemek istesenez bile söyleyemezsiniz!) o cinin orada belki de yirmi beş yıldır olduğunu ve birkaç saat ya da gün daha kalmasının çok büyük bir fark yaratmayacağını söyleyemezsiniz. Ancak bu yine de sizin güvenliğiniz için geçerli bir noktadır.

Ya kendi kendini kurtarma?

İnsanlar kendi kendimizi özgür kılmamızın da olası bir çözüm olduğunu öğretir. Bazı inanlıların “kendi kendini kurtarma”ları ile ilgili olarak geçerli deneyimlerinin olduğuna inanıyorum. Lanetlerle bu şekilde baş etmek kesinlikle mümkündür. Özellikle önderlik sorumluluğumuzun bulunduğu alanla bağlantılı durumda. Örneğin, bir kocanın ailesinin sorumluluğunu alması gibi.

Takımlar için ana hatlar

Kurtarma bir otorite meselesidir ve ihtiyarların bunu yapması gerektiğine inanmıyor olsam da böyle bir sorumluluğu sadece güvendikleri kişilere vermeleri gerektiğine inanıyorum. Bu alanda çalışan herhangi birinin yerel kilisedeki tanrısal bir otoriteye bağlı olmasının ne kadar önemli olduğunu umarım yeterince vurgulayabilmişimdir.

Bir zamanlar Hristiyan konferanslarında bir cin kendini

gösterdiğinde kalabalıkların toplandığını görmek pek yaygın değildi. Etrafında durup çıkması için bağırırlardı. O kadar çok karışıklık olurdu ki, kimse ne olduğunu bilemezdi. İblis karışıklığı sever ve biz de böyle bir durumda aslında ona yardım ediyorduk. Etrafına toplanmayın.

Kilisemizde bunu genellikle küçük grup sistemimizle (bu işle ilgilenenlerin eğitimli olması kaydıyla) çözeriz. Küçük grup halledemezse, daha tecrübelilerden oluşan destekleme grubu daima yardıma hazır durumdadır.

Takımlarımızın hepsi için ana hatlar vardır ve bir takımda bir önderin olması gerekir. Önderin her hizmet seansına hakim olması gerekmiyor ama tanrısal bir düzenin olması şart.

Söz konusu kişiyi rahatlatın

Hizmet edilen kişinin rahatlaması gerekir. Dolayısıyla Kutsal Yazılar'ın gerçekleri o kişiye izah edilerek durumdaki gizemin bertaraf edilmesi önemlidir. Özgür kılınmayı isteyip istemediğinin saptanması da önemlidir. Örneğin, yaşam tarzlarını değiştirmeleri gerekebilir ve böyle bir durum varsa bunun o kişilere söylenmesi önemlidir. Bunu yapmak istemeyebilirler. Buradaki anahtar mesele “ürkütücü” bir durum yaratmadan mümkün olduğu kadar normal bir atmosfer oluşturmaya çalışmaktır.

“Cin”in adının bile geçmesi insanlarda türlü türlü çağrışımlar yapar. Örneğin, cine tutulmuş bir kadını anımsıyorum. Cin kendini göstermeye çalışırken, kadın onu bastırmaya çalışıyordu. Bu bir süre devam ettikten sonra ona, “Bir dakika. Burada neler oluyor. Bu şeyin gitmesini istemiyor gibisin.” dedim.

The Exorcist (Cin çıkarma) filmini seyrettiği ortaya çıktı. Bu benim seyretmek istediğim türde bir şey değil. Ancak filmin son sahnelerinde şöyle bir şey olmuş; çocuk özgür kılınır ama cin kadına yardım eden rahibin içine girer. Dolayısıyla yardımcı olmaya çalıştığım hanım ne zaman cin onda kendini göstermeye çalışsa, kendisinden çıkan cinin benim içime gireceğini sanmış. Dolayısıyla onu bastırmaya çalışmış. Ona böyle bir şeyin olmayacağını dikkatlice izah ettim. O da bunu anlayınca durumu hallettik ve o da özgür kılındı.

Bu, kişileri rahatlatmak, mümkün olduğu kadar rahat hissetmelerini sağlamak ve olan biteni bilmelerine yardımcı olmak için onlarla konuşmanın önemine ışık tutar. Bunun ardından Kutsal Ruh'un içinde bulunduğunuz duruma gelmesi için dua etmek bir sonraki adımı oluşturur. Ancak ortam, duygusal bir hal alırsa, o zaman ortamı yumuşatın ve meseleyi konuşun.

Günahın itirafı

Kişinin, cinlerin etkisine giriş noktası sağlamış olan günahı itiraf etmesi önemlidir. Bu, bazen çok kişisel bir hal alabilir. Yardım ettiğim kişi kadınsa, odadan çıkmasını teklif ediyor ve eşimin onu dinlemesini öneriyorum. Karıma durumla ilgili nadiren soru sorarım. Gelecekteki bir danışmanlık için bilmem gereken bir şey varsa soru sorarım. İnsanların geçmişteki günahlarının ayrıntılarıyla ilgilenmem; sadece onların sorunlarından özgür kılınmasına yardım etmek istiyorum.

Burada söz konusu olan günahlar, cinlere dair etkinlikleri içeren fırsatları kapsar. (15. bölüme bakın) Örneğin, şimdi ya da aile geçmişinde büyüçülük etkinliği var mı diye sorarız. Büyüçülükle ilgili kitapların ya da makalelerin olduğu yerde, o

kişinin bunları yok etmesi gerekir. Bu kaynakları bizzat yakmaları ya da yok etmeleri çok önemlidir. Karıştığı böyle bir şeyden vazgeçen onlar olduğu için, bunun tüm sorumluluğunu almaları gerekir. Sadece bu görevi tamamlamaları için onlarla gidebilirim.

“Kuşakların cinlerin etkisi altında olması” olarak adlandırılabilir sorunla bağlantılı olduğu için ataların günahlarını reddetmek gerekebilir.

İster büyüçülük gibi günaha bulaşmaktan dolayı Tanrı’dan bağışlanmayı isteme, ister başkalarını bağışlama gibi herhangi bir kurtarma durumunda “bağışlama” önemli bir meseledir.

Bağışlamanın özellikle sorun yarattığı alanı kendini bağışlamada görürüz. İnsanın kendini reddetmesi, Tanrı’nın yarattığı bir şeyi reddetmek olduğu için burada bağışlamayı aramak elzemdir. Tanrı’nın benzerliğinde yaratıldık. Dolayısıyla kendini reddetme Tanrı’nın bizi yaratırken iyi bir iş çıkarıp çıkarmadığını sorgulamak olur. Bunun için de Tanrı’ya karşı duyulan derin bir öfke olabilir. Böyle bir öfke ve Tanrı’yı sorgulama ya da O’na karşı gelmeden dolayı itirafta bulunup tövbe etmek gerekir. Bu bağlamda bazen bazılarının Tanrı’yı bağışlamaktan söz ettiğini duyuyorum. Bana göre bu Tanrı’ya neredeyse küfür etmek gibi bir şey. O çömlekçi, biz de kiliz. ²⁹³ Biz kim oluyoruz da O’na kafa tutuyoruz?

Kendisini incitmiş olanları bağışlayamayan birine kurtarma hizmeti vermem. Genellikle bağışlama sorunu kurtarmadan daha büyük bir meseledir ve kişiyi bağışlama noktasına getirmek büyük bir savaş olabilir. Ancak bağışlama olur olmaz yaralanan duygular iyileşebilir; zaten bu da başka bir zaferdir.

Özellikle kendini reddetme durumlarında kişiyi Tanrı'nın bağışını kabul edecek noktaya getirmek için de aynı şey geçerlidir. Bağışlanmayı kabul etme, Tanrı'nın Sözü'nü kabul etmekten geçer; günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp, bizi her kötülükten arındıracaktır ve “böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur.”²⁹⁴

Rahatlatan dua

Bu meseleler “halledildikten” sonra, kişi yaşamında ortaya çıkabilecek değişiklikleri tamamen anlar ve sonra da İsa'nın adıyla herhangi bir lanetten ya da ailenin karıştığı cinlerle ilgili bir şeyden özgür kılınır. Ailevi meseleler bazıları için hassas bir alandır ama hükmetme ya da cinlerin istilası gibi kuşaklar boyunca devam etmiş meseleler olabileceği için bunların halledilmesi gerekir. Ve bu kişilerin ailelerinin karışmış olduğu her şeyden çıkması gerekir.

Ailenin hükmü aşırıya kaçtığı zaman, onların bundan çıkmasını sağlayabilecek belirli bir eylem gerekli olabilir. Bu durumla ilgili bir örnek verebilirim; geçen yirmi sekiz yıldır annesinin kendisinden her perşembe akşamı aramasını isteyen bir hanım vardı. Bu kaleyi yıkmamız ve söz konusu hanımın annesini düzenli olarak telefonla aramasını durdurmamız yaklaşık bir yılımızı aldı. Birine annesine telefon açmamasını tavsiye etmek pek uygun görünmeyebilir! Ne var ki belirli ve göreceli olan küçük eylemler önemli ilkeleri gösterebilir ve örnekteki durumda büyücülük güçleri ailenin içinde işlerini hallediyordu.

İsa Mesih'in adıyla cine o kişiden çıkmasını emrederiz. Gerekli Kutsal Yazılar'ı kullanırken biraz yaratıcı olmakta yarar vardır. Bu

kulağa tuhaf mı geliyor? Cinlere İsa'nın adıyla gitmesini emretmek elbette önemli ama O'nun adının ima ettiği her şeyi kullanabiliriz. Örneğin; Filipililer 2:9-11'de "Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı" gibi İsa'nın adının taşıdığı sözlere gönderme yapabiliriz. O'nun adı anıldığında gökteki, yerdeki, yer altındaki, hatta cinlerin dünyasındakilerin diz çökmesinden bile bahsediyor olabiliriz.

Çarmıh, boş mezar ya da İsa'nın kanı (cinler buna dayanamaz) gerçeğine gönderme yapabiliriz. Kişiyi Kutsal Ruh'un tapınağı olarak da gönderme yapabiliriz. Bütün bunlar cinlerin etkisini gerçekle karşı karşıya getirmeye yarar. Hizmet ettiğimiz kişi Mesih'te yeni bir yaratıktır ve cinlerin gücünün onun yaşamında yeri yoktur; bunu güçlü bir şekilde anons edebiliriz. Duygusal ısıyı belirli bir sınırdan tutmaya çalışmak elbette önemlidir. Bu süreç zaman alabilir ama fazla da geciktirilmemelidir.

Kişinin de bizimle işbirliği yaparak cine çık demesi yararlı olur. "Seni artık istemiyorum" diyebilir. Bu noktada bağırmaya gerek yoktur. Cinler sağır değil! Otoriteyle konuşmak, bağırmayı gerektirmez.

Gözlerimiz açık olarak dua edelim. Olan biteni görmemiz önemlidir. Kovma sonucunda oluşan herhangi bir hareketin olup olmadığını görmemiz lazım. Dua ederken Tanrı'yı dinlemeli ve kişiye cinin gittiğini hissedip hissetmediğini sormalıyız. Burada dikkatli olmalı ve kendi ruhumuzu kontrol etmeliyiz. Herhangi bir kuşku varsa, gitmediğine ya da saklandığına dair bir hissimiz varsa, dürüst olmalıyız. Bunu bazen cin kendini sergilemeyi bıraktığında ya da her şey sessizleştiğinde yaparım. "Orada bir cin varsa ona kendisini göstermesini ve gitmesini İsa'nın adıyla emrediyorum" gibi bir şey söyleyebilirim. Saklanmışsa cin kendini

tekrar gösterecektir.

Gözlerimizi açık tutmakla birlikte dua ettiğimiz kişinin gözlerine bakmak da önemlidir. Çünkü bazen orada neler olduğunu görebiliriz. Böylece “Bana bak. Biliyorum hoş bir şey değil, ama bir süre bana bakmanı istiyorum” gibi bir şey söyleyebilirim.

Bazen cin kendini bedenin belirli bir yerinde gösterirse, ellerimizi bedene koymamızda fayda olabilir. Ama tabii bedenin neresinde olduğuna bağlı. Bu konuda hassas davranmalıyız. Bir hanım için dua ediyorsam, yanımda daima hanım bir yardımcımın olmasına dikkat ederim. Bu durumda eğer uygunsuzsa yardımcımdan o kişinin bedenine elini koymasını isterim. Dediğim gibi bedenin neresinde olduğuna bağlı ve burada kültürel meseleler de işin içine girebilir.

Kurtarma hizmeti esnasında dillerle konuşma uygun olur mu olmaz mı diye sorulur. Hizmet edenler için uygun olur; onlara ruhsal donanım sağlar ve bu da faydalı olur. Ancak cinin gitmesini emrederken dua ettiğimiz kişinin dillerle konuşmasına normalde izin veremem. Cinler bu armağanı taklit edebilir. Bir cinin kullandığım dilde bana yanıt verdiği bir durumu yaşadım.

Genel olarak yaklaşık her beş dakikada dua etmeyi durdurmayı bir kural haline getirdim. Cinlerle ilgili güç ya da güçler o zaman içinde gitmemişse, durup halledilmesi gereken engelleyici başka meseleler var mı diye sorarım.

Ruhları adlandırma

Bazen bana ruhların üzerinde otorite sahibi olmak için onları adlandırmanın önemli olup olmadığını soruyorlar. Bu konuda

kuşkuluyum. “Aldatıcı ruh”²⁹⁵, “dilsiz ve sağır ruh”²⁹⁶ ve “kötü ruh”²⁹⁷ gibi ruhların adları olduğunu destekleyen bazı ayetler var. Bunlar gerçek adları mı yoksa zarar verdikleri kişiye yaptıklarının bir göstergesi mi diye sormak geçerli bir soru olur. Bu soruya verecek kesin bir yanıtım yok. Burada bir kural koyamam. Söz konusu kişinin, ruhun kendisine sıkıntı verdiği yeri tanımlaması yardımcı olabilir.

Reddedilme kaynaklı durumlar bunun için iyi bir örnek oluşturur. Reddedilme ruhunu adlandırırken sorun saptanır. Öyle ki, kişi gelecekteki reddedilme durumlarını tanıyacak ve gerektiği şekilde karşılık verecek donanıma sahip olacaktır. Ruhun tekrar takıldığı reddetmede bağışlamamanın ve yoğun öfke duygularına yenilmemesi gerektiğinin farkında olacaktır. Ancak bir ruha adını sormam. Zaten yalan da söyleyebilir!

“Belirtileri” nelerdir?

Belirtiler, bir cinin varlığını ve kişiyi etkileyişini gösterdiği çeşitli yollardır. Çeşitli şekiller alabilir ve bizim iki ana tip arasındaki farkı ayırt etmemiz gerekir. Cin çıkışını öksürükle, nefes nefese kalmayla, kusmayla ya da bağırma ile belli eder. Bunlar çıkan şeyin arkada bıraktığı belirtilerdir ve de durdurulmalıdır.

Gösteri şeklinde olanlar da vardır. Örneğin, yılan gibi yerde sürünmeler, yuvarlanmalar ya da şiddetli sarsılmalar gibi. Bunların oluşmasını teşvik etmem. Ama yine de meydana gelirse cine durmasını söylerim.

Cin bir şekilde kısa sürede çıkıp gitmezse, duygusal ısıyı daha istikrarlı bir düzeye getirmek için ortamı yumuşatmaya çalışırım.

Duyguların kontrol dışına çıkmasını teşvik etmemeliyiz. Kahve molası verebilirim, böylece durumu değerlendirir ve kalan olası giriş noktaları üzerinde konuşabiliriz.

Cin gitmiyorsa, bunun bir nedeni olmalı. Kişi bir şeyi saklıyor olabilir. İtiraf ve tövbe etmekte isteksiz olduğu bir günah varsa, o zaman daha fazla ilerleme kaydedemeyiz. Konuşup başka bir zaman ayarlayabiliriz. Buradaki mesele şudur: sadece inanlıların yaşamlarındaki cinlerden kurtulmalarına değil, imanlarında büyümelerine de yardımcı olmak istiyoruz.

Kurtarmadan sonraki bakım

Kurtarma seansından sonra, kişiye şimdi sahip olduğu özgürlükte, geçmişin düşünce ve etkilerinden özgür olarak nasıl yürümesi gerektiği konusunda öğretilmesi çok önemlidir. Bu çok sık unutulmuş bir meseledir. Dolayısıyla cinlerin belirtilerinin görünmesi ve kurtarma seanslarının yapılmasının yaygın bir nedeni olarak ortaya çıkar. İnsanların devamlı kurtarılmaya isteyecekleri yerde, zihinlerini yenileyerek yeni kavuştukları özgürlüğü nasıl kullanacaklarına dair öğretilmesi elzemdir. Cinlerin etkilerinden kurtulun ama düşünce yaşamınızın ya da duygularınızın kalelerinin yıkılmış olduğundan da emin olun.

Bu eğitim sürecinin parçası olarak, cinlerin geri gelebileceğini anlamaları şarttır. Kişi günah işlemeye devam eder, yaşamında acılığa, bağışlamamaya izin verir ya da inanlı kardeşleriyle yakın bir birlikteliği aramıyorsa cinlerin yeniden giriş noktaları bulabileceğine inanıyorum.

Bu, gerçekten aranan anahtardır. Çünkü özgürce yürüyenler, dua aracılığıyla cinlerin etkileriyle daha kolay baş edebileceklerini

göreceklendir. Cinlerden özgür kılındıktan sonra bir bakım programı uygulanmalıdır: o kişiyle düzenli olarak temas halinde olmalı, cesaret vermeli ve düşmandan gelebilecek saldırılara karşı çıkabilmesi için yanında durulmalıdır. Yaşamındaki değişiklikleri kabul etmesi için ona yardım edilmelidir. Bu da tapınmaya katılması ve Kutsal Kitap çalışmalarına gelmesi sağlanarak yapılır. Kardeşlerle birlikte olması için teşvik edilmeli. Cinlerin gücünden kurtarılmayı eğitim sürecinin bir parçası olarak görmek çok önemlidir. Buna tüm inanlıların katılımı önemlidir.

16 Numaralı Etkin Strateji: İnsanları cinlerden nasıl özgür kılarız konusunda eğitim alın ve bunu korkmadan ama hesap vererek yapın.

BÖLÜM 17 - RUHSAL SAVAŞ BAĞLAMINDA KİLİSE KURMA

İkinci bölümde ruhsal savaşın tanımını aşağıdaki gibi verdim. *“Ruhsal savaş, müjdenin ilerlemesi ve kilisenin kurulması gerçeği olup bizi, Şeytan’ın kontrolü altındaki karanlık güçlerin saldırısına karşılık vermede ve bunu yaşamada aktif hale getirir.”* Bu kitapta ruhsal savaş meselesinin kilisenin danışmanlık ve müjdecilik hizmetinden ayrılamayacağını önemini vurguladım.

Ruhsal savaşla ilgili olarak Yeni Antlaşma’da bir araştırma yaptım ve istisnasız hepsi kilise bağlamındaydı. Şimdi izninizle birkaç örnek vermek istiyorum.

Ölüler diyarının kapıları kiliseye karşı direnemez

İsa’nın bizzat kendisi savaşın, kilisenin kurulması ile ilgili olduğunu Petrus ile konuşurken söyledi. Kilisesini kuracağını ve ölüler diyarının kapılarının ona karşı direnemeyeceğini söyledi. ²⁹⁸ Bu, ruhsal savaş kilise kurma bağlamında gösterir. Eski Antlaşma’daki şehrin kapılarında ihtiyarlar buluşurdu. Burası, şehrin yöneticilerinin bir araya gelip önemli kararlar aldığı, adaletin sağlandığı ve vatandaşa öğütte bulunulan yerdi. Ölüler diyarının (ya da cehennemin) kapılarının bu dünyanın tanrısı olan Şeytan’ın, düşmanın stratejilerine ve görüşlerine gönderme yaptığını görüyoruz. Düşmanın stratejilerinin kilisenin kurulmasını engellemeye yönelik olduğu görülüyor ve bu metinde İsa, bize hiçbir şeyin kilisenin kurulmasını önleyemeyeceğine dair güven veriyor. Düşmanın stratejileri başarısız olacaktır.

Bunun ruhsal savaşın iki önemli uygulamasını öğrettiği kanaatindeyim:

İlkin cehennemın tüm danışmanları kilisenin kurulmasına karşı çıkıyor. Bunun uygulamada nasıl olduğunu birçok şekilde görebiliriz. şehrinizde büyük bir müjdecilik çabasına giriştiğinizi tasavvur edin. Bütün kiliseler harekete geçirilir ve yetenekli bir vaiz de gelmek üzeredir. Danışmanlar insanları Mesih'e nasıl yönlendireceklerine dair eğitir. Daha da önemlisi pek çok kişi bu müjdecilik etkinliği aracılığıyla kurtulsun diye dua toplantıları düzenlenir ve Tanrı'ya yakarılır. Dua ederken bilinçli olarak ruhsal savaşa girer ve cehennemın danışmanlarının yenilmesi ve Rab'bin, şeytan'ı insanları esir alan çabalarından ötürü azarlaması için bilinçli olarak ruhsal savaşa katılırız. Sonra da misyon gerçekleşir. Genellikle insanların "İsa Mesih'i kabul etmesini" görmek bizi teşvik eder; müjdeye açık olan dünyanın bazı yerlerinde binlerce insan, davetiyenin çıkarıldığı ön tarafa gider ya da verilen kabul kartlarını doldurur. Bu harika bir şey; zaten bunun için dua ettik. Yorgunluktan dolayı bir mola verir ve normal hayatımıza döneriz.

Ancak heyecanımızdan dolayı fark bile edemediğimiz bir sorun var! İsa Mesih'e gelenlerin pek azı yerel kiliselerimize katılır. Onlarla iman etmelerinden sonra biraz vakit geçiririz ama fazla çaba sarf edemeyecek kadar yorgunuzdur. Ne oldu? Kilise kurulmuyor. İşte, düşmanın stratejisi de budur. Dünyanın bazı yerlerinde devasa müjdecilik kampanyalarının olduğunu duyarız ama bunların yerel kiliselere katılımlarda büyük bir etki yaptığını duymayız. Bazen Afrika'nın bazı bölgelerinde büyük bir uyanış olduğunu ve bunun geniş bir nehir akışına benzetildiğini ama yeni inanlıların yeterli bir eğitimden geçmediği için bu nehrin sığ olduğu gibi betimlemeleri duyarız. Lütfen beni yanlış anlamayın. Tanrı'nın Afrika'daki işleyişinden dolayı seviniyorum; keşke bu

tür şey İngiltere’de de olsa. Her ne kadar kişisel deneyimlerim sınırlı da olsa bizzat şunu gördüm: Dünyanın bazı yerlerinde Tanrı güçlü bir şekilde çalışıyor; oralarda bile güçlü, hesap veren ve eğiten kiliseler kurmak çok zor olabilir. Önemli olan nokta şudur: Tanrı kilisesini kurmakta kararlı. Düşman da O’nu durdurmak istiyor. Elbette dualarımızın odak noktası sadece müjdecilik misyonunun başarısı olmamalıdır. Bu bittikten sonra dualarımız ve gayretlerimiz iki katına çıkmalı. Ruhsal savaş duası misyonda sona ermez. İsa’nın vaat ettiği gibi kiliselerin kurulması için dua edelim.

İlk kilise bunun önemini anladı. Elçilerin İşleri kitabında “yeni kurtulanları topluluğa katılincaya”²⁹⁹ dek saymıyorlardı bile. Sayılan şey, Tanrı’nın yaşamının yeryüzündeki ifadesi, yeni topluluk, Mesih’te yeni bir insan olan topluluğa (kiliseye) katılanlardı. İşte, dualarımızın, misyonumuzun ve ruhsal savaşımızın odağı bu olmalıdır.

Bütün bunların küstahça olan ikinci bir sonucu vardır. Cehennem danışmanlarının korkusu kilisenin kurulmasıdır. Şeytan Kutsal Yazılar’ı biliyor. Kilise kurulunca planlarının alt üst olacağını biliyor. Dolayısıyla ülkemizin bütün karanlık bölgelerinde kiliseler kurmaya başlayalım! Bu ruhsal bir savaştır. İnsanlar sık sık şu mekan ya da şu şehir ya da şu kırsal alan çok karanlık diye söz eder. Oralarda kiliseler kuralım ya da en azından o yerlerde Tanrı’nın halkından oluşan küçük gruplar oluşturalım. O şehirlerin ya da köylerin “yüksek yerlerinde dua etmekten” çok bunun Kutsal Yazılar’a daha uygun bir ruhsal savaş şekli olduğunu öneriyorum. Elbette kilise kurma duadan kaynaklanmalı ve duayla devam etmeli. Öncü olma durumundaysanız zaten bunu yapma eğiliminde olacaksınız!

Ruhsal savaş ve Efes'teki kilise

Ruhsal savaş bağlamında kilisenin olduğuna dair başka bir rnek Efes'teki kiliseye yazılan mektupta görülür. Pavlus, Tanrı'nın amaçlarında yer alan kilisenin rolünden söz eder. Bu mektubun ilk yarısında kiliseyi bir aile, Tanrı'nın ev halkı ve Tanrı'ya ait kutsal bir tapınak³⁰⁰ olarak betimler. Dolayısıyla altyapısal öğretiyi verir. Kiliseden Mesih'te yeni bir insan ve "esenliği sağlayan"³⁰¹ olarak söz eder. Duaları kilise içindir ve Tanrı'nın bütün doluluğuyla dolmamızı ve bütün kutsallarla birlikte Mesih'in sevgisini anlama gücümüzü vurgular. ³⁰² Bu mektubun öğretisel kısmında ruhsal savaşa dair bir ima vardır. Pavlus, Tanrı'nın çok yönlü bilgeliğini, yönetimlere ve hkmranlıklara bildirme niyetini ve bunun nasıl yapılacağını- evet, anladığınız gibi "kilise aracılığıyla"³⁰³- ilan ettiğinde bunu görebiliriz.

Mektubun ikinci kısmında Pavlus, bu öğretiyi kilisenin yaşamına uygular. 4. bölüm kilisenin, elçilerin, peygamberlerin, müjdecilerin, önderlerin ve ğretmenlerin Mesih doluluğundaki olgunluk dzeyine³⁰⁴ nasıl getirileceğini betimler. Daha sonra Tanrı'nın amaçlarında yer alacak olan kilise için gerekli uygun ahlaki tavrı ele alır. Evlilik hakkındaki öğretisi bile İsa ile gelininin, yani kilisenin, ilişkisindeki paralellikten kaynaklanır. Bu bağlamda, ruhsal savaşla ilgili meşhur klasik metne geliriz. "Son olarak Rab'de, O'nun üstün gücüyle gçlenin, İblis'in hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın. nk savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hkmranlıklara, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır."³⁰⁵ Bu, beden olarak kiliseye verilen bir buyruktur; bizi ayartmaya ve mahvetmeye yönelik düşmanın gayretlerine karşı durabilmek için *beraber* ne yapmamız

gerektiğini açıklar.

İman kalkanından bahsettiği zaman büyük Romalı kalkandan bahsediyor. Roma ordusundaki kalkanın üçte ikisi taşıyanın bedenini kaplıyordu. Kalan üçte biri ise yanındaki adamın bedeninin bir kısmını kaplıyordu. Dolayısıyla bir sıra asker yan yana durup da kalkanlarını kaldırdıklarında delinmez bir bariyer oluşturuyorlardı. Bu bariyer sadece kalkanları taşıyan askerleri korumakla kalmayıp ileri doğru gittikçe önünde duran her şeyi silip süpürürdü. Pavlus'un burada yarattığı imaj şudur: iman kalkanı bir savunma silahı gibi görünse de, düşmanın sıralarına saldırırken kilisenin kendini korumada kullanması amacıyla tasarlanmıştır. Bazen zırhın sadece savunma için olduğu iddia edilir. Bu, inanlıların Şeytan'ın saldırılarına karşı kalelerinin sığınağında oturup öylece bekledikleri gibi bir izlenim yaratabilir. Hendrickson bu konuda şu yorumu yapar: “Buradaki bağlam bu sıradan yoruma izin vermez. Pavlus'un burada bahsettiği tuğladan yapılmış duvarın, pasifçe duvarı yıkacak kütüğü beklemesi değildir. Burada gönderme yapılan askerler savaşmak için sıraya girmiştir. Hem kendilerini koruyor hem de saldırıyorlar... Basmakalıp bir klişe gibi algılanabilir ama yine de doğruluk payı vardır: saldırı en iyi savunmadır. Pavlus'un bütün yolculukları saldırgan savaşın belirtileri olarak algılanabilir. Pavlus, İblis'in alanını istila ediyordu.”³⁰⁶

Savaşa dair diğer metinler

Petrus'un “İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşüyor”³⁰⁷ dediği metin iyi bilinen başka bir savaş metnidir. Bu Kutsal Yazılar'daki kilise bağlamında, özellikle kilisenin ihtiyaçları ile gençler arasındaki ilişki açısından görülebilir. Kiliseyi yok etmeye çalışan Şeytan için bu ilişki kolay bir av

olabilir. Petrus, düşmanın saldırısına direnirken acı çeken kilise hakkında konuşmaya devam eder. Yine kiliseyi kurma bağlamında ruhsal savaştan bahsediyor.

2. Korintliler 10'da kalelerin yıkılmasıyla ilgili Kutsal Yazılar'a zaten bakmıştık. Pavlus'un endişesi şudur: Pavlus'un otoritesini ve öğretişini sorgulayan ve ona zarar vermek için uğraşan, dıştan iyi görünen sözde üstün olan hilekar, sahte öğretmenlerin kiliseye sızmasıdır. Bunların kiliseye sızmaması lazım. Burada yine Pavlus'un kilise endişesi bağlamında ruhsal savaş tartışılır. Bir sonraki bölümde sahte elçiler hakkında konuşmaya devam eder. Tek motivasyonunun kiliseyi el değmemiş kız gibi Mesih'e nişanlamış olmasına dayandığını söyler. [308](#)

Pavlus, aynı mektupta Şeytan'ın düzeninin ve oyununun farkında olmanın önemini açıklar. Korintliler'e Şeytan'ın oyununa gelmemelerini ve onun düzenlerini bilmelerini söyler. [309](#) Kilisedeki bağışlama meselesini bu bağlamda ele alır. Şeytan'ın stratejilerinden biri kilisede bağışlamama havası yaratmaktır. Böylece kilisenin etkisini azaltabilir.

Elçilerin İşleri'nde ruhsal savaş

Elçilerin İşleri kitabındaki ruhsal savaş bağlamında kilisenin önemini de gördüğümüz kanaatindeyim. Bu kitap, Roma dünyasında müjdenin yayılışını ve birçok şehirde, ilçede ve kırsal alanda alternatif radikal iman topluluğu olarak kilisenin kurulmasını mümkün kılan Kutsal Ruh'un eylemlerini betimleme açısından yorumlanabilir. Başka bir görüş açısından bakıldığında kiliseye zarar vermeye ve böylece müjdenin yayılmasını engellemeye çalışan düşmanın stratejisini açığa çıkardığı görülür. Başarısız olan her taktik karşısında Şeytan, genç kilise karşısında

başka bir taktiği ortaya atar gibi görünüyor.

İlkin Yahudi yetkililerden gelen bir muhalefet ve zulüm vardı. Bu, inanlıların kendilerini duaya³¹⁰ vermeleri ve Tanrı'nın Sözü'nü daha bir cesaretle anlatmalarıyla sonuçlandı. Düşmanın bu taktiği geri tepti ve kilise büyüdü. ³¹¹

Düşman sonra içten gelen bir sapma stratejisi uyguladı. Hananya ile Safira Şeytan'a uydu ve yalan söylediler. ³¹² Dahası yalan söyledikleri mesele Tanrı'nın lütfunun en büyük kanıtlarından biriyle bağlantılıydı: ilk kilise güvenilirliğini yoksulu koruyan, sevecen ve radikal bir topluluk olarak gösterdi. Tarlalarını ve mallarını aralarında yoksul kalmasın diye satmaya hazır ve nazır olan zengin üyelerin isteğiyle bu. ³¹³ Kiliseye ve güvenilirliğine yapılan sinsice planlanmış bir saldırıydı.

Bu plan suya düşünce, düşman iki gruptan oluşan dullar arasında kimin daha iyi bakıldığına dair çekişmeler yaratarak kiliseyi bölmeye çalıştı. Bu taktik önderlerin esas işlerini yapmaları konusunda dikkatlerini dağıttı³¹⁴ (düşmanın görüş açısına göre). Bu da suya düşünce, Kutsal Ruh'un esinlediği bilgelikle halledilen meseleden sonra kilise yine büyüdü.

Düşman bunun ardından hepsine zulüm gönderdi. ³¹⁵ Bu da kiliseyi yok etme yerine inanlıların dağılması ve müjdenin Kudüs ve Yahudiye'den çıkıp diğer uluslara ulaşmasıyla sonuçlandı.

Bu, Pavlus'un bilmemiz için bize anımsattığı ve kilise tarihinde defalarca tekrarlanmış olan düşmanın stratejilerinin bir kopyasını oluşturur. Bugün muhalefet, zulüm, sapma, bölünme ve önderlerin dikkatlerini esas görevlerinden başka yöne çevirmeleri ruhsal savaşın meseleleri olarak kalır. Bunlarla ilk kilisenin

yüzleştigi gibi yüzleşelim ve düşmanımızı yenelim.

Ruhsal savaş ile kilise arasındaki bağlantının sonuçları

Ruhsal savaşın kilisenin kurulması bağlamında ele alınmasını vurgulayan Kutsal Yazılar'ı ciddiye almamız gerekir. Ruhsal savaş bu bağlamdan ayırmayı destekleyen hiçbir Kutsal Yazı'yı göremem. Ruhsal savaşla kilisenin kurulması arasındaki bağlantının birkaç sonucu vardır:

İlkin bu konu üzerinde net bir öğretiş olması çok önemlidir. Özellikle insanların yaşamlarındaki cinlerin etkisiyle uğraşırken, net bir otorite yapısının desteklediği öğretişi edinmek önemlidir. Bu, birkaç uzmanın işine indirgenmemelidir. Ruhsal savaş, dua ve cinlerin etkisini ele alma gibi meselelerin sadece “tuhaf” olarak betimlenen insanları çektiği gibi bir eğilim maalesef doğrudur. Bu meseleler kilise yaşamının parçası olarak görülür, uygun eğitim verilebilir, bu görevi yapabilecek en donanımlı kişiler seçilir ve onların bu görevi yapması sağlanırsa iyi olur. Bazen “aşırı”ya kaçır kaygısıyla kiliselerin bu alanda öğretiş vermemesi ve kişileri yetiştirmemesi beni endişelendiriyor. Sonuçta da şu olabilir: bazı kiliselerdeki insanlar özgürlüklerine kavuşmak için çaresiz kalır ve çare bulmak için de kilise önderlerinin “aşırı” olduklarını düşündükleri o uzmanlara giderler!

İkincisi ise öncü işlerin olduğu her durumda ruhsal savaş vardır. İlk kilisenin tarihini okursanız, Müjdenin yayıldığı ve ilerlediği hemen hemen her durumda karşı saldırıların olduğunu görürsünüz.

Dolayısıyla kiliseyle ilgili herhangi bir öncü işte cinlerin

saldırısı karşısında şaşırılmamalıyız. Aşağıdakilerden herhangi birinde yer aldınızsa, bunun mutlaka bir karşı saldırısı olacaktır:

1. Yeni inanlılar kazanma
2. Yeni inanlıların kilisede öğrenciler olmasını sağlama
3. Kilisenin genişlediği yeni alanlarda yeni inanlılar kazanma
4. Etkili takım önderliği oluşturma
5. Yeni öğretiş ve eğitim kurslarının gelişmesini sağlama

Bunu kavramak, plan yapmamızı, dua etmemizi ve düşmanın stratejileriyle etkin bir şekilde karşılaşmamızı mümkün kılar.

Pratik örnekler

İzninizle kendi deneyimlerimden birkaç örnek vereyim.

Kilisemizin ilk yıllarında dostum John Callow ile cumartesi akşamları bulduğumuzu anımsıyorum. Hizmete girecek kişiler ve yeni inanlılar için dua ederdik. Bunu yaklaşık iki yıl boyunca her cumartesi yaptık. Bu kitabın başında betimlenen kırılma noktasına kadar.

Birinci bölümde bahsettiğim gibi birkaç yıl önce *Bakım ve İyileştirme Kursu* adlı insanları eğitmek için tasarlanmış bir kurs geliştirdim. Artık düzenli olarak insanları cinlerin etkisinden kurtarma ve iyileştirme görevini yapabilenler olsun ve ben de başka şeylerle uğraşacak zaman bulabileyim diye. O zaman bu kursun hem ulusal hem de uluslararası düzeyde bu kadar etkili olabileceğini hiç düşünmemiştim. O kursu hazırlarken aile

hayatımızda ne gibi engellerle karşılaştığımızı zaten açıkladım.

Daha önce bahsetmediğim bir şey var: Woodside Kilisesi'nde daha sonra İncil okulu açtığımızda benzer bir tecrübe yaşadık. Ruhsal savaş ya da cinlerin etkisi üzerinde konuştuğum bir kurs değildi bu. Amacım isteyenlere temel bir sistematik teolojinin öğretilmesini sağlamaktı. “Bu bir savaş mı?” diye sorabilirsiniz. Evet, insanların gerçeği öğrenmesini mümkün kılmak, onların Şeytan'ın saldırılarına karşı durabilmelerine yardım edebileceğimiz en iyi şeylerden biridir. Dahası, Tanrı'nın benim hiç bilmediğim planları vardı. Çok geçmeden New Frontier Churches'teki Tanrı'ya bir yıllarını eğitim almak için verene yönelik teolojik eğitim programı hazırlamam istendi. The Woodside Bible School (Woodside Kutsal Kitap Okulu) bu eğitim programının temelini oluşturdu. Öyle ki, orada yıllardır birçok genç (ve genç olmayan!) eğitilmektedir.

Takım önderliği için savaş

Diğer örnek de takım önderliği meselesi ile ilgilidir. Önderlerin büyük bir kısmının “eşit ve arkadaşlık düzeyinde” önderlik takımı kurmada zorlandığını fark ettim. (Maalesef bunu fark etmeyenlerin çoğu için de geçerlidir bu!). Düşmanın buna karşı olduğu kanaatindeyim; çünkü bu kilise yönetiminin (ihtiyarlar) ve misyonunun tanrısal yöntemidir. İsa, onikileri ikişer ikişer gönderdi. ³¹⁶ Pavlus, takımı Troas'da olmadığı için orada açılan kapı fırsatını kullanmadı. ³¹⁷

Bir arkadaşım böyle bir durumla karşı karşıya geldi. Yeni bir kilisenin öncülüğünü yaptı, ama önderlik takımını kurmaya çalışırken takımdakilerin arasında birden derin gerginlikler ortaya çıktı. Her iki tarafta da hata olduğuna eminim ama böyle

durumlarda “et ve kana” (birbirimize) karşı savaşmadığımızı anlamak zorundayız. Sonunda potansiyel takım üyeleri onu bıraktı. Zor ve üzücü bir durumdu ama daha önce onun yanında yer almış olan kişilerden oluşan yeni bir takım kurmaya başladı. Tuhaf olan şey şuydu: ortak bir vizyonu paylaşan ve birbirine yakın olan bu insanların arasına düşman yine girdi. Arkadaşım kendi karakteri hakkında, eminim, epey şey öğrenmek zorunda kaldı. Ancak onu uyardım: önderlik çağrısının sınanma zamanının şimdi olduğunu ve bunun duasında ve önderlik stratejisinde öncelik oluşturması gerektiğini söyledim. Tanrı’ya şükürler olsun ki, o zaman başarılı bir takım kurdu. Ama hikayenin tümü bana her zaman ayırtına varılmayan bir ruhsal savaş örneğini verdi.

Pek çok inanlı, ruhsal savaş konusunda olumsuz bir tavır takınıyor ve daima saldırıya uğradıkları için şikayet ediyor. Ancak ruhsal savaşta inisiyatif kullanan düşman değil, kilisedir! Göklerin Egemenliği zorlanıyor, zorlu kişiler onu ele geçirmeye çalışıyor. ³¹⁸ Dolayısıyla Şeytan’ın gösterdiği tepkiler bizi ruhsal savaşa sokuyor, ama bu sırada Müjde’nin ve Tanrı’nın egemenliği yayılıyor ve kilise kuruluyor. Bunu anlamamız önemlidir. İsa tekrar gelip bizi kurtarıncaya dek kilise, saldırılara uğrayacak gibi olumsuz görüş açısından kendimizi kurtaralım. Hayır, kilise egemenliğin güçlü temsilcisi olmak için serbest kalacak. Egemenliğin sahibi şöyle diyor: “Egemenliğin büyümesi son bulmayacak... Sonsuza dek sürecek.”³¹⁹

Yasacılığa karşı savaş

Kilise kurma bağlamında ele almamız gereken bir savaş daha var. Bu, lütfun yasayla olan savaşıdır. Yasacılığın iki yönü vardır; kurtuluş için belirli yasalara uymanın gerekliliği ve Tanrı ile birbirimiz tarafından kabulün yolu olduğu kanaati vardır. Bugün

dünyada pek çok kilisede Kutsal Yazılar talep etmediği halde insanları bağlayan ve yasacılığa uymaya zorlayan uygulamalar vardır. Bunlar giysilerimizle, takılarımızla, saçlarımızla, Rab’bin sofrasına katılma şeklimizle (örneğin mayasız ekmek almada ısrar gibi) ve pazar günleri ne yapmamız gerektiğiyle ilintilidir. Bunların yanı sıra Kutsal Ruh’un özgürlüğüne izin vermeyen ve bir şekilde bütün kurallara uymayı başaran (en azından dışarıdan) onaylanmış elit kesimin yaratılmasını sağlayan katı kilise ayinleri (toplantıları) vardır. Böyle bir şeyin varlığını biliyorum; çünkü böyle bir sistem içinde büyüdüm.

Kutsal Kitap, yasacılığın arkasında kötü ruhların olduğunu açıkça belirtir. Pavlus, buna insanların evlenmelerini yasaklayan ya da yiyecek yasalarına muhtelif bağlamda “cinlerin öğretileri” olarak gönderme yapar. ³²⁰ Çarmıhtan söz ederken şöyle der Pavlus: “Yönetimlerin ve hükümlerlerin [cinlerin] elindeki silahları alıp onları çarmıhta yenerek açıkça gözler önüne serdi. Bu nedenle kimse yiyecek içecek ... konusunda sizi yargılamasın. Mesih’le birlikte ölüp dünyanın temel ilkelerinden [bunlar “temel ruhlarından” olarak da çevrilebilir] kurtulduğunuza göre, niçin dünyada yaşayanlar gibi, ‘şunu elleme’, ‘bunu tatma’, ‘şuna dokunma’ gibi kurallara uyuyorsunuz?” ³²¹ Pavlus, çarmıhın zaferinin gerçeğinden hemen sonra yasacılığa karşı yapılan savaşa geçer.

Pavlus bu öğretiyi özellikle Galatyalılar’a Mektup’ta geliştirir. Galatyalılar bir savaş mektubudur. Pavlus inanlıları düşmandan çekip almaya çalışır. Onları yasacılıktan alıp lütfâ getirmeye gayret eder. Kullandığı dile dikkat edin. “Sizi kim büyüledi?” ³²² “Büyüledi”. Pavlus neler söylüyorsun? Büyücülük? Bu ağır bir dil ama uygun da. Yasacılık, Tanrı’nın lütfunun verdiği mirası yaşamamıza engel olur. Düşman bizi bağlar. Mesih bizi özgür

olalım diye özgür kıldı. [323](#) Bugün bizim de Pavlus'un yaptığı gibi kilisede ve düşmanın stratejisi arkasında bulunan yasacılığa karşı savaş açmaya ihtiyacımız var.

17 Numaralı Etkin Strateji: Bir bölgede kilise kurmak için oradaki düşmanın hükmünü yenmenin en iyi yolunu bilin. Düşmanın bu girişime karşı çıkacağını bilelim ve buna hazırlıklı olalım.

BÖLÜM 18 - YEREL KİLİSEDEKİ KALELER

Bir kilisenin ruhsal savaşta etkin olması ve Müjde'nin yayılması için temelini tanrısal olması önemlidir. Öyle ki, düşmanın giriş noktaları olarak kullanabileceği hiçbir ayak basma yeri olmasın. Durum böyle olmazsa kilisenin amaçları yönünde ilerlemesi ve vizyonunu gerçekleştirme hemen hemen imkansızdır. Düşmanın giriş noktaları olarak kullanabileceği ayak basma yerleri genellikle ya kilisenin temelinde kurulmuş olan kalelerde ya da belirli zamanlarda meydana gelen ana değişikliklerle tanıtılan kalelerde bulunur. Kaleler, bireylerde olduğu kadar kiliseler gibi kurumlarda da var olabilir. Bizim batılı kafa yapımız bunu her zaman görmeyebilir.

İyi temelin önemi

Bir kilisenin tanrısal bir temel üzerinde kurulu olduğunu düşünmeyi istememize rağmen, her zaman durum böyle olmaz. Yeni bir kilise kurulduğu zaman temelinde kaleler olabilir ve bunlar kilisede belirli bir büyüme olana dek bazen görünmeyebilir. Bunlar kilisenin kurucularının önceki durumlarını bırakma ve yeni bir işe başlama nedenine bağlı olabilir. Bazen kilise yaşamında yetersizlikle geçen birkaç yıldan sonra tespit edilebilirler.

Herhangi bir binanın temeli, o binanın karakterini belirler; dolayısıyla bir kilise tanrısal olmayan meseleler üzerine kuruluysa, bu meseleler orada yanlış ruhsal gücün kürsüsü olabilir. Etkisini de genellikle şöyle gösterir; insanlar o kiliseye katılırken o belirli ruhsal güç kilisenin yaşamında onları da etkiler.

Bu kitabın başında size Haiti’li pastörün hikayesini anlattım. Bu hikaye bir bina ve onun temeliyle ilgiliydi, ama ruhsal bir binanın, yerel bir kilisenin, ruhsal temelinde ne olabileceğini resmeder. Tanrı’nın onlara binayı inşa edebileceklerini söylemeden önce orada bulunan tanrısal olmayan sunağı çıkardılar. İsa’nın adıyla kurduğumuz herhangi bir iş için de aynısı geçerlidir. Tanrı hiçbir işin tanrısal olmayan temele inşa edilmesini istemez.

Kilise yaşamındaki ana değişim noktasında benzer bir şey meydana gelebilir. Eğer değişim tanrısal olmayan nedenlerle yapılırsa, düşman için giriş noktaları olabilecek kaleler kurulabilir. Benzer şekilde, bir kilisenin Tanrı’nın amaçları yönünde ilerlemesine engel olduğunda, daha fazla giriş noktaları oluşabilir ve yeni kaleler kurulabilir.

Tanrı vergisi bir vizyonla tanrısal temeller üzerinde inşaat yapmada öncülük yapan herhangi biri için önemlidir bu. Başkalarının önderliği altındaki kayıtlar incelenmeli; çünkü bu, öncülerin zorluk çektiği bir alan olabilir. Tanrısal bir otoriteye boyun eğmede yetersiz kalmışlarsa, öncülük ettikleri işin önderliğine karşılıklı boyun eğmede ve takım değerlerini oluşturmada zorluk çekeceklerdir.

Kaleler ya da düşman için giriş noktaları olarak tespit edilebilen bir takım meseleler vardır ve belirli bir kilisede birden fazla meselenin var olması şaşırtıcı olmaz. Aşağıda ele almam istenen durumlarla ilgili örnekler vardır.

Acılık kökü

Bu, temelle ilgili bir meseledir ve genellikle bir çeşit düşmanlığın sonucu olarak filizlenir. Acılık kökü, başka

durumlarda incitmek için tepki verme amacıyla var olmuşsa, bir kilisenin karakterini etkileyebilir. İncinme meselesi ele alınmamış ve önderler kilise başlamadan önce yanlış tepkilerinden ötürü tövbe etmemişlerse, bir kale ortaya çıkabilir. Bu acılık büyüyüp kilisenin bir özelliği haline gelebilir ve buna bulaşan herkesi etkileyebilir. Kiliseleri onaylamadığımız bir şeye tepki olarak değil, olumlu bir vizyonla başlatmaya dikkat etmeliyiz.

İbraniler kitabının yazarı hiç kimsenin Tanrı'nın lütfundan yoksun kalmaması ve birçoklarını kirletecek acılık kökünün filizlenmemesi için bizi uyarır. [325](#)

Bizzat tecrübelerimden şunu biliyorum: acılık kökü bir kilisenin temeline girerse (ya da küçük bir değişim sırasında bir grup insanın içine sızarsa), düşman için adım atacak yer sağlar ve bu da hemen hemen herhangi bir günaha götürebilir. Hem kilisenin birliğine hem de Müjdenin ilerlemesine tökez olur.

1. Asilik

Bu da yine temelle ilgili bir meseledir. Bu temel, daha önce boyun eğmekle ilgili bir sorundan dolayı kilisede sorunları çözemeyen bir önderin olduğu yerdir. Önder yeni bir işe başlar ve kilise de onun karizmatik yeteneklerinden ötürü büyür, ama kilise asilik temeli üzerine kurulu olduğundan bu yeni işte çok sık kendini gösterecektir; çünkü yanlış ruhsal güçlerin kaynağı için giriş noktaları oluşturmuştur.

Birçok yeni kilisenin kurulmakta olduğu kanısındayım. Ulusumuzun ve bütün ulusların İsa'yı tanımayanlar için daha çok kilise kurmaları gerekir. Yeni bir kilise kurmak için mevcut olanlardan çıkan insanlarla çok fazla sorunum yok. Birçok kilise

şöyle başlar: mevcut kilise Kutsal Ruh'un işleyişini kabul etmeyi reddettiğinde olan budur. Ancak kilise asilik noktasından başlamışsa ve yeni bir kilisenin kurulması çağrısıyla başlamamışsa bu, bir sürü soruna götürür. Sık sık bölünmeler, önderliğe karşı saygısızlık ve önderlikte saydamlık eksikliği olabilir.

2. Bölünme

Temelle ilgili bir mesele daha var: önderlerin daha önceki kiliselerde anlaşamamaları ya da başkalarının onlarda görmedikleri “hizmet” hırslarından dolayı kiliselerin bölünme üzerine kurulması. Başka ülkelerdeki durumu bilmiyorum, ama İngiltere’de temellerindeki bölünmeden dolayı büyüyemeyen ve devamlı ufak parçalara ayrılan küçük karizmatik gruplar var. Çok sayıda kilisenin kurulmasını istiyorum ama bunların bölünmeden değil, vizyondan kaynaklanması lazım. Çünkü temelinde bölünme varsa, sonunda bölünecekler ve yine bölünecekler. Bazen kurucular tarafından bölünme olumlu bir adım olarak algılanabilir. Ama kilisedeki dört ihtiyarın anlaşamamasından ötürü yeni bir kilise kurulmuş olabilir. Dolayısıyla sorunu çözmenin en iyi yolunun yeni bir kilise kurup ihtiyarları iki kilise arasında paylaşdırmak olduğunu zannederler. Bunun bütün sorunların üstesinden geleceğine ve kendilerinin de “kilise kurma” konusunda öncülük ettikleri şeklinde görüleceklerine inanırlar! Kurulan kilisenin böylesine istikrarsız bir temel üzerinde olmasından dolayı güvensiz olacağını söylemeye hiç gerek yok.

3. Baskın ya da manipüle eden önderlik

Bu, özellikle yetkinin verilmediği ve insanların hizmetlerinde serbest bırakılmadığı kiliselerdeki baskın önderlerin olması sonucunda ortaya çıkar. Bir önder insanları bir araya getirmede

başarılı olabilir ama onları eğitmede ve hizmete yönlendirmede aynı başarıyı gösteremeyebilir. Önder kendine güvenemeyebilir ve başkalarının onun Tanrı'daki görevini "üstlenmesi" konusunda gönülsüz olabilir.

Daha önce dediğimiz gibi büyücülüğün esasında kontrol etme vardır ve bu bir kilisede olursa, kontrol ve manipülasyonun temeli atılır. Pavlus'un inananlara yazarken beden inşileri arasına büyücülüğü de eklemesi beni bazen şaşırtır. ³²⁶ Böyle bir durumda hiç kimse herhangi bir şey yapacak kadar serbest kalamaz. Bunun aşırı şeklini İzebel ruhu oluşturur ve bu da ya manipüle eden bir önder tarafından ya da kilisedeki bir grubun önderliği manipüle etmesiyle uygulanır. Bu konuyu 12. bölümde ele aldım.

4. Hümanistik öğreti

Bazı kiliselerde temel teoloji üzerinde iyi bir öğretiş olabilir ama, aile yaşamı ya da danışmanlık verme gibi diğer konularla bağlantılı olarak hümanistik öğretişte de olabilir. Bu da kilisede herkesin kendi görüşünün olmasıyla sonuçlanır ve bireysel meselelerde insanlarla yüzleşme ve onları zorlayarak düşündürme imkansız hale gelir.

5. Demokratik ya da komite temelli önderlik

Ruhsal otoritenin uygulanması için demokrasinin uygun bir temel olduğuna inanmıyorum. İnsanları önderliğe atayan Kutsal Ruh'tur. ³²⁷ Önderleri kilisesine veren İsa'dır. ³²⁸

Komite temelli önderlik bir takım değil, kilise içinde belirli ilgi gruplarını temsil edenlerin bir oluşumu ya da kilise yaşamının

belirli bölümüdür. Kilisenin temelinde demokrasi olursa, önderlerin yönlendirmesi çok zor olacaktır ve her önemli adım zora sokulacaktır. Bazı kiliseler anayasalarıyla demokratik olmayabilir ama, önderleri sıkıştıran “özel ilgi” grupları ya da “aile bağları”nın işbaşında olduğu sinsiz ruhsal güçler olabilir.

6. Cinsel ahlaksızlık

Temellerinde, genellikle önderliklerinde, cinsel ahlaksızlığın olduğu kiliselerin var olması beni derinden etkiliyor. Daima aldattıcıdır ve genellikle de manipülasyonla işini yürütür. Bu durumda özellikle İzebel ruhu etkindir ve bunu tespit etmek de iki üç yılı alır. Bu, bazen kilisenin alt yapısına baktığımızda ortaya çıkar ve manipülasyonun etkilerini görmek de mümkün olur.

Cinsel ahlaksızlığın, önderlik düzeyinde tespit edilmesinden önce kilisede benzer bir sürü olaylara yol açtığını gördüm. Dolayısıyla homoseksüel ilişkilere girmiş bir önderin olduğu yerde, önderde tespit edilmeden önce kilisede homoseksüel ya da lezbiyen bir etkinliğin ortaya çıkması daha olasıdır.

Benzer şekilde bir önder zina işliyorsa o zaman kilise bir sürü zina, flörtöz davranış, cinsler arasındaki sınırlara yaklaşımda belirsizlik eksikliği ve karşı cins danışmanlığında rehbersizlik gibi durumlarla nitelenebilir. Bu da temiz olmayan ruhların işbaşına geçmesiyle sonuçlanabilir.

Bir kilisenin gençleri arasında ortaya çıkan cinsel ahlaksızlıkla ilgili bir durumu anımsıyorum. Gençlerin bazı önderlerinde bulunan iffetsizliğin bulunmasıyla sorun çözüldü. Ancak bunu araştırıp bulmak epey zaman aldı.

7. İlişkilerin bozulması

Bazen kilise yaşamında önemli olan bir grubun içinde duygusal yakınlıktan oluşan bir bağımlılık olabilir. Bu bağımlılık insanların birbirine sınımsız yapışmasına ve başkalarını dışlayan bir gruba dönüşmesine neden olabilir. O kadar sıkı dost olurlar ki, ilişkileri sağlıklı olmaktan çıkar. Bir gün bir şeyler yolunda gitmez ve insanlar birbirinden kopar.

Bu gibi ilişkilerin bozulması bedenin işinden kaynaklanır ama, düşman bunu öyle bir kullanır ki önderlerin diğer işlerini bırakıp buna yoğunlaşmasını sağlar. Çözümü zordur ve birçok insanı kendi taraflarına çekerler. Bu durumda çözüm bulmak ve bu durumun her şeyin üstüne çıkmasına izin vermemek için kararlı olmak gerekir. Bunun için de dua etmek önemlidir.

Yerel kilisedeki kaleleri inceleme

Kalelerle ilgili olarak durumun üstesinden gelmek için birkaç seçenek uygun olabilir. Bu tür meselelerin çözülmesinde kiliselere yardım etmek için birkaç kez işin içine girdim.

Aslında durumu önderlerle ve sık sık kilisedeki kişilerle tartışıyorum. Kilise yaşamının düzenine ve tekrarlayan sorunlarına bakıyorum. Ayırt edebilme gibi bir peygamberlik armağanına gereksinim olduğu apaçıktı. Kilise dışından birden fazla kişinin araya girmesinde fayda vardır. Günah içinde olup da hala konumunu koruyan herhangi bir önderle yüzleşmek ve onun uygun bir biçimde disiplin edilmesi gerekir.

Sonra kiliseye, kilise yaşamındaki kalelerle ve bizzat kendi kilise yaşamlarıyla ilgili meseleler hakkında öğreti verilmelidir.

Önce açık bir öğretiler vermeden yüzleşmek hata olur. Kilise bir araya getirilmeli ve kalelerin reddedilmesine katılmaları için davet edilmelidir. Sonra onların serbest bırakılması için dua etmeli ve özgürlük içinde yaşanılması gereken kilise hayatına dair öğretilerde bulunmalıyız. Aslında burada yaptığımız şey şudur: kilisenin daha fazla aynı yönde gitmeyip, kalelerinin İsa'nın adının gücüyle yıkıldığını görmesini sağlamaktır.

Bunun ciddi durumlarda gerekli olduğunu söylemeliyim. Başka durumlarda ise meseleleri anlayan ve ortaya çıkan belirli meselelerle ilgili öğretilerde bulunan bir önderlik sistemi gereklidir. Bütün bu durumlarda meseleler halledildikten sonra önderlerin sevecen ama kararlı bir şekilde kiliseyi yönlendirmesi ve eski kaleler tekrar ortaya çıktığında sevgiyle bunlarla yüzleşmesi önemlidir.

18 Numaralı Etkin Strateji: Kiliselerimizin düşmana karşı etkin olması için kilise yaşamında ayırđına varılması ve üstesinden gelinmesi gereken kaleler olabileceğini görün.

BÖLÜM 19 - RUHSAL SAVAŞ VE KİLİSE ÖNDERLİĞİ

Birkaç yıl önce Christianity Today tarafından kilisedeki önderler arasında yapılan araştırmaya göre %12'si hizmetle bağlantılı olarak cinsel ilişkiye girdiğini, %18'i okşama, ateşli öpüşme ya da karşılıklı mastürbasyon yaptıkları gibi yanıtlar vermiştir. ³²⁹ Bu ABD'de olan bir durum ama, aynı hikaye farklı istatistiksel sonuçlarla dünyanın her tarafında tekrarlanabilir.

Bu kitapta Petrus'un birinci mektubuna iki defa gönderme yaptım: Petrus bu mektupta önderler ve onlarla beraber çalışan genç adamları “İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşüyor”³³⁰ diyerek uyarır. Bütün önderlerin dikkate alması gereken bir uyarıdır bu. Özellikle herhangi bir öncülük işiyle uğraşanların dikkatli olması gerekir; çünkü düşman onların yaptıklarına zarar vermek için çabalarını iki katına çıkarır.

Önderler acı, hayal kırıklığı ve geç kalmaya neden olacak bir sürü sorunla karşılaşabilir. Bu sorunlar zaman ve enerjimizi sünger gibi çekip gerginleşmemize neden olabilir. Gerginlikle karşı karşıya kaldığımızda zaafımıza dikkat etmeliyiz. Aşırı durumlarda bizi günaha sürükleyebilirler. Önderin işinin ruhsal savaş boyutunu abartmak istemiyorum. 3. bölümde gönderme yapılan üç etkenin dengesini sağlamamız önemlidir: Tanrı'nın egemenliğine boyun eğme, bireysel sorumluluğumuzu bilme ve düşmanın işinin farkında olma. Çünkü önderliğimize zarar vermeye kararlı olan amansız bir düşmanla karşı karşıyayız.

Hristiyan önderlik görkemli bir ayrıcalıktır ama aynı zamanda Tanrı'ya hesap verebilmeyi gerektiren huşu içeren bir

sorumluluktur. ³³¹ Tanrı amaçlarının gerçekleşmesini önderleri meshederek ve atayarak temin eder. Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın halkını yönlendirmek için meshedilen bir önder atanmazsa hiçbir şey olmaz. Örneğin, Tanrı'nın halkı, Mısır'dayken Tanrı'nın kendilerini kurtarması için yalvarıp yakarmalarına rağmen Mısırdan çıkmaya karar vermediler. Bir önderin eğitilmesine ve görevlendirilmesine gereksinim vardı. O da Musa idi. Hakimler kitabı Tanrı'nın halkının, Tanrı'nın araya girip onları düşmanlardan kurtarmak ve tekrar Tanrı'ya dönmeleri için önderler çıkarmasının dışında nasıl ruhsal uyuşukluğa ve hatta putperestliğe düştüğünü resmeder. Dolayısıyla İblis'in önderleri hedef aldığı açıktır.

Bugün Pavlus'un şu sözleri aşırı gibi görünebilir: "Bunun içindir ki, amaçsızca koşan biri gibi koşmuyorum. Yumruğumu havayı döver gibi boşa atmıyorum. Bedenime eziyet çektirip onu köle ediyorum"³³². Ancak nedeni açıktır. "Müjde'yi başkalarına duyurduktan sonra kendim reddedilmemek için bedenime eziyet çektirip onu köle ediyorum." Ben de, biz önderlerin şimdi düşmanın bize çelme takmaması için aynı kararlılığı göstermemiz gerektiği önerisinde bulunuyorum.

Düşmanın önderleri özellikle üç alanda yenmeye çalıştığı sık sık söylenir. : Seks, para ve güç. Önderleri zorlayan her şeyi ele almak başka bir kitabı gerektirir. Ama burada birkaç alanı ele alıp yazmalıyım.

1. Cinsel saflığın meydan okuması

Önderler bir savaşın içinde olduklarının farkında değiller mi? Şeytan pazar günü ortaya çıkıp, "Vah zavallı, bütün gün çok çalıştı hem sabah hem de akşam vaaz verdi. Bu akşam ona bir mola

verdirelim mi?”der. Tabii ki verdirmeyecektir. Dolayısıyla bir önder pazar sabahı Tanrı’ya tapınıp vaaz verdikten sonra eve gidip pazar akşamını ahlaksız bir film izleyerek haddini nasıl aşabilir?

Baal’ın peygamberlerinin üstesinden geldikten ve onların dört yüzünü öldürdükten sonra İlyas’ın başına gelenlere bir bakın. İzebel bir süre geri mi çekildi? Ya da “İlyas’a bir mola verdirelim. Bütün bu kahinleri yok etti ve sunumların üzerine Tanrı’nın ateşi düşsün diye çok dua etti ve yorgun düştü” mü dedi? Tabii ki, böyle bir şey demedi. Öfke saçıyordu; İlyas’a dinlenme ve kendine gelme fırsatı bırakmadan hemen saldırdı.

Nasıl ki İlyas o zaman bir savaş içindeydi, biz de şimdi burada bir savaş içindeyiz ve gardımızı bir an için bile bırakamayız. Önderler özellikle İlyas gibi başarılı bir şey yaptıktan sonra zayıf düşebilirler. Pazar akşamları vaaz etmişsek, yavaşlamaya rahatlamaya ihtiyacımız var. O zaman daha zayıf olabiliriz. Tanrı’nın güçlü bir biçimde işleyişini, insanların yaşamlarının ve kilisedeki tapınma ile hizmetin değişimini gören bir pastörle karşılaşmamı anımsıyorum. Pazar akşamları toplandıkları zaman Tanrı’nın huzuru iyice hissediliyordu. Pazar akşamları yapılan toplantıdan sonra kendini öyle bir hissetti ki, eve gidip normal aile hayatına devam edeceği yerde bir hanımı düzenli olarak ziyaret etti. Ne olduğunu kolayca tahmin edebilirsiniz. Ahlaksızlığa düştü ve kilise yaşamının böylesine önemli bir zamanında önderlikten çekilmek zorunda kaldı.

Daha önce İzebel’den ve cinsel kalelerden bahsetmiştim; dolayısıyla aynı şeyleri tekrarlamayacağım. Ancak bu sorunların sonucu olarak hizmetten çekilmek zorunda kalan ve sıkıntıya düşen önderler duyuyorum. İnsanlar “işte biri daha!” dediği zaman, inanın içim acıyor. Bu meselede haysiyetimizle

yürümeliyiz. Kendi yaşamlarında dürüst olmayan önderler, başkalarının yaşamındaki kaleleri nasıl yıkabilir?

Seyahat ettikçe, özellikle de cinsel kaleler hakkında vaaz ettiğim zamanlar, pornografiyle haşır neşir olan kilise önderlerinin sayısına şaşırırmaktan kendimi alamıyorum. Bununla kendi kilisemde de uğraşmak zorunda kaldım ve kalıyorum. Bu son derece ciddi bir meseledir. Francis Frangipane şöyle yazar; “Tanrı’yı seven ve O’na hizmet etme gayretinde olan saygın kişiler var, ama yine de yüreklerinin gizliliğinde İzebel’in esiridirler. Şimdi bile pornografinin esiri olmaktan derin utanç duyuyorlar ve kadınlara karşı duydukları arzuyu güç bela tutabilirler. Onlara dua etmelerini söyleyince ruhları suçluluk ve utançla dolar. Duaları İzebel’in hadımlarının sızlanmasından farksızdır.”³³³ Bunlar ağır sözlerdir.

Önderlerin aşağıdaki gibi açık seçik olan talimatlara ihtiyacı vardır:

- İzebel ruhundan etkilenen biriyle yalnız kalma durumlarından kaçınma.
- Karşı cinse danışmanlık yaparken onunla yalnız kalmaktan kaçınma.
- Sınanmalarla ilgili doğrudan sorulan soruların olduğu önderler takımında hesap verebilme zamanı: evlilikleri nasıl gidiyor- hem genel hem de cinsel olarak. Süleyman’ın Özdeyişleri kitabı, sınanmalara karşı durabilmek için evliliğimizde iyi bir cinsel ilişkinin gerekliliği konusunda sözünü sakınmaz.³³⁴ Herhangi bir önder takımında hesap verebilme yapısı olmalı ve etkin olmak istiyorlarsa bu yapı

açık ve dürüst katılımı gerektirmelidir.

- Uzak yerlere ve başka ülkelere tek başınıza gitmemeye gayret edin.
- Karı kocanın güvendikleri biriyle ilişkileri hakkında açıkça konuşabilecekleri zamanlar ayarlayın.
- Sınanmayla karşı karşıya kaldığınızda dillerle konuşun ya da İsa'nın adıyla yakarın.
- Televizyonun “kapatma” düğmesinin yerini öğrenin ve kullanın!
- Bilgisayarınızın cinsel referansların görmesini önleyen bir programı olmasını sağlayın.

Şimdiye dek “tam zamanlı” ya da vaaz etme hizmetinde bulunan önderlere odaklandığımı görüyorum. Hristiyan hizmetinde “tam zamanlı” çalışmadan önce uluslararası bir bankada yönetici olarak hizmet veriyordum. Yılım yetmiş ya da seksen gününü yurt dışında geçirirdim ve bu ortamlardaki sınanmaları anlıyorum. Benzer baskılarla karşılaşanların durumunu resmedecek iki hikaye anlatmak isterim.

Geceleyin dışarı çıkmanın, özellikle yalnız çıkmanın tehlikeli olduğu bir Afrika bölgesinde bir grup erkekle beraberdim. Grubu ben yönetmiyordum. Başka bir şirketten olan biri grubun önderliğini yapıyor ve arabayla şoförünün sorumluluğunu da taşıyordu. Dışarıda yemek yedikten sonra güldü ve daha önce içki içmiş olduğu bir geneleve gideceğimizi söyledi. Ben itiraz ettim ve önce otele götürülmemi söyledim. İtirazlar boşunaydı çünkü arabadakiler benim oraya götürülmemin eğlenceli olacağını

düşünüyordu. Hristiyan duruşumun bal gibi farkındaydılar. Arabanın içinde deliler gibi dua ettim. Malum yere varınca “madam” havalimanında havacılar için verilen bir parti olduğunu ve kızların oraya gittiğini söyledi. Orada ne yapmış olduğumu hala tam olarak bilmiyordum ama Tanrı’nın benim için bir çıkış noktası bulmuş olduğunu biliyordum. Çünkü dua ettim ve ruhsal savaşla gerçekten savaştım.

Şimdi başka bir hikaye. Cezayir’e giderken havalimanında bir kitap aldığımı anımsıyorum. Kitap finansla ilgili sürükleyici bir kitaptı; dolayısıyla da ilgimi çekti. Cezayir’de devasa odaları olan Sovyet yapımı bir otelde kalıyordum. Kitabın öyle bir yerine geldim ki, o sayfada anlatılan beklenmedik cinsel ayrıntının bana bir faydasının olmadığını anladım. Elimdeki kitabı bütün gücümle bu kocaman odanın diğer ucuna fırlatışımı anımsıyorum. Onu tekrar elime almadım. Sınanmaya direnmek için sert olmalısınız.

2. Gücün meydan okuması

İsa yetmiş iki kişiyi görevlendirip gönderdiği zaman onlar cinlerin kendilerine nasıl boyun eğdiğine dair hikayelerle döndüler. O’nun buna yanıtı ise bunlarla değil, adlarının gökte yazılmasına sevinmeleri oldu.³³⁵ Başka bir deyişle, savaşta kazandıkları zaferden ziyade Tanrı’nın kendilerini kurtardığı lütufla sevinmeleri gerekirdi.

Zaman zaman konuşma yaptığım bir toplantıda peygamberlik edebildiğim ve odadaki her kişi için dua ettiğim bir meshedilmeyi yaşadım. Böyle zamanlarda yaptığım ya da söylediğim her şeyin hemen oluvereceğini hissettim. Bu o kadar sık olan bir şey değil, çünkü normalde bu düzeyde çalışmıyorum. Ancak bunun tehlikeli bir alan olduğunu söyleyebilirim. Böyle bir meshedilmenin altında

kendinizi öyle bir hissedersiniz ki, ileri gitmeye başlayabilirsiniz. Bu, her zaman Tanrı'nın yüceliği için olmayacaktır. Meshedilmeyle nasıl baş etmemiz gerektiğini öğrenmemiz gerekir. Hesap verebilirlik kuvvetli bir antidottur; dolayısıyla tek adamın hizmetinden ziyade takım hizmeti olmalıdır.

Bugün yeni kiliselerde önderlere daha çok güvenilir. Tanrı'ya hamdolsun ki yönlendirmeleri için kendilerine özgürlük verilir. Peter Wagner, *Churchquake*³³⁶ adlı kitabında kiliselerin dünya çapındaki bu yeni tarzını kaydeder. Olumlu bir gelişme. Ancak sonuç itibarıyla otorite ve gücü tanrısal bir şekilde kullanmayı öğrenmeliyiz. Artık “Rab, sen onu alçakgönüllü kıl; bizi de yoksul” diyen bir kilise komitesi zihniyetine sahip olmayabiliriz. Bu nedenle Şeytan'ın düşmesine neden olan esas şeyi anımsayarak yeni korumalar inşa etmeliyiz. Şeytan'ın sınamada devamlı kullandığı ana silah şudur: gurur ve otoritenin kötüye kullanılması. Bu sınamaya karşı inşa etmemiz gereken koruyucular şunları içerir:

- İçten hizmetkarlık içeren önderlik. Pavlus'un İsa ile ilgili harika betimlemesi şudur: “Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı”³³⁷ İsa, hizmetkar oldu. Gücü ve yüceliği sımsıkı sarılacak bir şey olarak görmedi. O'nun sergilediği bu tutum kilise için bir örnek olarak kullanılır. Önderler için çok daha fazla uygulanabilir bir örnektir.
- Yine tek adam hizmetini değil, takım hizmetinin önemini görürüz. Ancak takımın eşit düzeyde ve hesap verebilen bir ilişkiye sahip olması gerekir ki, “Ben karar veririm- takımım da yapar” diyen diktatörce bir tutum olmasın.
- Hizmet edilen kişilerin iviliğini isteme tutkusunu ve onlar için

İnançlı ve kararlı kişiler için bu denemelerin amacı sadece güçlenmek ve güçlenmek için acı çekmeye gönüllü olma.

3. İsa'nın çöl denenmesindeki meydan okuma

İsa çölde denenirken düşmanın üç zorluğuyla karşılaştı. Tabii ki, bu hikayenin İsa'yla ilgili bir emsalsizliği vardır. O, ilk Adem'in düşünüyeni yenmek için gelen ikinci Adem idi. Yine de bu denemelerde bizim için önemli dersler vardır:

- Taşı ekmeğe çevirme denenmesi, meshedilişimizi Tanrı izin vermeden, kendimiz için kullanma tehlikesini resmeder. Meshedilişimizi kullanırken “Rab’bin ağzından çıkan her sözle” yaşadığımızı temin etmeliyiz³³⁸
- İblis İsa’yı yükseklerle çıkararak bir anda O’na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. ³³⁹ İsa’ya uluslar vaat edilmişti. Mezmurlar 2’de bunun peygamberliği yapılır. Ancak buradaki denenme bu vaadin çarmıhsız yerine gelmesiyle ilgiliydi. Biz de Tanrı’nın yaşamlarımızla ve hizmetlerimizle ilgili vaatlerini bedel ödmeden elde edebiliriz düşüncesiyle denenebiliriz.
- İsa, meleklerin kendisini yakalayıp yakalamadığını görmek için tapınağın tepesinden kendisini atması konusunda da denendi. Karizmatik harekette meshedilmeyi eğlence ve görkem için kullanma bir denenmedir. Güç hizmeti özellikle bu sınanmaya karşı zayıftır.

4. Öncülüğün meydan okuması

Bu kitapta defalarca işaret ettiğim gibi öncülük işi genellikle düşmanın şiddetli direnmesiyle karşılaşır. Düşman kendi alanına girilmesine daima karşı çıkar, ama biz önderler sık sık bunu unuturuz ve direnmeyle karşılaştığımızda da şaşırırız.

Matta, Markos, Luka, Yuhanna ya da Elçilerin İşleri kitabını okurken bunun hep böyle olduğunu görürüz. İsa, hizmetinin başında İblis'in kişisel meydan okumalarıyla karşılaştı. Pavlus, hizmeti sırasında her gittiği yeni yerde saldırıya uğradı. Bildiğimiz gibi Pavlus Kıbrıs'a gittiğinde büyücüyle karşılaştı; Filipi'ye gittiğinde falcılık ruhuna sahip köle bir kızla karşılaştı ve Korint'te morali bozulup depresyona girdi. Öyle ki, Tanrı ona verdiği vahiyde o şehirde çok sayıda halkı olduğunu açıkladı.

Benim kendi kilise yaşamımda da buna çok örnek verebilirim. İlk defa 1994 yılında Stoneligh Bible Week'de kaleler hakkında ders verdim. Akabinde hemen İtalya'ya tatile gittik. Bir gece yarısı kızımız Justin'in apandisiti patladı ve hemen hastaneye yetiştirilmesi gerekti. Dahası, Scilla ve ben yirmi beş yıllık evliydik ama kaleler ve İzebel hakkında ders verdikten hemen sonra evlilik hayatımızın cinsel alanında saldırıya uğradık, ki daha önce bu alanda hiçbir sorun yaşamamıştık. Birkaç hafta sonra önderler grubundaki bazı çiftlerden bizim için dua etmelerini istedik ve sorun çözüldü.

En kötüsünü bekleyip sonunda onu bulmak gibi insanın kendi başına yerine getirdiği bir peygamberlikle oyalanmamızı istemiyorum. Ancak düşmanın stratejilerinin farkında olup, çare bulmak için de hazır olmamız gerektiği uyarısını yapmak istiyorum.

5. Dikkati başka yöne çeken taktiklerin

meydan okuması

Bu, önderliğin her düzeyinde ortaya çıkabilir ve kilisenin önderlerine karşı kullanılan özel bir manevradır. Örneğin, kilisenin ihtiyarları tarafından gelecek yılki kilise stratejisi planlandığında; strateji için vizyonları, girişimle ilgili olarak Tanrı onlara konuşmuş olacak ve onlar da plan yapmak için hazır olacaklar. Ya da önderliğin başka bir seviyesinde mevcut olan ev grubundan yeni bir grup kurma girişimi olabilir. Düşman, böyle strateji belirleme zamanlarında insanları başka yönlere çekmeye ve tüm önderlerin zaman ve enerjilerini sonu gelmez şeylerle harcatmaya bayılır. Buradaki ortak sorun şudur: bütün önderlerin (pastör ya da ev grubu önderlerinin) enerjilerini kurutmak için tasarlanan zor bir önderlik durumudur.

Kilisemizdeki ihtiyarlar toplantısında önderliğe ait meseleleri toplantının sonuna bırakmaya çalışırız. Çünkü toplantının başında bu meseleleri ele alırsak hiçbir şeyi halletmeden toplantının sonu gelir.

Ev grubu durumunda ise üyelere birinin dikkat gerektiren acil sorunları olabilir. Bu durumda iki tür insan var ve bunun farkında olmak önemlidir:

1. Yaşamlarına devam etmek için sorunlarının bir an önce çözülmesini isteyen sorunları olan kişiler. Sorun talepkar olsa bile çözülür çözülmez kişi çok fazla desteğe ihtiyaç duymayacaktır. Dolayısıyla burada geçirilen zaman önemlidir.
2. Önderin tüm zamanını ve enerjisini alan, dikkatini kendi üzerinde toplayan ve hiçbir şeyin çözülmemesinde etkin olan

sorunlu kişiler.

Bu iki farklı durumun bilinmesi ve uygun şekilde ele alınması önemlidir. Talep edilen önderlik meselelerinin ara sıra ortaya çıkan tek bir olay gibi değil sık sık”dalgalar”halinde geliyor olması da dikkat çekicidir. Önderlerin kararlı durması, her durumu paniğe kapılmadan dikkatle ele alması ve Şeytan’ın dikkat dağıtıcı gayretlerini boşa çıkarmak için birbirlerini dua etmeye çağırması önemlidir. Bu şekilde Şeytan’ın kiliseye saldırısını durdurma amacıyla O’nu azarlaması için Rab’be yakarmamız gerekir.

Kişisel münakaşalarda da benzer bir sorun ortaya çıkar. İki yakın arkadaş birbirinden koptuğu zaman bunlar olur. Daima aniden olur. Öncülük ettiğimiz bir girişim için güvendiğimiz iki kişi arasında hiçbir şey yokken bir patlama olabilir!

Zaman ve enerji tüketen diğer mesele de özel ilgi gruplarının bizzat kendi gündemleriyle ilgili olmaktadır. Kendi ilgi alanlarının, kilisenin odağı olmasını isterler ve önderler, grubun gündemini niye benimsemediklerini aklamaya çalışırken, büyük bir zaman dilimini boşa harcayabilirler.

6. Meşguliyetin meydan okuması

Aşırı meşguliyet ortadan kaldırılması gereken zor bir meseledir. Çünkü bazen meşguliyetin nedenleri kontrolümüz dışına çıkabilir. Yeni bir ev grubu başlatmak gibi Rab için önemli bir şey yapmak üzereyken birden her şeyin patlaması gibi nitelendirilebilir. Her zaman böyle bir şey “meydana gelir”; çünkü düşman dikkatimizi başka tarafa çevirmek ister. Meşguliyet, bizim ve aile yaşantımız için Tanrı’nın isteğine zarar veriyorsa, bu durumları duayla Rab’be götürmeliyiz. İşimizde de özel bir şey

yapmamız gerekebilir, çünkü bazen bizden istenen zaman miktarı tanrısal olmayan bir talebe dönüşebilir.

7. Geçmişten gelen meseleler

Tam yeni sorumluluklar almak üzereyken kişisel geçmişimizden, ailemizden ya da kültürümüzden gelen acı saldırılar yüzeye çıkabilir. Son zamanlarda kilisemizde önderliğe gelecek kişilerin, ortaya çıkan bu tür sorunlarını ele almak zorunda kaldık. Tam o anda yaşamlarında halledilmemiş bir mesele su üstüne çıktı ve düşman da fırsatı kaçırmadı.

Olan şudur: Saldırı hemen tanınmaz, çünkü kendisini hemen ortaya çıkmış büyük bir sorun gibi sunar. Bunun düşmanın stratejisi olduğu bilinmeli, çözümü için zaman ayrılmalı ve Egemenliğin işinin ilerlemesini etkilemesine izin verilmemelidir. Ancak burada bir sıkıntı doğar; söz konusu kişinin morali bozulur, devam edemeyecek hale gelir ya da kendisini değersiz hisseder. Böyle bir durumda onları geriye dönüp bakmaları ve şimdi neler olduğunu görmeleri için teşvik etmeyi öğrendim.

Meseleyi savaş dışına çıkarmadan çözmeye çalışırız. Bazıları ara vermek ister ama, benim kanaatim şudur: Tanrı bunun ortaya çıkmasına izin verdiğine göre O'nun seçtiği zamana saygı duyulmalı ve kişinin sorumluluktan çekilerek düşmana avantaj sağlaması yerine o kişinin olgunlaşmasına yardımcı olacak bu deneyim kullanılmalıdır.

8. Kişisel saldırılar

Önemli zamanlarda meydana gelen diğer saldırılar hastalıkları kapsayabilir (bazen belirli bir tanı bile konulmayan gizemli bir

hastalık). Çocukların hastalanması, bir çocuğun okulda arkadaşları tarafından hırpalanması, bir öğretmenle anlaşamaması ya da öğretmen tarafından haksızlığa uğraması gibi. Bazen bir çocuk birdenbire güvensiz hissedebilir. Bu tür meselelerin Egemenliğin ilerlemesine gayret ettiğimiz zamanlarda, yani zayıf zamanlarımızda ortaya çıkması sıkıntı yaratır.

Dürüstlüğümüze yapılan eleştirilerin üstesinden gelmek çok zor olabilir; çünkü bunlar güvensizliklerimizi gün yüzüne çıkarabilir. Etkin bir önderin eleştirildiği ya da eleştirilmediği halde eleştirildiği hissine kapıldığında aylarca hiçbir şey yapamadığı gibi durumları biliyorum.

Özellikle zayıf anımıza rastlayan eleştirinin üstesinden gelmeyi öğrenmemiz gerekir. Et ve kana karşı savaşmadığımızı anlamayı öğrenmeliyiz. Zamansız ve densiz konuşan kişiyle savaşmıyoruz. Kilise kurmamızı durdurmaya çalışan düşmanla savaşıyoruz.

Altın ocakta, gümüş potada sınanır, insansa aldığı övgüyle sınanır, diyen bir özdeyiş vardır. ³⁴⁰ Bazen övgü gurura ve her şey yolunda çünkü “biz her şeyi halledebiliriz” zannına götürür.

9. Genel kilise önderliğini zorlayan ruhsal savaş

- Önderleri yutan durumlar
- İhtiyarlar takımındaki içsel gerginlikler (bazen bunlar aniden ve beklenmedik bir şekilde gelebilir; bu da Şeytan’ın ayrılık getirmeye çalışmasının bir belirtisidir)
- Çözülemez gibi görünen pratik durumlar

- Kendi gündemleri ve hizipleriyle ortaya çıkan kişiler
- Sağlam iman gerektiren durumlar
- Genel iletişim sorunları ve yanlış anlamalar

Önderler bu sorunlardan herhangi biriyle karşılaştığında sürekli dua etmek gerekir. Bunlardan bazılarını ele aldık.

Kilisemizdeki ihtiyarlar takımı 1998 yılında her ihtiyarlar toplantısında dua etmeyi planladığımız iki iman meselesini iptal etme kararı aldı. Bunlar finans ve daha fazla önderlik gereksinimiydi. İlk mesele yıl içindeki fonda %25 artış görme arzumuzla ilgiliydi ve biz %28'e çıkma başarısı gösterdik. İkinci meselede ise pasifliğe karşı dua ederken bir değişim görmeye başladık. Ama hala savaşmaya devam etmek zorundayız; özellikle insanlar önderlik potansiyellerini gösterdikleri zaman, yukarıda bahsedilen meselelerden biri onları bir süreliğine de olsa yere deviriyor.

İletişim her zaman zor bir alanı oluşturuyor. Bir keresinde birine büyük bir kilisede en iyi iletişimin ne olduğu sorulunca, o tek bir sözcük söyledi; “Çok sık!” Kiliseler büyüdükçe iletişim daha da zorlaşır ve insanların kolayca incinme eğiliminde olmalarından dolayı da düşman bu durumu kullanır. Dolayısıyla pek çok önder *bir şeyi söyledikleri için herkesin onu anladığını zanneder*. Ancak herhangi bir pazar sabahı cemaatin %30'u orada olmayacaktır; kimi çocuk işiyle ilgileniyor olur, kimi de “şimdi de ilanları vereceğiz” sözünü duyar duymaz kulağını tıkar. Onlara söylüyoruz ama genelde bir şey söylenmesi gereken kişi sonunda bunu duymayan kişi oluyor! Daima iletişimi geliştirmeye çalışmalıyız; bu, birbirimize gösterdiğimiz saygının işaretidir.

Ancak işler yolunda gitmeyince, düşmanın iletişim eksikliğinden kaynaklanan durumdan avantaj sağlamasına izin vermemeliyiz.

10. Küçük grupları zorlayan ruhsal savaş

Talep edilen önderlik durumlarından bahsettim ama burada da talep edilen başka bazı meseleler olabilir.

Küçük gruptaki işin, büyük ihtiyaçlar tarafından kabul ettirilmeye çalışılmasına izin vermeyin. Küçük bir grubun yönü, grup için olan vizyonla ve ilerlemek isteyenlere ilgi gösterilerek tanımlanmalıdır.

İlişkilerdeki küçük sorunları büyütmeyin. Bu sorunlar çabucak halledilmelidir. İnsanlar Matta 18. bölümde verilen basit talimatları unutma eğilimindedir. Birinin yanlış bir şey yaptığını biliyorsanız, gidip onunla yalnız konuşun. Ama genelde bu yapılmaz. Yapılan şudur: o kişi grup önderine, pastöre, dua arkadaşına ya da bu sorunu çözebileceğine inandığı birine anlatır; çünkü bunu tek başına yapmaya korkar. Sorun bu şekilde halledilmeye çalışılırsa, Şeytan da ortalığı karıştırmak için aradığı fırsatı yakalar. Matta 18. bölümde verilen talimatlar yerine getirilirse, Şeytan fırsattan yararlanamaz. Kırılma, güvenme olduğunda düşmana gün doğar. Süleyman'ın Özdeyişleri kitabı bu konuda haklı olarak şöyle der: “Gücenmiş kardeş surlu kentten daha zor elde edilir. Çekişme sürgülü kale kapısı gibidir.”³⁴¹ Ele geçirilmesi gereken kalelerden bahsedin! Maalesef deneyimlerim bana kilise içindeki çekişmelerde Matta 18. bölümünün genellikle unutulduğunu gösteriyor.

Dedikoduya, başkalarına “kontrol” edenlere ya da grup içinde

öfkelenenlere dikkat edin. Dedikodu yapanlar, kontrol etme ihtiyacı duyanlar ya da çok öfkelenenler gündemi belirlemeye çalışır ve düşman da grubu bölmek için bu tür şeyleri kullanır.

Bu bölümde yazdığım her şey doğruysa, o zaman önderler için destek dualarının olması elzemdir. Önderlik sistemi içinde olmayanlarınız yazmış olduğum meselelerin bazılarını fark etmiştir. Önderlikteki gerçek eksiklikleri de gözlemlemiştir. Bu nedenle önderlerinizi duada desteklemek için gayretinizi ikiye katlamanızı salık veririm.

Özellikle yeni girişimlerde öncülük eden önderlerin destek dua gruplarına ihtiyaçları olduğuna inanıyorum. Şimdi benim için düzenli olarak dua edenler var ve ben de onlara aylık mektup gönderiyorum. Belirli zorluklarla karşılaştığımızda ya da benim durumumda olduğu gibi ruhsal savaş üzerine seminer verirken ve bu kitabı yazarken (!) özel duaya ihtiyacımız var.

19 Numaralı Etkin Strateji: Düşmanın özellikle kilise önderlerini hedef aldığını bilin. Dolayısıyla onlar için özenle ve hararetle dua etmemiz gerekir.

BÖLÜM 20 - DOĞAÜSTÜ GÜÇ VE PEYGAMBERLİK İÇİN SAVAŞ

Dünyanın bazı yerlerinde putperestlik ne kadar güçlüyse gizli alaycılık da o kadar güçlüdür. Bundan dolayı da Batı Hristiyanlığında doğaüstülük için yapılan savaş çok büyüktür. Kilisenin ilerlemesi için bununla gerçekten savaşmamız gerekir. Buradaki zorluk daha önce gördüğümüz gibi şuradadır: İnsanların zihniyeti rasyonel batı dünya görüşünün hakimiyeti altına girme eğilimindedir.

Bunun etkisiyle mucizeler küçümsenir; bir mucize olduğunda, oluşuyla ilgili mantıklı bir açıklama yapılır, gerçekliği sorgulanır ve devamlılığı tartışılır. “Sadece tesadüf” olduğu söylenebilir ya da “iyileşme devam edecek mi?” diye sorulur.

Tüm eğitim sistemimiz rasyonel şekilde düşünmemiz için tasarlanmıştır. Tanrı’ya karşı değilim. Tanrı genel olarak ilahi takdiri içinde rasyonel ve tutarlı bir şekilde hareket eder. Evreni daima devam ettirdiği gibi yapar bunu. Teolojik olarak bilimsel araştırma ve girişimin temeli böyledir. Dün arabanızın gitmesini sağlayan petrol, arabanızın yarın da gitmesini sağlayacaktır. Bu, bilimsel bir yasadan ötürü değil, evrenin devam ettiricisi olan Tanrı, ilahi adaletinde bunun böyle olmasını ayarladığı için olur.

Ne var ki, Batı’da biz Tanrı’nın ilahi adaletini değil, insan bilgisini ve anlayışını vurgularız. Bilginin güç olduğunu düşünerek yetiştirildik ve her şeyin nasıl çalıştığını biliriz. Batı’nın dünya görüşü o kadar rasyoneldir ki, tıbbi sorunların ne olduğunu anlarız ve doğaüstü boyutu dışlarız. Örneğin, hastalığın ya bakteriden ya da virüsten olduğu öğretilir ama, bu bilgi Tanrı’nın doğaüstü bir

şekilde *iyileştirebileceği* olasılığını kabul etmemizi engelleyebilir.

Burada doğru düşünmeyle ilgili bir savaş vardır. İnsanların Tanrı'ya dönmemesini temin etmeye çalışan kültürümüz ve eğitim sistemimizle Şeytan'ın etkilemeye çalıştığı zihnimizdeki savaştır. Batılı düşünce sisteminde “doğal” ve “doğaüstü” ile “maddi” ve “ruhsal” gibi yanlış bölünmelerin tuzağına kolayca düşebiliriz. Doğal ve doğaüstü olanı eşit gören ve aynı kudretli Tanrı tarafından yaratıldığına ve devam ettirildiğine inanan Kutsal Kitap'ın “dünya görüşü” bu değildir. Kutsal Kitap'a dayalı dünya görüşü, hasta biri için dua ettiğimizde ve o ilaç ya da ameliyatla iyileştiği zaman Tanrı'nın çalıştığına ve dualarımıza cevap verdiğine inanmaya götürür bizi.

İkisini de beklemeliyiz. Kutsal Kitap zamanında, İsa'nın ve ilk kilisenin hizmeti sırasında olduğu gibi Tanrı'nın mucizevi bir şekilde araya girmesini beklemeliyiz. Gizli alaycılığa ve mucizevi iyileşme deneyimimizin tarihsel eksikliğine karşı savaşmalıyız çünkü gerçek, Tanrı'nın Sözü'nde gösterildiği gibidir. Müjde'yi vaaz ettiğimizde bunun sadece sözde kalmadığını ama Kutsal Ruh'un ve gücün açıklanmasında göstermeliyiz ki, Rab'bi kabul edenlerin imanı insan bilgeliğine değil, *Tanrı'nın gücüne dayalı olsun.* ³⁴²

Bu bağlamda yılgınlığa ve pasifliğe karşı savaşmalıyız. Yoksa insanların iyileşmesi için dua edersek ve hiçbir şey olmazsa yılgınlığa düşeriz. Zorlu kişiler olarak Egemenliği zorla ele geçirmek³⁴³ yerine yenildiğimize inanır ve tekrar yapmayız. Bu nedenle zafer kazanıncaya dek hastalar için dua etmeye devam etmeliyiz.

Doğaüstülük konusunda Tanrı'nın Sözü

İyileşme için Tanrı'nın doğüstü gücünde hamle yaparak ruhsal savaşa nasıl katılalım?

1. Tanrı'nın Sözü'ne başvuralım

Tanrı'nın Sözü şu anki deneyiminizi değil, düşüncemizi yönetmelidir. Bu nedenle İsa şöyle der: “Size doğrusunu söyleyeyim, benim yaptığım işleri, bana iman eden de yapacak; hatta daha büyüklerini yapacaktır. Çünkü ben Baba'ya gidiyorum”.

³⁴⁴ Burada İsa'nın yaptığı mucizelerden bahsediliyor

Yakup normal kilise hayatını betimler. “Biri sıkıntıda mı?” diye sorar. “Dua etsin.” der. Elbette. “Sevinçli mi, ilahi söylesin”. Tabii. Yakup daha sonra şöyle devam eder: “İçinizden biri hasta mı, kilisenin ihtiyarlarını çağırtsın; Rab'bin adıyla üzerine yağ sürüp onun için dua etsinler.”³⁴⁵

Benim şimdiye dek olan deneyimlerim Kutsal Yazılar'ın ölçüsüne ulaşmıyor. Ama bu vazgeçmek için bir neden değil! Tam tersine Tanrı'nın Sözü'nü alıp ona inanmaya devam edeceğim. İstemeye ve dua etmeye devam. Azimle vaaz edip, zafer kazanıncaya dek hastaları iyileşmeleri için öne davet edeceğim (herkesin iyileşeceğini söylemiyorum. Egemenlik İsa tekrar gelinceye dek tüm doluluğuyla gelmiyor).

2. Kilisenin organizasyonunun, Tanrı'nın huzurunu ve meshediciliğini sıkıştırmasına izin vermemek önemlidir

Örneğin, kiliselerimizde ev grupları oluştururken amaç sadece ihtiyarların önderlik sorunlarıyla uğraşmasını azaltmak değil. Ev

gruplarıyla *daha çok* yerde meshedilme özgürce ve etkin bir biçimde akabilir; dolayısıyla iyileşme için *daha çok* dua olur. Peygamberlik bağlamında da *daha çok* etkin akış olur. Örneğin, iyileşme için bir toplantı olduğu zaman daha büyük mucizelerin olmasını bile mümkün kılan iman ve beklentide artış olacaktır. Ev grubu sistemimiz ruhsal boyuttaki beklentilerimizi geliştirmelidir. Bu bölümü yazdığım hafta katıldığım ev grubunda benzer bir olay yaşadığım için yüreklendim. Başka bir kiliseden gelen bir konuk, üyelerimizden ikisiyle kalıyordu. Ev toplantısı sırasında orada bulunan kişiler için doğru olan peygamberlik sözleri söyledi. Bir konuk olarak kişiler hakkında söylediği şeyleri bilmesi mümkün değildi. Sonuç olarak oradaki bir kişi Rab’bi kabul etti.

Bir pazar kilisemizde tuhaf bir görünüm gördüm: bir kase custard (puding). Farklı kültürlerden gelenler için “custard”ın ne olduğunu açıklasam iyi olur. Custard koyu, tatlı ve süttten oluşan bir pudingdir. Uzun süre bekletilirse üstünde bir kabuk oluşur. Kabukta bir delik açıp birkaç dakika beklenirse, kabuk yeni bir biçim alır.

Görümümde biz kabuğun altındaydık ve dualarımızla delikleri yumrukluyorduk. Yeteri kadar delik olmadığından kabuk yeni şekiller almaya devam etti. Cesaretlendirici bir görünüm olmayabilir ama, Tanrı’nın doğaüstü gücü açısından Batı kiliselerinde neler olup bittiği konusunda bir paralellik vardı. İnanmazlık gibi kültürel bir kabuk altındayız. Sık sık hastalar için dua ederiz ve biri iyileşir. Kabuktaki bir deliği yumruklarız ve kısa bir süre seviniriz. Sonra bir süre hastalar için dua etmeyiz; hayal kırıklığı ve alaycılık yeniden başlar ve de kabuk yeni bir biçim alır. Kabuğu kırmak için sertleşelim ve yeterli delik açmak için itelim ki, kabuk yeni bir biçim alsın.

Peygamberlik ve ruhsal savaş

Bu, beni peygamberlik meselesine ve ruhsal savaşta onun anahtar rolüne getirir. Önemli zamanlarda peygamberler Tanrı'dan duyar, kültürlerde ve kiliselerdeki kalelerin ayırđına varabilirler. Bundan dolayı peygamberlik edenlerin Daniel gibi duada, açık olmaları önemlidir. Öyle ki, Daniel gibi savaşın özüyle ilgili olarak vahiyler alabilsinler. [346](#)

Daniel dua etti, çünkü kehanetle Tanrı'dan duyuyordu; İblis bundan nefret eder ve böyle bir şey olduğunda da peygamberlik görümüne zarar vermek ve onu çarpıtmak için elinden geleni yapar. Bugün savaşı anlama ile ilgili peygamberlikte ilerleme olmasına rağmen (örneğin Rick Joyner'in *The Final Quest* [347](#) gibi kitaplar aracılığıyla) peygamberlik eden kişilerin karizmatik kiliselerde daha önce olmadığı kadar zayıf olduğu inancındayım. Öyle ki, güvenli Kutsal Yazılar zeminini spekülasyonlara atma riski içindeler.

İzebel'in zamanında yaptığı gibi İzebel ruhu samimi peygamberleri yok etmeye çalışıyor. [348](#) Bir dostum herhangi bir öndere hesap vermeyen bir peygamberi istemeyerek kilisesine aldı. Peygamberlik sözlerinde doğruluk vardı, ama insanları hizmet için özgür bırakmaktan ziyade bağlıyordu. Yerel önderlikten ziyade konuk olan peygambere sadık olma gibi bir eğilim vardı. Duayla üstesinden gelinmesine rağmen manipüle de eden peygamberlikle yüzleşmeye çalışan önderlerin ailelerini hastalıklar etkiledi.

Bu bir ruhsal savaştır ve içten olan bir peygamber esas kaynaktır. Burada bir tehlike var: düşman bu içten olan peygamberlik meshedilişine zarar verecek, çünkü bu meshedilme onu ve işini açığa çıkaracaktır. Peygamberlik eden kişiler, Tanrı'nın halkını cesaretlendirmeli ve onları harekete geçmeleri için kamçılmalıdır. İblis bunu yavaşlatabildiği kadar

yavaşlatacaktır. Bunu da çok sık dikkati başka yöne çeken taktiklerle yapacaktır ve 1. Krallar 13. bölümdeki hikaye de (bunu tam anlamadığımı kabul ediyorum) bunu gösterir. Hikaye, Tanrı adamının dikkatini başka yöne çevirmek ve ölümüne sebep olmak için kullanılan yaşlı bir peygamber ile ilgilidir. Tuhaf bir hikaye ama Tanrı'nın peygamberlerinin dikkatini başka yöne çeviren ve böylece Tanrı'nın halkının içten bir peygamberlik sesini duymasını engelleyen düşmanın stratejisini gösterir.

Peygamberliğe dair sembolizm

Stereotip eylemlerin ruhsal savaş için örnek olmasına izin verilirse, peygamberlikle ilgili dikkatin başka yöne çevrilmesine yol açılabilir. Krallar kitabında, Elişa'nın ölüm döşeğindeyken savaşa girmek üzere olan İsrail halkının durumunu betimleyen bir hikaye var. O zaman kral olan Yehoaş, peygamberi görmeye gitti ve peygamber de ona birkaç ok almasını söyledi. Pencereden oku atmasını ve diğerlerini yere vurmasını söyledi. Ne var ki, onları yere altı yedi kez vuracağına üç kez vurdu ve böylece düşmanlarını tamamen yok edemeyeceğini öğrendi.³⁴⁹ Şimdi bu, gelecekte olacak olan savaşlara bir örnek teşkil etmedi. Savaşa girmeden önce oklarını yere vurmadılar! Sadece o durum için özel bir peygamberlik eylemiydi. Yehoaş'ın yere vurmaya devam etmemesi ısrar eksikliğini gösteriyordu. Bu bir gerçektir. Dolayısıyla Tanrı bizi dua toplantılarımızda peygamberlik sembolü olarak değneklerimizi ısrarla yere vurmamız için değil, O harekete geçsin diye ısrarla dua etmemiz için çağırırdı!

Bugün bile Tanrı'nın belirli zamanlarda insanların belirli bir şeyi yapması için emir verdiğiğine inanıyorum. Ancak o sembolik eylem her zaman yapılan bir yöntem olarak ele alınırsa endişelenirim. Bir grup insanın başlarına beyaz bez bağlayıp

“Ruh’ta hareket ettiklerini” göstermek için adada saatin dönüşü yönünde dans ettiğini duydum. Ruh’ta hareket etmeyenler ise odada farklı yönde dans etmek zorundaydı!

Bunun özünde bir peygamberlik gösterisi olmuş olabileceğini kabul edebilirim. Ancak öyle görünüyor ki, bunu yaptıkları her şeyde bir yöntem olarak kullanıyorlar. Neredeyse bir büyü gibi. İşte peygamberlik eden kişilerin ismine leke getiren şeyler bu gibi şeylerdir. Peygamberlik gösterisi yapmanın yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum; ben de peygamberlik dahilinde tuhaf şeyler yaptım. Ancak bunların genelde bir defaya mahsus olduğunu ve devamla tekrarlanmak için tasarlanmadığını anlamamız lazım. Bu, özellikle ruhsal savaş alanında önemlidir.

Örneğin, Eriha kentinin alınması için Yeşu’ya ve İsrail ordusuna kentin etrafında yedi gün dolanarak boru çalmaları söylendi. ³⁵⁰ Ancak Kenan diyarındaki bütün kentlerin alınmasında bu yol izlenmedi. Bu örneğin tüm Eski Antlaşma’da bir kez daha tekrarlandığını görmüyorum. Davut’a Filistliler’i yenmesi için daha önce uygulanan saldırıları izlememesi özellikle söylendi. Bir seferinde doğrudan gidip saldırması, başka bir seferde ise pelesenk ağaçlarının gizemli sesini beklemesi söylendi. ³⁵¹

Değişmeyen yöntem tehlikelidir, çünkü insanların ”bunu böyle yaparsak, düşman bu durumda yenilecektir” gibi bir düşünceye saplanmasına yol açabilir. Düşündükleri gibi olmazsa halay kırıklığına uğrarlar. Egemenliğin ilerlemesi, kaybolanı kazanma, öğrenciler edinme ve kilise kurma gibi ana hedefimizden sapmamıza neden olabilir. Daha önce gördüğümüz gibi bunların hepsinde ruhsal savaş vardır. Her zaman kullanılan bir yöntem tehlikelidir çünkü gözümüzü Tanrı’dan, O’na olan bağlılığımızdan ayırabilir ve kullandığımız yönetime odaklanmamıza neden

olabilir.

Tanrı'nın halkı özellikle peygamberliğe dair sembollere sarılıp onları onurlandırması konusunda uyarılır. Çölden geçerken Rab, Musa'ya bir keresinde tunç bir yılan yaparak onu direğin üstüne koymasını söyledi. Öyle ki, ısırılan herkes ona bakınca yaşasın. ³⁵² Daha sonraki yıllarda işte bu yılan Tanrı'nın halkının çok saygı duyduğu bir putperestlik tuzağı haline geldi. ³⁵³

Peygamberliğe dair bu tür gösteriler, peygamberlik eden kişilerin Yeni Antlaşma'nın peygamberlik çağrısını yerine getirerek göz önünde olması gerektiği zamanlarda kenara itilmeleri gibi bir tehlikeye neden olabilir.

Bugünkü kilisede peygamberlik çağrısı

Günümüzde peygamber ne yapması için çağrılır? Bunun ayrıntısına girmek başlı başına bir kitabı gerektirir ve bununla ilgili birçok kitap yazılmıştır. ³⁵⁴ Ancak peygamberlik çağrısını içeren birkaç işlevin özetini vermek yararlı olabilir. Öyle ki, onların önceliğini görebilelim ve düşmanın bizi onlardan saptırmasına izin vermeyelim.

- Yeni Antlaşma'da kilise elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerine inşa edildi. ³⁵⁵ Bugün de esas rolleri budur: kiliselerin Kutsal Yazılar'da açıklanan peygamberlik vizyonunu izleyen temeller üzerine kurulmasını temin etmek.
- Hagay ile Zekeriya halkı tapınağı ve duvarları yeniden inşa etmeleri için teşvik etti. ³⁵⁶ İnşa etmek için teşvik etme peygamberliğin önemli bir rolünü oluşturur. Ki buna bugün çok ihtiyaç vardır. Peygamberlik, kilisenin kurulmasını

geliştirir. [357](#)

- Hagavos'un Pavlus'a verdiği için Mesih'in bedeninde olan insanlara anahtar sözcükler verme. [358](#) İhtiyarlar kurulunun ellerini Timoteos'un üzerine koyarak onun için dua etmesi ve onun da kutsal armağanlar alması gibi. [359](#)
- Gelecekte olacaklara dair kiliseyi uyarma. Öyle ki, kilise baştan önlemine alabilsin. Bunun örneğini Hagavos peygamberde görebiliriz; o olacak kıtlığı önceden bildirdi. [360](#)
- Tanrı'nın halkına Kutsal Yazılar'da olan harika peygamberlik amaçlarını görümlerle getirme.
- Müjde'nin yayılmasını ve kilisenin kurulmasını engelleyen yerel kiliselerde ve bireysel yaşamlardaki kaleler de dahil olmak üzere meselelerle ilgili olarak ayırdına varmayı sağlama. Vahiy kitabındaki yedi kiliseye yazılan mektupların o kiliseler için özel peygamberlik sözleri içerdiğine inanıyorum. [361](#) Onlara teşvik verecek sözlerle birlikte halledilmediği takdirde gelişmelerini engelleyecek meseleleri tespit etmelerini sağlayacak sözleri de içeriyordu. Peygamberlik armağanının bu yönünde kuvvetli bir ruhsal savaş boyutu olduğuna inanıyorum.
- Yerel kilisede Kutsal Ruh'un armağanlarının ifade edilmesindeki gelişimi teşvik etme. Efesliler 4:11'deki tüm hizmetler gibi peygamberlerin de kutsalları, hizmetleri için donanımlı kılmaları gerekir. Kiliselerimizin hepsini peygamberliğe açık topluluklar olmaları için teşvik ederler.

Bugün kilisede bütün bu işlemlere büyük gereksinim vardır.

Peygamberlerin Kutsal Yazılar'a dayanmayan ruhsal savaşla hedeflerinden saptırılmalarına izin vermeyelim.

Peygamberliği kenara itme

Doğaüstü boyutun pahasına yapılan danışmanlık ve organizasyon gelişiminin tanıtımı da peygamberliği kenara itme eğilimindedir. Tanrı'dan gelen sınanmış peygamberlik sözlerinin önderler toplantısındaki gündemde ve verilen kararlarda ağırlığı olmalıdır. Düşman, önderlerin dikkatini peygamberlik sözlerinden başka yöne çekmek için gündemi oluşturan meseleleri kullanabilir. Oysa peygamberliğe dair öngörü o sorunların çözümlesinde yardımcı olabilirdi.

Peygamberlik etme, Kutsal Yazılar'a uymayan aşırılıklara itilerek de kenara itilebilir. Tuhaf davranarak ya da hevesli ama *sınanmamış* bir şekilde peygamberlik ederek küçümsenebilir.

Peygamberliğe dair savaşta son bir tehlike daha vardır: bire bir peygamberlik etme. Bununla şunu demek istiyorum: biri başka birine tanık olmadan peygamberlik sözü verir. Bunu sınama fırsatı vermeden yapar; dolayısıyla hesap verebilirlik değeri olmaz.

Düşmanın bu önemli mesele karşısında avantaj elde etmemesini nasıl sağlayabiliriz? İşte birkaç ipucu:

- Peygamber olduğunu iddia eden birinin yerel bir kiliseye ve önderlerine içtenlikle hesap verebilir olduğuna dikkat edin.
- Peygamberlik hizmetinin daha geniş düzeyde işlevi varsa, takım içinde birbirine hesap verebilir şekilde çalışıyor olması gerekir.

- Peygamberlik etmenin esas hedefi, egemenliğin ilerlemesi, kaybolanın kazanılması, öğrenci edinme ve kilise kurma gibi çağırısı olan Tanrı halkının donanımını mümkün kılmaktır.
- Yerel kiliselerimizde peygamberin rolü ile peygamberlik etmenin önemi hakkında iyi bir öğretişin olmasını sağlayın.
- Kiliselerimizde peygamberlik armağanının ifa edilmesini temin etmeye çalışın. Peygamberlerin teşviğe ihtiyacı vardır. Armağan kullanılmazsa, işe yaramaz kanallara kayabilir. Açıkçası pastörler bunun nasıl ifa edileceğini bilmiyor. Pastörlük armağanı olanlar için peygamberlik armağanı genelde öncelik açısından alt sıralarda yer alır. Bu da işi kolaylaştırmaz. Kiliseyi önemli bir hizmetten alıkoyar ve peygamberlik armağanının başka bir yöne kaymasına neden olabilir.
- Kilise içinde bire bir yapılan peygamberliğe izin vermeyin.
- Kilise üyelerinin heyecan verici olmalarına rağmen bağımsız peygamberlerin peşinde koşmamalarını sağlayın. Çünkü bu peygamberler, insanları Tanrı'dan gelen hizmetlere yönlendirmekten ziyade onları sınanmamış beklentilerin kölesi haline getirebilirler.

20 Numaralı Etkin Strateji: Günümüzde Tanrı'nın doğaüstü gücüne inanarak ve kiliselerimizde peygamberlik hizmetine yer vererek düşmanı yenin.

BÖLÜM 21 - HANGİ SİLAHLARIMIZ VAR?

Ruhsal savaş meselesine olumlu bir açıdan yaklaşmalıyız. Korkacak ya da zihnimizi çok meşgul edecek bir şey yok. Şeytan'ı ve gücünü abartmamalıyız. İsa'yı yüceltmeye ve dünyada O'nun işini yapmaya odaklanmalıyız. Önceliğimiz her şeyde, evimizde, kilisemizde ve işyerimizde O'nun Egemenliğini aramak olmalı.

Ancak Şeytan'ı da küçük görmemeliyiz. Egemenliğin işini yaparken Şeytan ile cinlerinin muhalefetiyle karşılaşacağımızı anlamamız gerekir. Etkin bir düşmanımız var. Bunu inkar etmek demek, onun daha usta saldırılarına maruz kalmak demektir. İnsanları varlığının yokluğuna ikna etmeye bayılır. Dr. D. Martyn Lyoyd-Jones bu konuda şöyle yazar: “Bugünün kilisesinin hastalıklı durumunun ana nedenlerinden birini İblis'in unutulmuş olmasına bağlıyorum. Bize her şey atfedildi; tutumlarımızda ve düşüncelerimizde psikolojiyle çok fazla haşır neşir olduk. İblis'in, düşmanın, suçlayıcının ve onun ateşli oklarının gerçeği konusunda cahil kaldık.”³⁶²

Evet, Şeytan çarmıhta yenildi ve özellikle kalelerin yıkılmasıyla uğraşıyorsak bunu anımsamamız gerekir. Yenildi. Bu nedenle çarmıhtaki zaferin etkilerini her ulusa götürmeliyiz. Sonuç olarak asla yenilmeyiz. Bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz. ³⁶³ Kutsal Yazılar'da bize Kuzu'nun kanyla, tanıklık bildirimizle ve ölümü göze alacak kadar can sevgisinden vazgeçişimizle onu yendiğimiz söylenir. ³⁶⁴ Düşmanın en büyük silahı olan ölüm bile inanlılar için sonsuz yaşama giriştir. Dolayısıyla kaybetmemiz mümkün değil. Düşmanın bize karşı olan en büyük silahı zafer getirir. İşte, Mesih'teki adalet budur.

Tanrı bu savaşta kullanmamız için gerekli silahları sağladı.

Tanrı'nın Sözü

Kutsal Yazılar'da Ruh'un kılıcının Tanrı Sözü olduğu yazılıdır. ³⁶⁵ Düşman yılgınlık tohumları ekmeye çalıştığı zaman bunu kullanmamız gerekir.

Tanrı'nın Sözü kaleleri açığa çıkarmak için verilir. Düşman yalancı ve aldatıcıdır. Dolayısıyla bizim de onun işlerini teşhir etmemiz gerekir. "Büyücülük" sözcüğünün gizlilik anlamına geldiğini ve kalelerle baş edebilmek için onları açığa çıkarmamız gerektiğini görmüştük. Bu pek düşündüğümüz bir şey olmayabilir, ama Tanrı bunu teşhir ediyor. "Bunun için karanlıkta söylediğiniz her söz gün ışığında duyulacak, kapalı kapılar ardında kulağa fısıldadıklarınız damlardan duyurulacaktır."³⁶⁶

O'nun Sözü ayırt edebilmemize yardımcı olsun diye verilir: "Tanrı'nın Sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar."³⁶⁷ Dünyanın çeşitli yerlerinde kaleler hakkında konuştuğumda şunu keşfettim: insanlar özgür kılınabilsin diye her şey açığa çıkmaktadır. Batılı ülkelerde birçokları ilk defa bireysel düşünme ya da kiliseyi tüketici zihniyetiyle değerlendirme eğiliminde olduklarını anladı. Kaleleri açığa çıkarma, savaşın yarısıdır; diğer yarısını da onlarla baş etme alır ki, bu da elzendir! Amerika'daki Warrensburg Yaz Kampımızda bireysellik kalesi üzerinde ders verdiğim zaman birçok kişinin daha sonra bana gelip bu mesele hakkında daha önce hiç düşünmediklerini bile anlattıklarını anımsıyorum. Zaten böyle yetiştirilmişlerdi. Kültürleri (ve maalesef kilise kültürü bile) onları bireysel düşünme doğrultusunda koşullandırmıştı. Bu nedenle

Tanrı'nın Sözü'nün kaleleri teşhir etmesi önemlidir.

Tanrı'nın Sözü, kalelere karşı savaşta ve zihnimizin yenilenmesinde bizi donanımlı kılmak için de verilir. Çünkü zihnimiz günümüz toplumunu etkileyen kaleler tarafından yanlış bir şekilde koşullandırılır. Dolayısıyla Kutsal Yazılar'ın etkisine açık bırakılmalıdır. Dostum David Holden bu konuyla ilgili olarak mükemmel bir kitap yazdı.³⁶⁸ Karım Scilla da bu kitabı yeni inanlıların eğitiminde defalarca kullandı. David'in bu konuda böyle düşünüp düşünmediğini bilmiyorum ama inanlıların zihinlerini yenilemelerine yardım etmek için yazmak ruhsal savaştır.

Bu nedenle Tanrı'nın gerçeğini kullanarak düşmanla karşılaşmayı öğreniyorum. Dolayısıyla düşman bize başarısız olduğumuzu söylediğinde, biz de imanla bizi sevenin aracılığıyla galiplerden üstünüz diyebiliriz. Düşman şu şu kişilerin bize karşı olduğunu ve başka her türlü şeyi söylediğinde, Tanrı'nın Sözü'nü alıp insanlara karşı değil bu karanlık dünyanın güçlerine karşı savaştığımızı söyleyebiliriz. Yenilenen zihnimize göre karşılık vereceğiz. Öfkeyle karşılık vermemize *gerek yok*. Bu şekilde Tanrı'nın Sözü'nü alır ve ona hem karanlığın işlerini açığa çıkarmasına hem de bizim ona tanrısal bir tarzla tepki göstermemizi mümkün kılmasına fırsat veririz.

Sebat etme

Ruhsal savaş düşmana ya da karanlık güçlere bağırmaktan ziyade sebat etmeyle ilgilidir. Daha önce gördüğümüz gibi Yakup bize, Tanrı'ya bağımlı olduğumuzda İblis'e karşı direnebileceğimizi ve onun da bizden kaçacağını söyler.³⁶⁹ Sebat etme batı dünyasının kültüründe popüler olan bir nitelik değildir.

Her şeyi anında istiyoruz; fast food, hemen ulaşabilme gibi. Hızlı çalışan bilgisayarımıza bile yavaş çalışıyor diye sabırsızlık gösterebiliriz.

Rab’bin gözünde bir gün bin yıl, bin yıl bir gün gibidir. ³⁷⁰ O, zamanın ve aceleciliğin despotluğu tarafından yönetilmez. Bizim yönetilmemiz lazım. İman, sebat etmeyi ve dayanmayı gerektirir ki, bunlar Tanrı’nın onurlandırdığı niteliklerdir. Tanrı’nın isteğini yerine getirirken, O da vaat ettiklerine kavuşmamızı mümkün kılar. ³⁷¹ Tanrı’ya bağımlı olur ve doğru olana sımsıkı sarılırsak düşmanın yenildiğini görebiliriz. Düşmanın oyunlarına gelmezsek, İsa’nın durumunda olduğu gibi ³⁷² bir süre için bizim yanımızdan ayrılır.

İman

Burada gönderme yaptığım iman aktif bir imandır. Aktif iman, düşmanın saldırıları konusunda şikayet ederek hayatı geçirmeyi tercih etmez; düşmanın yalanları yerine Tanrı’nın Sözü’ne inanmayı seçer.

Dolayısıyla iman bütün olasılıkları tartıp her şeyin yolunda olacağını varsaymak değildir. İçinde bulunulan durumlar tersini gösterse bile Tanrı’nın söylediklerine inanmayı seçmektir. İman, duruma gerçekçi gözle bakar ama, o anki durumun kendisini yönlendirmesinden ziyade Tanrı’nın Sözü’ne inanmayı seçer. Örneğin, Pavlus bize İbrahim’in umutsuz durumunu anımsatır: İbrahim yüz yaşına yaklaşmışken, ölü denebilecek bedenini ve Sara’nın ölü rahmini düşündüğünde imanını zayıflamadı. ³⁷³ Umutsuz bir durumdayken bile Tanrı’nın kendisine oğul verme vaadine inandı. Kendi bedenine bakıp “imkansız” dediğinde ve karısının bedenine bakıp “karımı seviyorum ama bu daha imkansız”

dediğinde bile Tanrı'ya inandı.

Öğretiş açısından “iman” kiliseleri olarak adlandırılan kiliselerin yaptığı bazı vurgularda hemfikir olmayabilirim, ama yine de onların saldırgan imanını taklit etmek isterim. Tanrı'ya sımsıkı sarılma yerine mantıklı kılınana kolayca teslim olabilirim.

Aktif iman, pasifliğin zıttıdır. Tanrı'nın zamanını bekleme var; bu pasif değil aktif bir beklemedir. Kutsal Yazılar meydan okur: “Ama İnanıoğlu geldiği zaman acaba yeryüzünde iman bulacak mı?”³⁷⁴ Yanıtımızın “Evet” olmasını umalım. Rabbimiz uzaktayken hizmetkarlar olarak uyanık ve hazırlıklı olalım. ³⁷⁵

Otoriteyi anlama

Bütün otorite İsa'ya verilmiştir. Biz de O'nun adıyla gönderiliyoruz. Kaleleri yıkmak için otoritemiz ve tanrısal gücümüz var. Her ikisi de Tanrı'dan gelir. Otorite, bize gönderenin buyruğundadır. O'nun adıyla gidiyoruz. O, otoriteyle adım attığımızda O'nun isteğini yerine getirmemizi mümkün kılan gücün dalgalarını salıverir.

Otorite, kontrol etmek için değil, serbest bırakmak içindir. Kutsal Yazılar'a dayalı gerçek otorite kiliselerde uygulandığında özgürlük içinde yürümemiz ve otoriteyle hizmet etmemiz için bizi yönlendirir. Bizi korur ve hesap verebilirliğimizi sürdürür. Yeni Antlaşma'nın esas niteliklerinden biri şudur: Hepimiz lütfâ kavuşabilir ve ruhsal armağanları uygulayabiliriz. Dolayısıyla Tanrı hepimize yollarını öğretecektir. ³⁷⁶ Hepimiz teker teker peygamberlikte bulunabiliriz. ³⁷⁷ Kutsal Yazılar, yeni antlaşmadan “Bütün insanların üzerine Ruhum'u dökceğim” diyerek bahseder. ³⁷⁸ Bu nedenle kilisedeki ruhsal otorite, hepimiz için içine

girdiğimizde vaat edilen yeni antlaşmanın hayata geçmesini mümkün kılar. Ancak şunu anımsamak önemlidir: otorite altında olursak, otoriteyle hizmet edebiliriz. İzebel ruhuna verilecek yanıt şudur: başkalarını da otoriteyle hizmet etmeye yönlendiren tanrısal otoriteye sahip olmak.

Pavlus, bu otorite ve gücü nasıl kullanacağımıza dair açıklık getirir. Mesih'in yumuşak huyluluğu ve alçakgönüllülüğü içinde kaleleri yıkabileceğimizi söyler. Bu, otorite ve gücün içinde gösterilen tuhaf bir tavır gibi görünebilir, ama biz dünyanın silahlarını değil, tanrısal güce sahip silahları kullanarak savaşıyoruz. [379](#)

Dua

Bu, imanla bağlantılıdır ve buradaki sırrı da olumsuzluğa karşı değil, olumluluk için dua etmektir. İsa'nın bize öğrettiği dualar olumsuz meseleleri ele alsa da aslında olumludur. Şeytan'ın egemenliğinin olması ne kadar kötü diye dua etmedi; Tanrı'nın Egemenliği gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de O'nun istediği olsun diye dua etti. [380](#)

1. Başkası için dua etme

İşte burada Tanrı'nın Sözü'nü başkası adına konuşuyorum. Daniel böyle dua etti. Kendini dua etmeye adanmıştı. Aldığı peygamberlik sözüne göre dua etti ve sonra Pers prensine karşı evrensel düzeyde bir ruhsal savaş içinde olduğunu gördü. Kasıtlı olarak karanlık güçlerle uğraşmadı ama dua ettikçe neler olduğu ona gösterildi. Daniel'in Tanrı'nın peygamberlik sözüne verdiği karşılık önemlidir. Tanrı'ya vermiş olduğu vaatleri yerine getirsin diye yakardı. Normalde bir insanın verdiği karşılık aşağıdaki gibi

olabilirdi: “Yeremya’dan gördüğüm kadarıyla yetmiş yıl içinde sürgünden memleketimize döneceğiz. Yetmiş yıl bitmek üzere. Dolayısıyla gözünüzü dört açın ey ahali. Bu gerçekleşmek üzere.” Ama Daniel’in verdiği tepki böyle değildi. Her zamankinden daha ateşli dua etti. Her şeyi göze alarak dua etti: “Doğruluğumuzdan değil, senin büyük merhametinden ötürü dilekte bulunuyoruz. Ya Rab, dinle! Ya Rab, bağışla! İşit ve davran, ya Rab! Ey Tanrım, adının hatırı için gecikme! Çünkü kent ve halk senindir”³⁸¹

Birçoklarının bu tür inatçı, acil duayı yeniden keşfetmesinden çok memnunum. Kiliseler (en azından bizim kiliselerimizdeki dua edenler) daha düzenli dua zamanı ve bazen oruç tutarak özel dua dönemleri ayarlıyorlar. Tanrı’nın gücünü daha çok gösterdiği Çin, Kore, Latin Amerika ve Afrika’nın bazı yerlerinde kendilerini bu tür duaya daha çok adayanlar var. Konferanslarımızın birinde Colin Dye’ın Kensington Temple’daki konuşmasını anımsıyorum. O kilisenin büyümesinde Afrikalı hanımların o kilise için ne kadar çok dua ettiğini anlatmıştı. Vaaz verirken ön sırada başkaları için dua eden, yakaran kişiler olmasını istediğini söyledi. Bazen bu duaların sonucu olarak Tanrı’nın gücünün gittikçe çoğaldığını hissettiklerini anlattı.

2. Ruhsal savaş duası

Bu konuda çok yazılıp çizilmiştir ve genellikle de stratejik düzeyde ruhsal savaş olarak adlandırılan bağlamda yazılır. 4. bölümde dediğim gibi bu konuda yöntem olarak ciddi kuşkularım var. Ancak Kutsal Ruh’un “kutsal kırgınlık” olarak adlandırılabilen, ortalığı karıştırdığı ve bizim de militanca dua ettiğimiz zamanlar olduğuna inanıyorum. Bu, her dua için örnek teşkil etmez ama Kutsal Ruh’un özellikle yönlendirdiği durumlarda kullanılır. Böyle dua edilmez gibi bir duyguya bile

kapılabiliriz, ama böyle bir şey olduğunda bu tecrübeden kaçmaya çalışmamalıyız. NFI'daki ihtiyarların dua ve oruç toplantısında meydana gelen bir olayı anımsıyorum. Hindistan'daki bir pastörün acilen hastaneye kaldırıldığını duyduk; o an için bir iman armağanı almış gibiydim ve duayı yönlendirmeyi istedim. Tanrı'nın "Evet! Evet!" dediğinin farkındaydım ve herkese ellerini kaldırmalarını söyledim ve eller havadayken hem başka dillerde hem de İngilizce dua ettik. Daha sonra pastörün iyileştiğini duyduk.

3. Ruhta dua etme

Pavlus bize her türlü dua ve yalvarışla her zaman Ruh'un yönetiminde dua edin der. Dahası bunu her durumda yapmamızı söyler. ³⁸² Tanrı'nın Kutsal Ruh'unun yönlendirmesiyle bunun her türlü duaya gönderme yaptığına inanıyorum. Ama Ruh'un yönlendirmesiyle dua etmede yer aldığına emin olduğum dillerle konuşma armağanının kullanılmasında özel bir değer vardır. Zaten Pavlus da herkesten çok dillerle konuşmuştu!³⁸³ Bazen Pavlus'un düşmanın kendisine attığı her şeye böyle mi dayanabilmişti diye merak ederim. Deniz kazası, elemeler, karşı gelinmeler, taşlanmalar yaşadı. Bir keresinde çektiği çilelerin listesini verdi. ³⁸⁴ Düşmanın onu yerinden atmak ve hedefinden saptırmak için gösterdiği gayretleri herkesten daha çok dillerle konuştuğu için mi yenebildi?

Nasıl dua etmem gerektiğini bilmediğimi görüyorum. ³⁸⁵ Tanrı'ya hamdolsun ki nasıl dua etmem gerektiğinden emin olmadığım zaman, Kutsal Ruh benim ruhum aracılığıyla dillerle dua eder. Tam olarak anlamadığımız ruhsal savaş meselelerine daldığımızda, Tanrı'nın bize verdiği bu harika armağanı kullanmak için daha fazla ihtiyaç sezerim. O'nun Kutsal Ruh'uyla doluyken dillerle konuşarak dua etmeye daha çok ihtiyacım olur.

Tapınma

Yehoşafat belli bir savaşla uğraşırken müzisyenlerini ve şarkıcılarını önden gönderdi ve onlar da ezgiler okudular: “Rab’be şükredin, çünkü sevgisi sonsuza dek kalıcıdır.”³⁸⁶ Böylece tapınma savaştan önce başladı. Tanrı’ya yoğunlaşma, bizi içimizde büyüyen imana yöneltir ve Tanrı’yı yücelten tapınma, bizi O’nda olan vizyonumuza yoğunlaştırır. Artan imanımız asla tapınma için güdü olmamalıdır; güdümüz daima Tanrı’yı yüceltmek olmalıdır. Yine de hamtlarla ve tapınmayla Tanrı’ya odaklanmamızın O’nun harekete geçmedeki imanımızı arttırdığını biliyorum. Koronun sözleriyle başlayan bir ilahi söyledik: “Dudaklarımızda Tanrı’ya övgülerle ve elimizde iki ucu keskin kılıçlarla.”³⁸⁷ Bugün sanki tapınmanın bu yönünü kaybetmiş gibiyiz.

Takım çalışması

Bu kitapta birçok kez cinlerle ilgili güçlere karşı takım halinde çalışmanın gerekliliğini vurguladık. Düşman bize yalnızken daha etkin bir biçimde saldırabilir. Ancak bu bölümde birlikte çalışmanın, yani takım çalışmasının sadece koruyuculuğumuzu yapmadığını aynı zamanda düşmanı yenme için olumlu bir güç oluşturduğunu yeniden vurgulamak istiyorum.

İzebel’in hücumundan dolayı depresyona giren İlyas’a söylenen ilk şey Elişa’yı meshetmesi oldu. İlyas uzun zamandır yalnızdı. Şimdi bir süreliğine de olsa takım çalışmasının yararlarını yaşayabilirdi. Takım arkadaşı Elişa çırak bile olsa bu takım çalışmasından yararlanabilirdi.³⁸⁸ Takım ne kadar küçük olursa olsun etkin olabilir. Yonatan düşmana karşı Tanrı için cesur, inisiyatif kullanan bir örnekti. Ancak bunu, onu bütün yüreğiyle destekleyen, silahını taşıyan gençle başardı.³⁸⁹ Yetmiş iki kişi

müjdeciliklerinde böyle bir zafer görünce İsa tarafından ikişer ikişer gönderildiler. İnanlılar olarak bu ilkeyi sık sık unutmamız şaşırtıcıdır. Düşmanla savaşta boğuşurken yanımızda başka birinin olmamasının ne kadar önemli olduğunu unuturuz. Tek başımıza metanetle devam etmeye çalışırız. İblis'in hücumuyla karşılaşılıyorsanız, düşmanın size direneceğini bildiğiniz bir meseleye girmek üzereyseniz, o zaman yanınıza birini alın. Bunu beraber yapın. Takım çalışması silahlarımızdan biridir ve işte bundan dolayı düşman Mesih'teki kardeşlerimizle olan ilişkimizi bozmaya çalışır.

Tanrısal örnekler

11. bölümde Batı'daki günümüz toplumunda erkeklik ve kadınlık konusunda artan bir karışıklıktan bahsettik. *Eros Redeemed*³⁹⁰ adlı kitabında John White insanların bu karışıklıktan çıkmalarını mümkün kılacak tanrısal örneklere acilen ihtiyaç olduğunu vurgular. Erkeklerin erkekliğe örnek olarak İsa'ya bakmaları gerektiğini söyler. Kadınlara gelince, onların Kutsal Yazılar'daki örnekleri ise İsa'nın annesi Meryem (o imanla meleğin sözlerini kabul etti.)ve Süleyman'ın Özdeyişleri 31. bölümde betimlenen kadındır. Kutsal Yazılar'daki örneklere yeniden odaklanmaya gereksinmemizin olduğu bir gerçektir. Yeni kuşak için kilise yaşamının içinde kültürümüzdeki karışıklığa karşı olan ruhsal savaşın bir yönünün de tanrısal örnekler sunması gerektiğidir. Bu da başka bir gerçektir.

İsa yaşamında bugün sunulanın aksine tanrısal erkekliği gösteren birçok nitelik vardır:

1. Babası Tanrı'ya boyun eğerek inisiyatif kullandı. İnisiyatif kullanabilmek erkeklik özelliğinin esaslarındandır. İsa'nın on

iki yaşındayken bile Baba'sının işine girmede kararlı olduğunu görürüz. Net kararlar aldı; net hedefleri vardı ve dünyaya niye geldiğini biliyordu. Tamamlanmış bir görevden bahsedebilirdi.

2. Korkuya geçit vermedi. İster Ferisiler, ister Sadukiler, isterse tapındaki para bozanlar olsun gerçeğin düşmanlarına karşı durdu.
3. Kadınların yanında rahattı. Erkek egemenliğinin farkında olan bazı erkeklerin, kadınların yanında kendi egemenlikleri içinde nasıl rahatlayacaklarını bilmediklerini fark ettim. Öte yandan İsa kadınları karalayan gelenekleri reddetti.³⁹¹ Kadınlar da O'nun yanında rahattı. Onlara karşı asla onlardan üstünmüş gibi davranmadı ama yanlış bir şekilde onların otoritesi altına girmede. Suyu şaraba çevirme mucizesinde inisiyatif kullandığı halde annesinin O'nu bu konuda manipüle etmesine izin vermedi.
4. Hizmetkar önderliğin ne olduğunu sergiledi: otoriteyle hizmetkarlığın birbirine zıt şeyler olmadığını gösterdi.
5. Duyguları tanrısal bir biçimde nasıl ifade edeceğini biliyordu: Lazar'ın mezarı başında ağladı, tapınağın ticarethaneye çevrilmesine kızdı.

John White bu konuda şöyle der: “Kadın ve erkeğin birbirine kadın ve erkek *olarak* ihtiyacı var. Gerçek kadın ve erkeğe, *iyileşen* kadın ve erkeğe ihtiyacı var. Erkekliğin ve kadınlığın iyileştirildiği gün geldi. Yine de erkeklik hakkında kadınlıktan daha çok konuşacağım. Niye? Çünkü erkekler erkek olduğu zaman kadınlar kendi kimliklerine girmekte pek zorlanmazlar.”³⁹² Daha

önce dediğim gibi bugün kültürümüzün karışıklığının zıttı olan tanrısal örneklere ihtiyaç vardır. Gelecek kuşaklara, cinsel karışıklıktan çıkmalarına yardımcı olmaları için onlara ihtiyaç vardır. Gelecek kuşağın güçlendirilmesi ve müjdeyi dünyanın dört bir yanına götürmesi onlara ihtiyaç vardır.

Tanrı'nın sağladığı silahlar

Efesliler 6. bölümden ve orada gönderme yapılan karanlık dünyanın güçlerine karşı yapılan savaştan defalarca bahsettik. Bu nedenle Tanrı'nın sağladığı silahları betimleyen o bölüm üzerine birkaç cümle ilave etmek bir nevi klişe gibi görünebilir. Hele bu 11 ayet üzerine Dr. D. Martyn Lyoyd-Jones toplam 736 sayfalık iki cilt kitap yazdıktan sonra!³⁹³

Ancak bu bölümde yer alan ilkelere bu kitapta gönderme yapılmış olmasına rağmen, savaşta bize yardım edecek bazı sözlerin tekrarı gereklidir.

1. Güçlü olun

Bu sadece yüzeyde kalan kararsız bir “inanizm” için değil, gürbüz bir imanın geliştirilmesi için yapılan bir çağrıdır. Hristiyanlık pısrıklar için değildir. Güçlü olabilecek kişiler içindir. Etraftaki herkes vazgeçtiği zaman Tanrı'nın gerçeğini doğrulamak için güçlü olmaktır. Evleninceye dek cinsel ilişkiye girmeden bedeni temiz tutmak için güçlü olmaktır. Bugün Hristiyan olmak güç ister. Dişimizi sıkıp devam etme gayretinden kaynaklı bir güç değil bu. Tanrı'nın doğaüstü gücünün bize sağladığı lütuftan gelen bir güç. O'nun üstün gücüyle güçlenmeliyiz. Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanmalıyız. Amaç bunları her sabah kuşanmak değil, ama Pavlus'un burada

betimlediği silahların sembolize ettiği gerçekleri günlük hayatımızda devamlı yaşamalıyız. şimdi gerçekle yaşamayı uygulayın. Öyle ki, kötü gün geldiği zaman, cehennemin ateşi ve İblis'in yalanlarının usta aldatıcılığı üstünüze geldiği zaman yerinizde duracaksınız. Bu tür zamanlar hepimiz için geliyor; hazır olalım.

2. Yerinizde durun

Her tarafa saçılan en son çıkan kitapların (umarım bu değildir!) ya da en son katılan ruhsal savaş konferansının olduğu böyle bir zamanda bu bölümde yerinizde durmanın vurgulanması önemlidir. Bu günlerde Tanrı'nın uyanış göndermesi için yüreklerimizde çaresizce hıçkıran bir yakarış vardır. Bu çaresizliği ben de paylaşıyor ve yakarıyorum. Ancak "şunu şunu yapmış olsaydık uyanış gelirdi" gibi Kutsal Yazılar'a dayanmayan bir uygulamanın aldatıcılığına kapılabiliriz diye endişeleniyorum. Bizim sorumluluğumuz yerimizde durmak; İblis'in hilelerine karşı durmak; birçok tanrısal standarttan vazgeçen toplumun ortasında sağlam durmaktır. Hristiyan imanının ilk günlerdeki heyecanının yerini alan sıkıntılarda, zor günlerde ve özellikle hayatın Mesih'e gelmeden öncekinden daha da zor olduğu zaman birçokları vazgeçerken, siz vazgeçmeyin. şimdi yerinizde durma zamanıdır.

3. Belinizi gerçekle kuşatın

Bu, Kutsal Yazılar'da açıklanan gerçeğe mi yoksa bizim doğru sözlü ya da içten oluşumuz fikrine mi gönderme yapıyor konusunda yorumcular aynı fikirde değillerdir. Kuşku duyuyorsanız, ikisini de uygulayın. Her ikisi de geçerlidir. Ruhsal savaşta aldatılmamak için gerçek elzemdir. Kutsal Yazılar'da açıklanan sağlam öğretiye ihtiyaımız var. Kutsal Kitap'ı

anlamada güçlü olmanız için sizi teşvik etmek istiyorum. İyi ifade edilmiş bir sistematik teoloji edinin. Bir arkadaşımın “kuru doktrinel öğretiş” hakkında kuşkuları vardı. Kilisenin daha büyük güç gösterisinde bulunması gerektiği kanaatindeydi. Benim yönettiğim bir eğitim çalışmasına katılıyordu. Ona ve diğer katılımcılara iki gün “Tanrı’nın doktrini” üzerinde ders verdim. Tanrı’nın kim olduğu, özellikleri, kudreti, ilahi adaleti ve Üçlü Birlik’in doktrini ile görkemli gizemi hakkında konuştum. Dersi ilginç bulmaya başladı ve ben tüm sınıfa ayağa kalkmalarını söyleyip Tanrı’yı, Kutsal Ruh’yla içimizde gücüyle çalışması için davet ettiğim zaman şaşırıldı. Öğreti ile Tanrı’nın gücünün gösteriminin el ele gittiğini gördü. Kutsal Yazılar’ın gerçeğinin yüreklerine dokunmasıyla birlikte Kutsal Ruh’un gücüyle karşılaşmayı yaşadılar. Belimizi gerçekle kuşatmaya ihtiyacımız var. Karışık güdüler ve bencil hırslar olmadan içtenlik kuşağını takmaya ihtiyacımızın olduğu da bir gerçektir.

4. Göğsünüze doğruluk zırhını takın.

Bunun da iki anlamı olabilir. Mesih’teki doğruluk armağanına ya da doğru ve tanrısal bir yaşam sürmemize gönderme yapıyor olabilir. Yine her ikisini de yapmalıyız. Mesih’in doğruluk armağanının hayatımı koruyor olmasından memnunum. Tanrı bize bakıyor ve Mesih’in doğruluğunu görüyor; Mesih’in doğru oluşu gibi biz de doğruyuz. Karşılık ödemedен aklandık. Mesih’e gelmeden önceki geçmişimizi hala pençesi altına alabilen Şeytan’ın kalelerinden bağımsız doğru yaşamlar sürmemiz gerekir.

5. Müjdeyi yayma hazırlığını giyinin

Tanrı, İsa Mesih’in müjdesiyle çağırırsa, müjdeyi paylaşmaya istekli olun. Kentten kente, ulustan ulusa koşmaya istekli olun.

Tanrı sizi herhangi bir yere çağırmasa, şimdi bulunduğunuz yerde imanınızı paylaşmak için her fırsatı değerlendirin. İsa'nın yaptığı gibi inanlı olmayanlarla arkadaşlık edin. Bu bir ruhsal savaş; İsa'nın uğruna öldüğü erkeklerin, kadınların ve çocukların kurtuluşu için olan savaş. Olumlu bir şekilde müjdeyi paylaşmayla uğraşırsak, tanrısal bir hayat yaşamak ve İblis'in saldırılarına direnmek için daha çok güdüleniriz.

6. İman kalkanını alın

Daha önceki bölümlerde iman kalkanını ele aldık. Düşmanın "Tanrı gerçekten dedi mi?"³⁹⁴ diyen sınamasını ve attığı inanmazlık oklarını anımsayın. Kalkanınız hazır mı?

7. Kurtuluş miğferini alın

Tanrı'nın sizi sevdiği ve sizi kurtardığı gerçeğiyle sevinin. Bu sevince sarılın ve çok daha iyi olan Mesih'le birlikte olmayı arzuladığınız kurtuluşu³⁹⁵ ve bedeninizin O'nun yüce bedenine benzer hale geleceği ve özgür kılınacağınız zamanı bekleyin.³⁹⁶

8. Ruh'un kılıcını alın

Bu bölümde zaten bu konuda yorum yaptığım için aynı şeyleri tekrarlamayacağım.

Sevinç

Kutsal Kitap, Rab'bin verdiği sevincin bizi güçlü kıldığını yazar.³⁹⁷ Nehemya, İsrail'in düşmanlarının etraflarını sarmasına karşın Yeruşalim'in surlarını onardı. İşte, bu bağlamda Rab'bin verdiği sevinçten bahsediyor Nehemya. Ruhsal savaş açısından

bakıldığında Nehemya kitabı ilginç bir çalışmadır. İnsanlar surları onarıırken, bir ellerinde kılıç diğesinde de mala tutuyordu. Tanrı bizi de Egemenlik için savaşmamız ve kiliseyi kurmamız için çağırıyor. Tanrı'nın halkı sürgünden dönüp kentlerini onarıırken, Rab'bin sevinci de onları bu öncü girişimlerinde güçlü kıldı. İnsanlarla çok sık geçmişten gelen acıları için dua ediyorum. Acılarını ifade etmeleri önemlidir. Acıda sevince doğru yol almaları da eşit derecede önemlidir. Öyle ki, onlara acı veren düşmanın kalelerine karşı durabilsinler.

Daha önce öğrencilerin otoriteyle bu durumdan nasıl çıktıklarına ve İsa'nın, Şeytan'ın düşüşünü görüşüne baktık. Savaşın ortasında İsa'nın, Kutsal Ruh'un etkisiyle coşuyor olarak betimlenmesi ilginçtir. ³⁹⁸ Tanrı'nın bazı gerçekleri dünyadaki bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklar gibi olanlara açtığı için seviniyordu. İşte, imanlarında çocuk gibi olanlar cinlerin insanlardan çıkışını ve kalelerin yıkılışını gördü. İsa buna seviniyordu.

Denemeler sırasında düşmanın saldırılarına karşı sevincin savunma oluşturduğu düşüncesini anlamak özellikle biz Batılılar için zordur. Yakup, “Çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğinizde bunu büyük bir sevinçle karşılayın”³⁹⁹ der.

Esirlerin yıllarca boyunduruğu altında kaldıkları şeylerden özgür kılınmasına sevinç ve gülme eşlik eder. Eski Antlaşma, Tanrı'nın halkı sürgünden geri geldiğinde bunu şu sözlerle ifade eder: “Ağzımız gülüşlerle, dilimiz sevinç çığlıklarıyla doldu. ‘Rab onlar için büyük işler yaptı’ diye konuşuldu uluslar arasında.”⁴⁰⁰

Gülmeye ilgili en ilginç ayetlerden biri şudur: Rab, cinlerin etkilediği kalelerle güçlenen ve Tanrı'nın meshettiğine karşı

gelmeye çalışan prenslere ve yöneticilere güler. Bu bağlamda Kutsal Yazılar, “Göklerde oturan Rab gülüyor, onlarla eğleniyor.”⁴⁰¹ Bu mezmur, Tanrı’nın kaçınılmaz son zaferini anlatıyor. İsa Mesih’in mutlak zaferini ilan ediyor. Yine bu mezmurun vaadine dayanarak ulusların Mesih için kazanılacağına güvenebiliriz. Ulusları hangi kaleler, hangi bölgesel ruhlar esir alırsa alsın sonunda yenilenler onlar olacaktır. Gökteki yüksek sesler “Dünyanın egemenliği Rabbimiz’in ve Mesih’in oldu”⁴⁰² diyecektir.

21 Numaralı Etkin Strateji: Silahlarınızı bilin ve onları kullanın!

Ruhsal savaşla ilgili bir kitabın sevinçli bir bildiriyle sonlanması uygundur. Bu sevinç bildirisinin Rabbimiz İsa Mesih’in final zaferiyle olması daha da uygundur.

KAYNAKÇA

Randy Alcorn, *Money, Possessions and Eternity* (0-8423-8731-5, Tyndale House, 1989)

Neil T Anderson, *The Bondage Breaker* (1-85424-184-2, Monarch, 1990)

Clinton Arnold, *Spiritual Warfare – What Does the Bible Really Teach?* (0-551-03215-4, Marshall Pickering, 1999)

Kenneth E Bailey, *Poet and Peasant and Through Peasant Eyes* (0-8028-1947-8, Eerdmans, 1983)

Don Basham, *Deliver Us From Evil*, (0-8007-9069-3, Chosen, 1972)

Mike Bickle, *Growing in the Prophetic* (0-85476-554-9, Kingway, 1995)

David Burnett, *Clash of Worlds* (1-85424-107-9, Monarch, 1990/1995)

David Burnett, *The Healing of the Nations* (0-85364-742-9, Paternoster, 1996)

David Burnett, *The Spirit of Hinduism* (1-85424-194-X, Monarch, 1992)

David Burnett, *Unearthly Powers* (1-85424-055-2, Monarch, 1988)

Rodney Clapp, *Families at the Crossroads* (0-85110-994-2, IVP,

1993)

Graham Cooke, *Developing Your Prophetic Gifting* (1-85240-144-3, Sovereign World, 1994)

Douglas Coupland, *Generation X* (0-349-10839-0, Abacus, 1996)

Eileen Crossman, *Mountain Rain*, (0-85363-146-8, OMF Books, 1982)

Paul Daykin, *Crossing Cultures* (0-85009-736-3, Word, 1994)

Frank Damazio, *Seasons of Revival* (1886849-04-8, BT Publishing, 1996)

Dr Jack Deere, *Surprised by the Power of the Spirit* (0-85476-497-1, Kingway, 1993)

Dr Jack Deere, *Surprised by the Voice of God* (0-85476-649-9, Kingsway, 1996)

Dr Patrick Dixon, *Signs of Revival* (0-85476-539-5 Kingsway, 1994)

Elisabeth Elliot, *Shadow of the Almighty* (0-340-02643-X, Hodder & Stoughton, 1958)

Francis Frangipane, *The Three Battlegrounds* (1-874367-26-4, New Wine Press, 1994)

Michael Green, *I Believe in Satan's Downfall* (0-3406-3034-5, Hodder & Stoughton)

Wayne Graudem, *Systematic Theology* (0-85110-652-8, Inter Varsity Press, 1994)

William Hendrickson, *New Testament Commentary on Galatians and Ephesians* (0-85151-333-6, Banner of Truth, 1968)

William Hendrickson, *New Testament Commentary on Luke* (0-85151-292-5, Banner of Truth, 1978)

William Hendrickson, *New Testament Commentary on Matthew* (085151-192-9, Banner of Truth, 1978)

Rodney L Henry, *Filipino Spirit World – A Challenge to the Church* (971-511-088-6, OMF Literature, 1986)

David Holden, *Battle for the Mind* (0 85476-787-8, Kingsway, 1999)

Dewi Hughes, *God of the Poor* (1-85078-297-0, OM Publishing, 1997)

John Paul Jackson, *Needless Casualties of War* (1-58483-000-X, Streams Publications, 1999)

Rick Joyner, *The Final Quest* (0-88368-478-0, Whitaker House, 1996)

Charles H Kraft, *Christianity in Culture* (0-88344-763-0, Orbis Books, 1979)

George Eldon Ladd, *The Presence of the Future* (0-8028-1531-6, PK, 1974)

- Bob Larson, *Larson's Book of Spiritual Warfare* (0-7852-69852-6985-1, Thomas Nelson, 1994)
- Dr D Martin Lloyd-Jones, *The Christian Soldier* (0-85151-258-5, Banner of Truth Trust, 1977)
- Dr D Martin Lloyd-Jones, *The Christian Warfare* (0-85151-243-7, Banner of Truth Trust. 1976)
- Chuck Lowe, *Territorial Spirits and World Evangelisation?* (Mentor/OMF, 1-8579-299-5, 1998)
- Vishal Mangalwadi, *Missionary Conspiracy—Letters to a Post-modern Hindu* (81-86701-03-6, Good Books, 1996)
- Marvyn K Mayers, *Christianity Confronts Culture* (0-310-28891-6, Zondervan, 1974)
- Elizabeth Moberly, *Homosexuality, A New Christian Ethic* (0-227-67850-3, James Clarke & Co, 1983)
- Dr Ed Murphy, *The Handbook for Spiritual Warfare* (0-7852-1151-9, Nelson, 1997)
- George Otis Jnr, *The Twilight Labyrinth—Why Does Spiritual Darkness Linger Where it Does?* 0-8007-9255-6, Chosen Books, 1997)
- John Piper & Wayne Grudem, *Recovering Biblical Manhood and Womanhood* (089107-586-0, Crossway Books, 1991)
- Graham & Shirley Powell, *Christian Set Yourself Free* (0-947852-17-4, New Wine Press, 1983)

- Graham Powell, *Fear Free* (1-85240-015-3, Sovereign World, 1987)
- David Pytches, *Come Holy Spirit* (0-340-38513-8, Hodder & Stoughton, 1985)
- David Pytches, *Prophecy in the Local Church* (0-340-59566-3, Hodder & Stoughton, 1993)
- John Richards, *But Deliver Us From Evil* (0-232-51250-7, Darton, Longman & Todd, 1974)
- Don Richardson, *Peace Child* (0-8307-0415-9, Regal, 1974)
- Dean Sherman, *Spiritual Warfare for Every Christian* (0-927545-05-5, YWAM Publishing, 1990)
- Valerie Sinason, *Treating of Survivors of Satanist Abuse* (0-415-10543-9, Routledge, 1994)
- Tom Sine, *Mustard Seed Versus McWorld* (1-85424-435-3, Monarch, 1999)
- James W Sire, *The Universe Next Door* (0-8308-1220-2, IVP, 1976/1988)
- Charles R Solomon, *The Ins and Outs of Rejection* (0-9622110-0-1, Solomon Publications, 1991)
- John R W Stott, *The Message of Ephesians—God's New Society* (0-85110-963-2, IVP)
- Philippa Stroud, *God's Heart for the Poor* (0-85476-825-4,

Kingsway, 1999)

Mrs Howard Taylor, *Pastor Hsi* (0-85792-159-3, OMF, 1997)

C Peter Wagner, *Breaking Strongholds* (1-85424-218-0, Monarch, 1993)

C Peter Wagner, *Churchquake* (0-8307-1918-0, Regal Books, 1999)

C Peter Wagner, *Confronting the Powers* (0-8307-1817-6, Regal Books, 1996)

C Peter Wagner, *Confronting the Queen of Heaven* (Wagner Institute for Practical Ministry, 1998)

C Peter Wagner, *Wrestling With Dark Angels* (1-85424-128-1, Monarch, 1990)

David C K Watson, *God's Freedom Fighters* (Movement Books, 1966)

John White, *Eros Redeemed* (0-86347-112-9, Eagle 1993)

John White, *When the Spirit Comes With Power* (0-340-50340-8, Hodder & Stoughton, 1986)

Nigel Wright, *The Fair Face of Evil* (0-551-01786-4, Marshall Pickering, 1989)

Ravi Zacharias, *A Shattered Visage* (0-943497-20-5, Wolgemuth & Hayatt, 1990)

[1](#) Caring and Healing Course, David Devenish (video ve kasetler New Frontiers

International, 17 Clarendon Villas, Hove, East Sussex, BN3 3RE adresinden temin edilebilir.)

[2](#) Luka 11:20

[3](#) Yuhanna 16:11

[4](#) İbraniler 2:8-9

[5](#) 1. Korintililer 15:25

[6](#) Matta 6:10

[7](#) Efesliler 2:2

[8](#) Elçilerin İşleri 8:7

[9](#) Elçilerin İşleri 13:6

[10](#) Elçilerin İşleri 16:16

[11](#) Elçilerin İşleri 19:15

[12](#) Efesliler 2:6

[13](#) Efesliler 3:10

[14](#) The Message of Ephesians—God's New Society, John R W Stott, sayfa 267-275 (IVP, 38. De Montfort S, Leicester, LE1 7AP, İzinle kullanılmıştır)

[15](#) Stott—sayfa 273

[16](#) Galatyalılar 4:3 ve9, Koloseliler 2:20

[17](#) 1. Selanikliler 3:5

[18](#) 1. Petrus 5:8

[19](#) Yeşaya 4:12

[20](#) Yeşaya 14:12

[21](#) Yuhanna 8:44

[22](#) ? Yuhanna 7

23 2. Korintliler 4:4

24 Yuhanna 6:11

25 1. Yuhanna 5:19

26 Efesliler 6:11

27 Vahiy 9:11

28 2. Korintliler 2:11

29 Galatyalılar 1:4

30 Vahiy 2:13

31 Vahiy 2:10

32 Vahiy 2:10

33 Sayılar 13 ve 14

34 İbraniler 3:13

35 İbraniler 4:2

36 1. Yuhanna 2:14

37 Filipililer 3:13

38 Yaratılış 3:5

39 Yaratılış 11:4

40 Romalılar 12:2

41 1. Yuhanna 5:19

42 Yakup 4:7

43 1. Tarihler 21:8

44 2. Tarihler 21:1

[45](#) 2. Samuel 24:1

[46](#) 1. Samuel 15:23

[47](#) 1. Samuel 18:10

[48](#) 2. Tarihler 8:11

[49](#) 2. Tarihler 18:22

[50](#) Eyüp 1:12

[51](#) Luka 22:31-32

[52](#) İbraniler 7:25

[53](#) Confronting the Powers, C. Peter Wagner

[54](#) Wagner, sayfa 21-22

[55](#) Territorial Spirits and World Evangelisation; Chuck Lowe

[56](#) Spiritual Warfare, Clinton Arnold (Marshall Pickering, Harper Collins Religious, 77 Fulham Palace Rd. Hammersmith, London, W68JB. İzinle kullanılmıştır.)

[57](#) Efesliler 3:10

[58](#) Efesliler 6:12

[59](#) Daniel 10:12-14

[60](#) Daniel 10:13

[61](#) Daniel 10:20

[62](#) Markos 5:1-13

[63](#) Markos 5:9-10

[64](#) Elçilerin İşleri 12:23

[65](#) Elçilerin İşleri 19:11

[66](#) Elçilerin İşleri 19:15

[67](#) Elçilerin İşleri 19:10, 20

[68](#) 2. Timoteos 3:17

[69](#) Confronting the Queen of Heaven, C. Peter Wagner, sayfa 12-13

[70](#) Arnold, sayfa 195

[71](#) 1. Korintliler 10:20

[72](#) Wagner, sayfa 148

[73](#) Matta 12:24

[74](#) Efesliler 6:12

[75](#) Yahuda 8

[76](#) Yahuda 9

[77](#) Yeşaya 24:21

[78](#) Luka 10:17

[79](#) Luka 10:19

[80](#) Luka 10:18

[81](#) New Testament Commentary-Luke, William Hendrickson, sayfa 581 (The Banner of Truth Trust, The Grey House, 3 Murrayfield Rd, Edinburgh, EH126EL, İzinle kullanılmıştır)

[82](#) Luka 8:24

[83](#) Matta 16:19

[84](#) New Testament commentary- Matthew, William Hendrickson, sayfa 651

[85](#) Matta 18:17

[86](#) Matta 18:18

[87](#) Matta 12:29

[88](#) Matta 22:10

[88](#) Matta 28:18

[89](#) Matta 28:19

[90](#) Matta 12:29

[91](#) Luka 10:18-19

[92](#) Daniel 9:1-19, Nehemya 1:4-11

[93](#) Efesliler 2:15

[94](#) Galatyalılar 4:26

[95](#) Mezmurlar 2:8

[96](#) Vahiy 5:9

[97](#) Lowe, sayfa 121-127

[98](#) Lowe, sayfa 116-118

[99](#) Romalılar 1:16

[100](#) 2. Korintliler 10:4

[101](#) 2. Korintiler 4:2

[102](#) 2. Korintliler 10:5

[103](#) 2. Korintliler 10:5

[104](#) Yaratılış 3:1

[105](#) Yaratılış 3:5

[106](#) Vahiy 18:7

[107](#) Mezmurlar 18:2

[108](#) Süleyman'ın Özdeyişleri 21:22

[109](#) 2. Korintiler 10:3

[110](#) Needless Casualties of War, John Paul Jackson, sayfa 55 (Streams Publications, a

[111](#) Koloseliler 3:5-7

[112](#) Yuhanna 3:6

[113](#) İbraniler 8:10

[114](#) Romalılar 6:2-3

[115](#) Romalılar 6:4

[116](#) Romalılar 8:14-16, Galatyalılar 4:4-7

[117](#) Romalılar 8:1

[118](#) 1. Petrus 1:3

[119](#) 2. Korintliler 5:17

[120](#) Romalılar 15:7

[121](#) Romalılar 8:38-39

[122](#) Efesliler 1:3

[123](#) Romalılar 8:1

[124](#) Vahiy 12:10

[125](#) Zekeriya 3:3

[126](#) Romalılar 7:6, 8:1-2

[127](#) Yuhanna 13:14-17

[128](#) Koloseliler 3:5

[129](#) Koloseliler 3:12

[130](#) Elçilerin işleri 19:18-19

[131](#) Elçilerin işleri 19:11-12

- [132](#) Elçilerin işleri 19:19
- [133](#) Efesliler 1:21
- [134](#) Efesliler 1:19
- [135](#) Efesliler 1:3
- [136](#) Efesliler 2:2
- [137](#) Efesliler 3:10
- [138](#) Efesliler 6:12-13
- [139](#) Romalılar 8:37
- [140](#) Matta 4:24, 8:16, 28, 33, 9:32, 12:22, 15:22, Markos 1:32, 5:15, 16, 18 Yuhanna 10:21
- [141](#) Markos 5:2-5
- [142](#) Markos 9:17
- [143](#) Luka 13:11
- [144](#) Luka 4:33
- [145](#) Elçilerin İşleri 5:16
- [146](#) Elçilerin İşleri 5:3
- [147](#) Elçilerin İşleri 8:7
- [148](#) 1. Petrus 5:8-9
- [149](#) 2. Korintliler 11:3, 13-15
- [150](#) Galatyalılar 3:1
- [151](#) Galatyalılar 4:8-9
- [152](#) Matta 16:23'ü Matta 16:17 ile kıyaslayın
- [153](#) 2. Timoteos 2:25-26

[154](#) 2. Korintliler 6:14-18

[155](#) Galatyalılar 5:19-21

[156](#) Matta 18:32-33

[157](#) Efesliler 4:26-27

[158](#) Yakup 3:15

[159](#) Luka 13:11-12

[160](#) Matt 15:26

[161](#) 1. Samuel 10:6, 10:11

[162](#) Elçilerin İşleri 5:3, 1. Tarihler 21:1

[163](#) Elçilerin İşleri 13:6-10, 16:18

[164](#) Clash of Words:David Burnett

[165](#) The Universe Next Door: James Sire, syf 17(IVP, 38 DE Montfort st. , Leicester, Lei 1 Gp. İzinle kullanılmıştır.)

[166](#) Luka 11:5-8

[167](#) Poet and Peasant and Through Pasanteyes: Kenneth E. Marley

[168](#) 1. Korintliler 2:4-5

[169](#) A Shattered İsage; Ravi Zacharias syf 23

[170](#) Zacharias syf 25

[171](#) Yuhanna 18:36

[172](#) Yeşaya 22:13, 1. Korintliler 15:32

[173](#) 1. Timeoteos 6:6-8, İbraniler 13:5

[174](#) Womans Own 31 October 1987

[175](#) Efesliler 4:28

[176](#) Efesliler 5:18-21

[177](#) Filipililer 2:3-4

[178](#) Matta 6:24 (KJV)

[179](#) 1. Korinitliler 10:19-20

[180](#) Koloseliler 3:5

[181](#) Yakup 2:1-4

[182](#) 1. Timeteos 6:10

[183](#) Matta 6:5

[184](#) Matta 19:21

[185](#) 2. Korinitliler 8:3

[186](#) Mısırdan Çıkış 36:4-7

[187](#) Elçilerin İşleri 4: 32-35

[188](#) Matta 6:20-21

[189](#) Luka 16:8-9

[190](#) Shadow of the Almighty, Elisabeth Elliot syf 15 (Hodder and Stoughton 338 Euston Rodd. London, NW13BH. İzinle kullanılmıştır.)

[191](#) Generation X, Douglas Coupland

[192](#) Matta 13:58

[193](#) Galatyalılar 5:19-20

[194](#) Koloseliler 3:11

[195](#) Matta 13:31-32

[196](#) Matta 24:14

[197](#) Daniel 7:7

[198](#) 1. Yuhanna 4:3

[199](#) Romalılar 13:1 (KJV)

[200](#) 1. Timoteos 2:1-2

[201](#) Daniel 4:34-37

[202](#) Efesliler 1:9-10

[203](#) Efesliler 3:21

[204](#) Vahiy 5:9-10

[205](#) Matta 28:19

[206](#) Matta5:14

[207](#) Yeşaya 2:2

[208](#) Luka 10:18

[209](#) 1. Korintliler 9:19-23

[210](#) Peace Child, Don Richardson

[211](#) Elçilerin işleri 17:23

[212](#) Elçilerin işleri 17:22-23

[213](#) Efesliler 3:10

[214](#) Filipino Spirit World, Radney L. Henry

[215](#) Glatyalılar 4:13

[216](#) Elçilerin işleri 18:9-10

[217](#) 1. Selanikliler 3:5

[218](#) Mountain Rain, Eileen Crossman

[219](#) Efesliler 2:16

[220](#) Efesliler 3:10

- [221](#) The Message of Ephesians, John Stott, sayfa 123 (IVP İzinle kullanılmıştır)
- [222](#) Luka 10:5
- [223](#) Galatyalılar 3:21
- [224](#) 1. Timoteos 3:2
- [225](#) Romalılar 8:1
- [226](#) Mısırdan çıkış 22:18, Yasanın Tekrarı 18:10-11, 1. Samuel 15:23, elçilerin işleri 19:18-19 Galatyalılar5:20, Vahiy 21:8
- [227](#) 1. Timoteos 4:1-5
- [228](#) Eros Redeemed, John white sayfa 14(Egle, 6-7, Leapale Rd, Guildford, Surrey, Gu1 4JX. İzinle kullanılmıştır)
- [229](#) 1. Korintliler6:18
- [230](#) 1. Korintliler 6:20
- [231](#) Çölde Sayım 24:1, 25:1-3; Vahiy 2:14
- [232](#) 1. Korintliler 6:16, 2. Korintliler 6:14,
- [233](#) 1. Korintliler 6:12-17
- [234](#) Matta 5:29
- [235](#) Romalılar1:24-27
- [236](#) Homosexuality, a New Cristian Ethic, Elizabeth Moberly
- [237](#) Recovering Biblical Manhood and Womanhood, Piper& Grudem
- [238](#) Yeremya 32:35, 2. Krallar 3:27
- [239](#) 1. Petrus 5:3
- [240](#) Romalılar 5:17
- [241](#) Efesliler 3:14

- [242](#) Efesliler 6:1
- [243](#) Yaratılış 3:16
- [244](#) Luka 14:26
- [245](#) Efesliler 6:4
- [246](#) Markos 3:20-21, 31-34
- [247](#) Romalılar 9:33 (KJV)
- [248](#) Yuhanna 19:26-27
- [249](#) Efesliler 6:2-3;
- [250](#) Bu konuyu inceleyen Rodrey Clapp'ın Families at the Crossroads isimli kitabı.
- [251](#) The Three Battlegrounds, Francis Frangipane, sayfa 119
- [252](#) Vahiy 2:20
- [253](#) 2. Krallar 9:35
- [254](#) Vahiy 2:14
- [255](#) Frangipane, sayfa 119
- [256](#) Sunday Times, 19 Haziran 1994
- [257](#) 1. Timoteos 5:11
- [258](#) Titus 2:3-5
- [259](#) Matta 17:10-13
- [260](#) Luka 7:20
- [261](#) Malaki 4:5
- [262](#) Luka 1:38
- [263](#) 1. Samuel 25:14, 18-42
- [264](#) 1. Samuel 25:14, 18-42

[264](#) Hakimler 4:4-14, 5:1-51

[265](#) Süleyman'ın Özdeyişleri 18:8

[266](#) Mezmurlar 139:13-14

[267](#) 1. Korintliler 1:26-29

[268](#) Filipililer 4:13

[269](#) İbraniler 3:10, 19

[270](#) Efesliler 2:10

[271](#) Book of Common Prayer_ Order for Morning Prayer- A General Confession

[272](#) Yaradılış 3:6

[273](#) 1. Samuel 13:7-10

[274](#) 1. Samuel 5; 24

[275](#) 1. Samuel 28:5

[276](#) Yasa'nın Tekrarı 20:8

[277](#) Süleyman'ın Özdeyişleri 29:25

[278](#) 1. Yuhanna 2:13

[279](#) Efesliler 4:26-27

[280](#) Matta 18:32-34

[281](#) Süleyman'ın Özdeyişleri 15:13; 17:22

[282](#) Koloseliler 3:5

[283](#) Deliver us from Evil, Don Basham, sayfa 119 (Chosen Boks LLC, Chappaqua, New York. İzinle kullanılmıştır.)

[284](#) Matta 12:43/45

[285](#) 1. Samuel 15:25

[286](#) 1. Samuel 28:7

[287](#) Efesliler 4:26

[288](#) Pastor Hsi. Mrs. Howar Taylor

[289](#) Mısır'dan Çıkış 20:5

[290](#) Mezmurlar 109:16 (Bu ayete göre kötülerin yaptığının zıttı), Yeşaya 61:1

[291](#) Elçilerin İşleri 16:16-18

[292](#) Luka 11:24-26

[293](#) Romalılar 9:21

[294](#) 1. Yuhanna 1:7-9, Romalılar 8:1

[295](#) 1. Krallar 22:22-23

[296](#) Markos 9:25

[297](#) Markos 5:8

[298](#) Matta 16:18

[299](#) Elçilerin işleri 2:47

[300](#) Efesliler 2:19-22

[301](#) Efesliler 2:15

[302](#) Efesliler 3:18

[303](#) Efesliler 3:10

[304](#) Efesliler 4:11-13

[305](#) Efesliler 6:10-12

[306](#) New Testament Commentary on Galations and Ephesians, Handrickson, sayfa 273-274

[307](#) 1. Petrus 5:8

[308](#) 2. Korintliler 11:2

[309](#) Elçilerin işleri 2:11

[310](#) Elçilerin işleri 4:24-30

[311](#) Elçilerin İşleri 6:7

[312](#) Elçilerin işleri 5:3

[313](#) Elçilerin işleri 4:34

[314](#) Elçilerin işleri 6:2-4

[315](#) Elçilerin İşleri 8:1

[316](#) Markos 6:7

[317](#) 2. Korintliler 2:12-13

[318](#) Matta 11:12

[319](#) Yeşaya 9:7

[320](#) 1. Timoteos 4:1-3

[321](#) Koloseliler 2:15-21

[322](#) Galatyalılar 3:1

[323](#) Galatyalılar 5:1

[324](#) Bölüm 2

[325](#) İbraniler 12:15

[326](#) Galatyalılar 5:19-20

[327](#) Elçilerin İşleri 20:28

[328](#) Efesliler 4:11-13

[329](#) How Common Is Pastoral Indiscretion?, Leadership9, no 1 (Winter 1998), sayfa 12

- [330](#) 1. Petrus 5:8
- [331](#) İbraniler 13:17
- [332](#) 1. Korintliler 9:26-27
- [333](#) The Three Battlegrounds, Francis Frangipane, sayfa 122
- [334](#) Süleyman'ın Özdeyişleri 5:18-20
- [335](#) Luka 10:20
- [336](#) Churcquake, C. Peter Wagner
- [337](#) Filipililer 2:6
- [338](#) Yasa'nın Tekrarı 8:3
- [339](#)Luka 4:5
- [340](#) Süleyman'ın Özdeyişleri 27:21
- [341](#) Süleyman'ın Özdeyişleri 18:19
- [342](#) 1. Korintliler 2:4-5
- [343](#) Matta 11:12
- [344](#) Yuhanna 14:12
- [345](#) Yakup 5:13-15
- [346](#) Daniel 10:10-14
- [347](#) The Final Quest, Rick Joyner
- [348](#) 1. Krallar 19:1-2
- [349](#) 2. Krallar 13:14-19
- [350](#) Yeşu 6:2-5
- [351](#) 2. Samuel 5:23-25

[352](#) Çölde Sayım 21:8-9

[353](#) 2. Krallar 18:4

[354](#) Yararlı bulduğum kitaplardan bazıları: Growing in the Prophetic, Mike Bickle, Developing Your Prophetic Gifting, Graham Cooke ve Prophecy in the Local Church, David Pytches

[355](#) Efesliler 2:20; 4:11-3

[356](#) Ezra 5:1-2, Hagay 1:3-4, 7-8, 13-15, Zekeriya 1:16, 8:9-11

[357](#) 1. Korintiler 14:4

[358](#) Elçilerin İşleri 21:10-11

[359](#) 1. Timoteos 4:14

[360](#) Elçilerin İşleri 11:27-30

[361](#) Vahiy 2. ve 3. bölüm

[362](#) The Christian Warfare, Lloyd-Jones, sayfa 292 (The Banner of Truth Trust, The Grey House, 3 Murrayfield Rd, Edinburgh, EH12 6EL. İzinle kullanılmıştır.)

[363](#) Romalılar 8:37

[364](#) Vahiy 12:11

[365](#) Efesliler 6:17

[366](#) Luka 12:3

[367](#) İbraniler 4:12

[368](#) Battle for Mind, David Holden

[369](#) Yakup'un Mektubu 4:7

[370](#) 2. Petrus 3:8

[371](#) İbraniler 10:36

[372](#) İnci 4:13

[373](#) Romalılar 4:19-21

[374](#) Luka 18:8

[375](#) Luka 12:35-44

[376](#) Yuhanna 6:45

[377](#) 1. Korintliler 14:31 (RSV)

[378](#) Elçilerin İşleri 2:17

[379](#) 2. Korintliler 10:3-4

[380](#) Matta 6:10

[381](#) Daniel 9:18-19

[382](#) Efesliler 6:18

[383](#) 1. Korintliler 14:18

[384](#) 2. Korintiler 11:23-29

[385](#) Romalılar 8:26-27

[386](#) 2. Tarihler 20:21

[387](#) Songs of Fellowship (1991) no. 543, Mezmur 149'a dayanır, yazarı bilinmiyor.

[388](#) 1. Krallar 19:16-21

[389](#) 1. Samuel 14:12-14

[390](#) Eros Redemeed- John White, sayfa 186-212

[391](#) Yuhanna 4:7, Matta 26:10-13

[392](#) John White, sayfa 194 (Eagle, 6-7 Leapale Rd, Guildford, Surrey, GU1 4JX. İzinle kullanılmıştır.)

[393](#) The Christian Warfare and THE Christian Soldier-D. M. Lloyd-Jones

[394](#) Yozuklar 2:1

[394](#) Yaratılış 5:1

[395](#) Filipililer 1:23

[396](#) Filipililer 3:20-21

[397](#) Nehemya 8:10

[398](#) Luka 20:21

[399](#) Yakup 1:2

[400](#) Mezmurlar 126:1-3

[401](#) Mezmurlar 2:4

[402](#) Vahiy 11:15

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://Hristiyan_Kitaplar.com)'dan [indirebilirsiniz](#).

David Devenish yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)